

AMBASSADOR

АМБАСАДОР

№ 4

2025

INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПАРТНЕР / GENERAL PARTNER

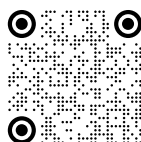
Міжнародний Дипломатичний Альянс

International Diplomatic Alliance

ARISTOCRAT CLUB

ARISTOCRAT CLUB - це клуб однодумців, які мають спільні цінності, почуття гідності, відповідальності та об'єднані для інтелектуального, духовного розвитку, спілкування та співпраці.

АМБАСАДОР & AMBASSADOR

ЗМІСТ / CONTENT

РОЗДІЛ I. CHAPTER I

Слово шеф-редактора	6
Word from the Editor-in-Chief	

РОЗДІЛ II. CHAPTER II

Амбасадор номеру	8–13
Ambassador of the issue	

РОЗДІЛ III. CHAPTER III

ГО «Міжнародний дипломатичний альянс»	14–19
NGO «International Diplomatic Alliance»	

РОЗДІЛ IV. CHAPTER IV

Дипломатичний вимір закордонних представництв	20–47
The Diplomatic Dimension of Foreign Representation	

РОЗДІЛ V. CHAPTER V

Перші голоси: Дипломатія поза протоколом	48–51
First voices: Diplomacy Beyond Protocol	

РОЗДІЛ VI. CHAPTER VI

Код Нації	52–59
Code of the Nation	

РОЗДІЛ VII. CHAPTER VII

Незламні люди незламної країни	60–73
Unbreakable people of an unbreakable country	

РОЗДІЛ VIII. CHAPTER VIII

Люди-титани	74–79
Titan people	

РОЗДІЛ IX. CHAPTER IX

Прикордонна дипломатія.....	80–85
Border Diplomacy	

РОЗДІЛ X. CHAPTER X

Безпека інформаційного простору	86–95
Information space security	

АМБАСАДОР & AMBASSADOR

РОЗДІЛ XI. CHAPTER XI

Дипломатія думки і філософія сенсу	96–101
Diplomacy of Thought and Philosophy of Meaning	

РОЗДІЛ XII. CHAPTER XII

Мультипотенціали мислення	102–105
Multipotentiality of Thought	

РОЗДІЛ XIII. CHAPTER XIII

Культурна дипломатія.....	106–111
Cultural diplomacy	

РОЗДІЛ XIV. CHAPTER XIV

Бізнес і суспільство.....	112–119
Business and society	

РОЗДІЛ XV. CHAPTER XV

Україна і Світ.....	120–129
Ukraine and the World	

РОЗДІЛ XVI. CHAPTER XVI

Інновація стійкості	130–131
Sustainability innovation	

РОЗДІЛ XVII. CHAPTER XVII

Медична платформа	132–141
Medical platform.	

РОЗДІЛ XVIII. CHAPTER XVIII

Реабілітація ветеранів: державний і суспільний вимір	142–143
Veteran Rehabilitation: Governmental and Societal Perspectives	

РОЗДІЛ XIX. CHAPTER XIX

Кава з Амбасадором	144–147
Coffee with the Ambassador	

РОЗДІЛ XX. CHAPTER XX

Посольство поезії.....	148–149
The Embassy of Poetry	

РОЗДІЛ XXI. CHAPTER XXI

Книготека Амбасадора	150–151
Ambassador's bookstore	

СЛОВО ШЕФ РЕДАКТОРА
WORD FROM THE EDITOR-IF-CHIEF**Шановні читачі видання
«Амбасадор/Ambassador»!**

Ми живемо в епоху, коли дипломатія виходить за межі офіційних заходів і протоколів — вона стає частиною нашої свідомості, культури, щоденної мови. Дипломатія — це сьогодні не лише міждержавна справа, а й глибоке мистецтво людських стосунків. Саме тому наше видання народилося як платформа культурної дипломатії — щоб показати, що справжня сила слова полягає не в гучності, а у внутрішній шляхетності. Ми прагнемо, аби кожен номер «Амбасадора» був зустріччю з цінностями, традиціями, народами і поколіннями.

Сьогодні «Амбасадор» розширює свої кордони. Ми створюємо міжнародні представництва журналу в різних країнах світу, щоб голос української культури, її філософії честі, її мелодія духовності звучали гідно в усьому світі. Це нова сторінка великої дипломатичної історії, яку ми пишемо разом з вами.

Ви, наші читачі, — амбасадори цього діалогу. Кожен, хто відкриває сторінки журналу, стає учасником культурної розмови, у якій немає кордонів. Ви допомагаєте нам творити образ України — відкритої, шляхетної, мислячої, творчої.

Ми віримо, що сьогодні дипломатія народжується не лише у залах переговорів, а й у музеях, університетах, творчих майстернях, у добрих справах, у кожному сліві, написаному з любов'ю до своєї землі. Тому «Амбасадор» — це не просто журнал. Це посольство української душі у світі, де краса стає мовою взаєморозуміння.

Дякую всім, хто розділяє цю місію — хто несе у світ світло гідності, інтелекту й культури. Разом ми творимо нову дипломатію — дипломатію честі і шляхетності.

*З повагою та вдячністю,
Шеф-редактор науково-популярного
видання «Амбасадор/Ambassador»
Ольга Фабицька*

**Dear readers
of «Ambassador»,**

We live in an era when diplomacy goes beyond official events and protocols — it becomes part of our consciousness, culture, and everyday language. Today, diplomacy is not only a matter of interstate relations, but also a profound art of human connection. That is why our publication was born as a platform for cultural diplomacy — to demonstrate that the true power of the word lies not in its loudness, but in its inner nobility. We strive for every issue of Ambassador to be an encounter with values, traditions, peoples, and generations.

Today, Ambassador is expanding its horizons. We are establishing international representations of the magazine in different countries around the world so that the voice of Ukrainian culture — its philosophy of honor and its melody of spirituality — may resonate with dignity worldwide. This is a new chapter in a great diplomatic story, one that we are writing together with you.

You, our readers, are the ambassadors of this dialogue. Everyone who opens the pages of the magazine becomes a participant in a cultural conversation without borders. You help us shape the image of Ukraine — open, noble, thoughtful, and creative.

We believe that today diplomacy is born not only in negotiation halls, but also in museums, universities, creative workshops, in good deeds, and in every word written with love for one's homeland. Therefore, Ambassador is not merely a magazine. It is an embassy of the Ukrainian soul in a world where beauty becomes the language of mutual understanding.

I thank everyone who shares this mission — who carries into the world the light of dignity, intellect, and culture. Together, we are creating a new diplomacy — the diplomacy of honor and nobility.

*With respect and gratitude,
Editor-in-Chief
of the popular science publication «Ambassador»
Olga Fabitska*

ВІД РЕДАКЦІЇ «АМБАСАДОР»

FROM THE EDITORIAL BOARD OF «AMBASSADOR»

Від редакції «АМБАСАДОР»

Засновник журналу:

ГО «Міжнародний дипломатичний альянс»

Шеф-редактор і керівник проекту

Ольга Фабіцька

Виконавчий директор

Іванна Яременко

Журналісти:

Ольга Фабіцька
Іванна Яременко
Марина Препотенська
Вікторія Старцева
Інна Зеліско
Оксана Терещенко
Ірина Скрипак
Леся Королик
Олена Олійник
Ганна Лівенцева
Галина Козлова
Наталя Петренко
Анастасія Міллер
Сергій Петров

Фотоматеріали

Іванна Яременко, Георгій Іванченко

Редактори:

Олександр Гоманюк, Катерина Ерьоміна

Дизайн, верстка

Ірина Бойко, Дарина Афрі

Видавництво «АДЕФ»

Альманах «Амбасадор/Ambassador»

Свідцтво про державну реєстрацію
друкованого ЗМІ
Серія КВ №254-15494 Р від 09.03.2023
№ 4 — 2025 року
Тираж 1000 примірників
Періодичність видання: 2 рази на рік

3 питань розміщення реклами:

+38 (050) 644-37-57

Email: ambassador.almanac@gmail.com

Редакція залишає за собою право на листування з читачами на сторінках журналу.
За достовірність поданої інформації відповідають автори публікацій.
Редакція не несе відповідальності за достовірність інформації рекламного характеру.
Думка редакції може не збігатися з думкою автора.
Повне або часткове використання опублікованих матеріалів заборонено (без відповідного письмового дозволу шеф-редактора).

From the Editorial Board of «AMBASSADOR»

Founder of the magazine:

NGO «International Diplomatic Alliance»

Editor-in-chief and project manager

Olga Fabitska

General Director

Ivanna Yaremenko

Journalists

Olga Fabitska
Ivanna Yaremenko
Maryna Prepotenska
Inna Zelisko
Oksana Tereshchenko
Iryna Skrypak
Lesya Boyko
Olena Oliinyk
Hanna Liventseva
Olga Ledo Galano
Halyna Kozlova
Nataliia Petrenko
Anastasiya Miller
Serhii Petrov

Photographic materials

Ivanna Yaremenko, George Ivanchenko

Editors

Oleksandr Homaniuk, Katerina Yeromina

Design and layout

Iryna Boyko, Daryna Afri

ADEF Publishing House

Almanac «Ambassador/Ambassador»

Certificate of state registration of the printed media
Series KV No. 254-15494 R dated 09.03.2023
No. 4 — 2025
Circulation of 1000 copies
Frequency of publication: 2 times a year

For questions about advertising:

+38 (050) 644-37-57

Email: ambassador.ida@gmail.com

The editorial board reserves the right to correspond with readers on the pages of the magazine.
The accuracy of the information provided the authors of the publications are responsible for the accuracy of the information provided.
The editors are not responsible for the accuracy of advertising information.
The opinion of the editorial board may not coincide with the opinion of the author.
Full or partial use of published materials is prohibited (without the appropriate written permission of the editor-in-chief).

АМБАСАДОР НОМЕРУ AMBASSADOR OF THE ISSUE

У час, коли війна в Україні стала ключовим викликом для всієї системи європейської безпеки, дедалі більшої ваги набуває голос культури — точний, переконливий і зрозумілий за межами державних кордонів. Українські митці сьогодні виступають не лише як творці, а як носії досвіду країни, що захищає свободу, демократію та спільні європейські цінності. Одним із найяскравіших постатей української культурної дипломатії є кримський татарин Ахтем Сеітаблаєв — актор, режисер, громадський діяч та військовослужбовець. Його участь у Форумі протидії російській пропаганді та дезінформації в Європарламенті «Стійка Європа», презентація документального фільму в Брюсселі та робота з ветеранами — усе це не окремі епізоди, а цілісна картина, яка відображає виклики сьогодення.

Photo by Serhiy Mykhalchuk

Пане Ахтеме, дякуємо, що знайшли час і погодилися стати Амбасадором номеру науково-популярного видання «Амбасадор/ Ambassador» місія якого, популяризувати Україну у світі. Ви є одним із найвпізнаваних представників української культурної і військової дипломатії. Яке значення для Вас мала участь у Форумі «Стійка Європа» у Європарламенті, і яку роль, на Ваш погляд, відіграє культура у цьому процесі?

At a time when the war in Ukraine has become a key challenge to the entire European security system, the voice of culture is gaining increasing importance — clear, persuasive, and comprehensible beyond national borders. Today, Ukrainian artists are not only creators but also voices of a nation defending freedom, democracy and shared European values. One of the most prominent figures of Ukrainian cultural diplomacy is Crimean Tatar Akhtem Seitablaev — actor, director, public figure and serviceman. His participation in a Forum on Countering Russian Propaganda and Disinformation in the European Parliament «Resilient Europe», presentation of a documentary film in Brussels and his work with veterans are not isolated episodes, but a coherent picture reflecting the challenges of our time.

Mr. Akhtem, thank you for finding time and agreeing to become the Ambassador of this issue of the popular science publication Ambassador, whose mission is to promote Ukraine worldwide. You are one of the most recognisable representatives of Ukrainian cultural and military diplomacy. What significance did your participation in the «Resilient Europe» Forum at the European Parliament have for you and what role, in your view, does culture play in this process?

For me, participation in the Forum on Countering Russian Propaganda and Disinformation at the European Parliament is not merely another international event. First and foremost, it is a space for aligning values, meanings, and a shared sense of direction. At the very heart of European parliamentarism, representatives from diverse fields — culture, analytics, diplomacy and military — came together, each approaching the same challenge from different perspectives. Such forums are essential because they offer an opportunity to see the broader picture, to feel that one is not alone in this struggle, and at the same time to reflect critically: do the meanings articulated by others truly resonate with you?

Today, culture is part of politics because it shapes worldview. In just two days at the «Resilient Europe» forum, I received an amount of structured information that would have taken me months to gather on my own. We have experience, form and content, and such events allow us to convey this to European elites. When they see not just statistics, but a living cultural product, their perception of Ukraine shifts from a «territory of war» to a «country of profound meanings».

During the Forum in Brussels, a film was presented in which you play the leading role. How do you assess the power of cinema as a tool of international communication and countering disinformation?

АМБАСАДОР НОМЕРУ AMBASSADOR OF THE ISSUE

Для мене участь у Форумі протидії російській пропаганді та дезінформації в Європарламенті — це не просто черговий міжнародний захід. Це, передусім, простір звиряння цінностей, сенсів і спільного напрямку руху. У самому серці європейського парламентаризму зібралися люди з різних сфер діяльності, це і представники культури, аналітики, дипломатії, військового середовища, які працюють над однією проблемою, але з різних боків. Такі форуми влаштовані тим, що дозволяють побачити загальну картину, відчуття, що ти не сам у цій боротьбі, і водночас перевірити себе: чи резонують у тобі ті сенси, про які говорять інші.

Культура сьогодні є частиною політики, адже вона формує світогляд. За два дні на форумі «Стийка Європа» я отримав такий обсяг структурованої інформації, на який самотужки витратив би місяці. Ми маємо досвід, форму, і зміст, і такі заходи дозволяють донести це до європейських еліт. Коли вони бачать не просто статистику, а живий культурний продукт, їхнє сприйняття України змінюється з «території війни» на «країну глибоких сенсів».

Під час Форуму в Брюсселі було представлено фільм, у якому Ви виконуєте головну роль. Як Ви оцінюєте силу кінематографа як інструменту міжнародної комунікації та протидії дезінформації?

Кінематограф — це один із найсильніших інструментів впливу, адже він працює на перетині емоції та усвідомлення. Особливо документальне кіно. Воно дозволяє людині не просто побачити на екрані реальні факти, а прожити історію, усвідомити причинно-наслідкові зв'язки і зробити власні висновки. І тут я маю згадати свого друга та колегу — Андрія Різоль. Наша співпраця будується саме на вірі в силу екрана. Ми разом реалізували ініціативу «кінотеатрів у військових шпиталях». Ми демонструємо українське кіно пораненим бійцям, бо розуміємо: лікувати треба не лише тіло, а й дух. Це найкраща відповідь на будь-яку дезінформацію — коли воїн бачить своє відображення в мистецтві, він розуміє, за що стоїть.

Чи відчуваєте Ви відповідальність митця як публічної особи у формуванні правдивого образу України на міжнародній арені, особливо в умовах гібридної війни?

Так, безумовно. Якщо тобі вірять, якщо люди розділяють із тобою певні цінності та світогляд, ти не маєш права бути безвідповідальним, твої слова мають відповідати діям. Це не про пафос і не про місію в гучному значенні слова, а про внутрішню чесність і послідов-

Cinema is one of the most powerful instruments of influence because it operates at the intersection of emotion and awareness, especially documentary film. It allows viewers not only to see the facts on screen but to live through a story, grasp cause-and-effect relationships and arrive at their own conclusions.

Here I must mention my friend and colleague Andrii Ryzol. Our collaboration is built precisely on faith in the power of the screen. Together, we launched the initiative of «cinemas in military hospitals» We screen Ukrainian films for wounded soldiers because we understand that it is not only the body that needs healing but also the spirit. This is the best response to any disinformation — when a warrior sees their own reflection in art, they understand what they are standing for.

Do you feel the responsibility of an artist as a public figure in shaping a truthful image of Ukraine on the international stage, especially in the conditions of hybrid warfare?

Yes, absolutely. If people trust you, if they share certain values and a worldview with you, you have no right to be irresponsible — your words must correspond to your actions. This is not about pathos or a loud «mission», but about inner honesty and consistency. I am convinced that the statement «culture is outside politics», has nothing to do with common sense, especially in conditions of hybrid warfare. Culture shapes the way we see the world and that vision ultimately guides political choices.

Public figures — actors, directors, journalists, bloggers — operate in a space of trust and this trust automatically entails responsibility. Recognition may bring certain advantages but it also requires living up to what you advocate. You cannot speak about dignity and freedom and fail to adhere to these principles in real actions. In the international context, this is especially important. Every Ukrainian abroad, regardless of profession, represents their country in one way or another. And those who work in the public sphere do this even more visibly. That is why it is fundamental for me to speak about Ukraine honestly — without simplifying or embellishing reality but also without allowing it to be distorted.

The characters you portray in cinema often carry deep social and historical subtext. How do you choose roles in times of war, and have your internal criteria changed since 2014 and 2022?

In my professional life, as in the lives of most of my colleagues, there have been different stages. At the beginning of a career, frankly speaking, you more often agree to work primarily to gain professional experience. At that time, you do not always

АМБАСАДОР НОМЕРУ AMBASSADOR OF THE ISSUE

ність. Я переконаний, що твердження «культура поза політикою» не має нічого спільного зі здоровим глуздом, особливо в умовах гібридної війни. Культура формує світогляд, а світогляд у підсумку визначає політичні рішення.

Публічні люди — актори, режисери, журналісти, блогери працюють у просторі довіри. І ця довіра автоматично накладає відповідальність. Впізнаність може давати певні «плюси», але водночас вона вимагає відповідати тому, що ти пропагуєш. Не можна говорити про гідність та свободу і не дотримуватися цього в реальних діях. У міжнародному контексті це особливо важливо. Кожен українець за кордоном, незалежно від професії, так чи інакше представляє свою країну. А люди, які працюють у публічному просторі, роблять це ще більш помітно. Тому, для мене принципово, говорити про Україну чесно, не спрощуючи і не прикрашаючи реальність, але й не дозволяючи спотворювати її.

Образи, які Ви втілюєте у кіно, часто мають глибокий соціальний та історичний підтекст. Як Ви обираєте ролі в умовах війни, і чи змінилися Ваші внутрішні критерії після 2014 та 2022 років?

У моєму професійному житті, як і в житті більшості моїх колег, були різні етапи. На початку кар'єри, відверто кажучи, ти частіше погоджуєшся на роботу, прагнучи насамперед набратися професійного досвіду. Тоді не завжди маєш можливість або внутрішню зрілість глибоко аналізувати контекст кожної ролі. Не всіма проектами того періоду я сьогодні можу пишатися, але я добре розумію, чому саме в той момент життя робив той чи інший вибір.

Останні десять років мої внутрішні критерії суттєво змінилися. Сьогодні я беру участь лише в тих проектах, які для мене важливі не тільки з професійної чи матеріальної точки зору. Передусім, я звертаю увагу на те, наскільки ця історія відгукується в мені, чи корелює вона з моїм світоглядом та цінностями. І переконаний, що професія — це продовження особистості. Те, про що ти говориш назагал, що відстоюєш у житті, має бути чесно продовжене у твоїй роботі чи то в кіно, чи то у театрі.

Яким було сприйняття представленого фільму європейською аудиторією та представниками інституцій ЄС? Чи відчували Ви зацікавлення до українського наративу саме через мову кіно?

Сприйняття фільму європейською аудиторією було дуже уважним і, як б сказав, емоційно зосередженим. Після показу було багато запитань — не формальних, а більш розширених.

have the opportunity or inner maturity to deeply analyse the context of every role. Not all projects from that period are ones I can be proud of today, but I clearly understand why I made those choices at that moment in life. Over the past ten years, my internal criteria have changed significantly. Today, I participate only in projects that matter to me not only professionally or financially. First of all, I pay attention to whether the story resonates with me, whether it aligns with my worldview and values.

I am convinced that a profession is an extension of one's personality. What you speak about publicly, what you stand for in life, must be honestly continued in your work — whether in cinema or in theatre.

How was the film received by European audiences and representatives of EU institutions? Did you sense interest in the Ukrainian narrative specifically through the language of cinema?

The reception by European audiences was highly attentive and, I would say, emotionally engaged. After the screening, there were many questions — not formal ones, but deeper and more wide-ranging. Representatives of European institutions, diplomats, and security experts spoke not only about the film itself, but also about the human stories that had moved them. They were interested in how these people live today, how the war changes not only a country but a specific individual. Moments related to the military and medics evoked a particularly strong response.

We consciously avoided emotional manipulation, for us, it was crucial to remain honest. And it is precisely this honesty, I believe, that became the key to trust. People did not see propaganda, but a living story, without black-and-white simplifications, yet with a clear understanding of who is the victim and who is the aggressor.

I strongly felt an interest in the Ukrainian narrative precisely through the language of cinema. In my opinion, cinema allows us to speak about complex issues without a didactic tone. It works through empathy, which opens the path to genuine dialogue.

АМБАСАДОР НОМЕРУ AMBASSADOR OF THE ISSUE

Представники європейських інституцій, дипломати, експерти з безпеки говорили не лише про сам фільм, а про людські історії, які їх зворушили. Їх цікавило, як ці люди живуть сьогодні, як війна змінює не лише країну, а й конкретну людину. Особливо сильний відгук викликали моменти, пов'язані з військовими та медиками. Ми свідомо не робили з цього емоційної маніпуляції — для нас було принципово залишатися чесними. І саме ця чесність, як мені здається, стала ключем до довіри. Люди бачили не пропаганду, а живу історію, у якій немає чорно-білих спрощень, але є чітке розуміння, хто є жертвою, а хто — агресором.

Я гостро відчув інтерес до українського наративу саме через мову кіно. Адже, на мою думку, саме кіно дозволяє говорити про складні речі без повчального тону. Воно працює через емпатію, яка допомагає відкрити шлях до справжнього діалогу. Для багатьох присутніх цей фільм став не просто інформаційним приводом, а точкою входу до глибшого розуміння того, що відбувається в Україні.

Як Ви оцінюєте роль українських акторів, режисерів та продюсерів у формуванні єдиного інформаційного фронту разом із дипломатами, аналітиками та правниками?

Я не схильний розділяти цей процес на окремі «фронти» або змагатися за першість. Для мене ключовим є поняття синергії. Не паралельних зусиль, а спільної роботи, де кожен розуміє свою роль і відповідальність. Митці не замінюють дипломатів чи аналітиків, але ми працюємо з іншим інструментарієм — із сенсами, емоціями та світоглядом. Культура формує те середовище, в якому потім ухвалюються політичні й безпекові рішення. Тому участь акторів, режисерів і продюсерів у цьому процесі є не додатковою опцією, а логічним елементом спільної справи. Зі свого досвіду можу сказати, що найбільший ефект виникає тоді, коли мистецтво поєднується з дипломатією та експертною аналітикою. Коли поряд із цифрами, фактами й правовими аргументами з'являється людська історія — історія конкретної людини, її вибору, тоді зникає абстракція. Саме так український наратив стає зрозумілим і близьким для міжнародної аудиторії.

Участь у міжнародних форумах, таких як захід у Європарламенті, дедалі частіше стає частиною діяльності митців. Чи вважаєте Ви це новою нормою для української культурної еліти?

Так, я вважаю, що це вже стає нормою і, більше того, необхідністю для української куль-

For many present, this film became not just an informational event, but an entry point into a deeper understanding of what is happening in Ukraine.

How do you assess the role of Ukrainian actors, directors, and producers in forming a unified information front together with diplomats, analysts, and legal experts?

I am not inclined to divide this process into separate «fronts» or compete for primacy. For me, the key concept is synergy — not parallel efforts, but joint work, where everyone understands their role and responsibility. Artists do not replace diplomats or analysts, but we work with a different set of tools — meanings, emotions, and worldview. Culture shapes the environment in which political and security decisions are later made. Therefore, the participation of actors, directors, and producers is not an optional addition, but a logical element of a common cause.

From my experience, the greatest effect arises when art is combined with diplomacy and expert analytics. When alongside numbers, facts, and legal arguments, there appears a human story — the story of a specific person and their choice — abstraction disappears. This is how the Ukrainian narrative becomes understandable and close to international audiences.

Participation in international forums such as the event at the European Parliament is increasingly becoming part of artists' activities. Do you consider this a new norm for the Ukrainian cultural elite?

Yes, I believe this is already becoming a standard — and moreover, a necessity for the Ukrainian cultural elite. The war has clearly set the accents: today, an artist does not exist in a vacuum, outside the context of what is happening to the country. When you have a voice, recognition and trust, you automatically become a representative of Ukrainian diplomacy. For me, participation in international forums, including at the European Parliament, is not a «departure from the profession» but its logical continuation.

Culture is a language through which one can speak about complex issues where political or analytical formulations no longer work. Cinema, theater, personal stories — these are tools that trigger emotion and open the way to real dialogue. I see how more and more Ukrainian artists appear on such platforms, and this is the right process. We do not replace diplomats or analysts — we strengthen them. We convey meanings, values, and the human dimension of the war and the struggle for freedom. In this sense, international forums are spaces where

АМБАСАДОР НОМЕРУ
AMBASSADOR OF THE ISSUE

турної еліти. Війна дуже чітко розставила акценти: сьогодні митець не існує у вакуумі, поза контекстом того, що відбувається з країною. Коли ти маєш голос, впізнаваність і довіру — то автоматично являєшся представником української дипломатії. Для мене участь у міжнародних форумах, зокрема в Європарламенті — це не про «вихід за межі професії», а її логічне продовження.

Культура — це мова, якою можна говорити про складні речі там, де політиків або сухі аналітичні формулювання вже не працюють. Кіно, театр, особиста історія — це інструменти, які запускають емоцію і відкривають шлях до справжнього діалогу. Я бачу, як дедалі більше українських митців опиняються на таких майданчиках, і це правильний процес. Ми не замінюємо дипломатів чи аналітиків, а тільки підсилюємо їх. Ми доносимо сенси, цінності, людський вимір війни та боротьби за свободу. І в цьому сенсі міжнародні форуми — це простір, де українська культура перестає бути «додатком» і стає повноцінним суб'єктом розмови.

Які меседжі, на Вашу думку, європейська спільнота має почути від України сьогодні — не лише від політиків, а й від діячів культури?

Європейська спільнота має почути, що Україна сьогодні потребує допомоги не лише для себе, а й для європейців. Україна вже захищає Європу, її цінності, безпеку і спосіб життя. Через культуру ми можемо і маємо доносити, що війна — це реальність, яка може торкнутися кожного. І водночас, що Україна здатна привнести в Європу величезний досвід, силу та життєствердну енергію.

Для мене принципово важливо доносити меседж, що Україна — це не «сіра зона» і не периферія Європи. Ми були частиною європейської цивілізації задовго до того, як багато сучасних держав сформувалися у звичному для нас вигляді. Україна — багатонаціональна, толерантна, демократична країна з глибокою культурною традицією, яка може і вже зараз багато чим може поділитися з Європою.

Яким Ви бачите майбутнє українського кіно після перемоги України, і яку роль у цьому майбутньому Ви відводите міжнародним партнерствам?

Я бачу майбутнє українського кіно різножанровим, якісним і відкритим до світу. Кіно, яке не замикається лише на війсьній темі, але й не забуває той досвід, який ми прожили і продовжуємо проживати.

Водночас це має бути кіно, яке говорить про людину — про її вибір, страх, відповідальність,

Ukrainian culture ceases to be an appendix and becomes a full-fledged subject of conversation.

What messages, in your opinion, should the European community hear from Ukraine today — not only from politicians, but also from cultural figures?

The European community should hear that Ukraine today needs support not only for itself, but also for Europeans. Ukraine is already defending Europe — its values, security and way of life. Through culture, we can and must convey that war is a reality that can affect everyone. At the same time, Ukraine is capable of bringing enormous experience, strength, and life-affirming energy to Europe.

For me, it is fundamentally important to convey that Ukraine is not a «grey zone» and not Europe's periphery. We were part of European civilisation long before many modern states took their familiar form. Ukraine is a multinational, tolerant, democratic country with a deep cultural tradition, which already has much to share with Europe.

How do you see future of Ukrainian cinema after Ukraine's victory, and what role do you assign to international partnerships in that future?

I see the future of Ukrainian cinema as diverse in genres, high-quality, and open to the world. A cinema that does not confine itself solely to the theme of war, but also does not forget the experience we have lived through and continue to live through. At the same time, it must be cinema that speaks about human beings, about choice, fear and responsibility, love and dignity, even against the backdrop of major historical and political events. I have always supported and continue to support the principle: film locally — speak globally. Tell stories you know well, that you feel from within, but do so in a way that they are understandable to anyone in the world. When it comes to universal human values and the story of a specific person, these things do not require translation. Such cinema has the greatest chance of being heard.

I would also like to speak about the Veterans' Theatre, a unique project where I serve as artistic director. This project aims to rehabilitate and integrate Ukraine's defenders through culture. In our performances, veterans with severe injuries perform on stage. One of our actors completely lost his sight in battles near Avdiivka, yet he is the main narrator of the play, dancing with a partner, precisely sensing rhythm, steps, and music. Another young man with burns to his face and respiratory tract now goes on stage, jokes, and has even become a blogger who inspires thousands of people.

АМБАСАДОР НОМЕРУ AMBASSADOR OF THE ISSUE

любов та гідність, навіть на тлі великих історичних і політичних подій. Я завжди підтримував і підтримую принцип: знімай локально — говори глобально. Тобто розповідай історії, які тобі добре відомі, які ти відчуваєш зсередини, але роби це так, щоб вони були зрозумілими будь-якій людині у світі. Коли йдеться про загальнолюдські цінності, про історію конкретної людини, ці речі не потребують перекладу. Саме таке кіно має найбільший шанс бути почутим.

Окремо хочу розповісти про Театр ветеранів. Це унікальний проєкт, в якому я є художнім керівником. Проєкт спрямований на реабілітацію та соціальну інтеграцію захисників і захисниць України через культуру. У наших виставах грають ветерани з важкими пораненнями. Один із наших акторів повністю втратив зір у боях під Авдіївкою, але він є головним оповідачем у виставі, танцює у парі, точно відчуваючи ритм, кроки та музику. Інший хлопець із опіками обличчя та дихальних шляхів — сьогодні виходить на сцену, жартує і навіть став блогером, який надихає тисячі людей.

Саме такий досвід, на мою думку, і формуватиме майбутнє українського кіно. Але для цього потрібна інституційна підтримка — з боку держави, законодавства та бізнесу. Бізнес має бути не лише донором, а партнером, який розуміє, що культура — це інвестиція у стійкість суспільства.

Міжнародні партнерства тут відіграють ключову роль. Це і копродукції, і спільні покази, і обмін досвідом. Але найважливіше — це діалог на рівних. Україна не просить дозволу бути почутою. Вона повертає собі своє місце в європейському культурному просторі, яким була історично. Я мрію про українське кіно, яке після перемоги стане знаком якості. Кіно, яке говоритиме не лише про травму війни, а й про силу життя, про здатність відновлюватися і творити навіть після найважчих випробувань.

Редакція науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» щиро дякує Вам за надане інтерв'ю та відкрити, змістовну розмову. Ваша позиція, глибина думки й особиста відповідальність за слово стали вагомим внеском у формування культурного й суспільного діалогу, який ми вважаємо надзвичайно важливим у сучасних умовах.

Дякуємо за довіру до видання, за щирість і готовність ділитися власним баченням, досвідом та цінностями. Бажаємо подальших творчих звершень, сили й натхнення у всіх проєктах на благо України.

It is precisely this kind of experience, in my view, that will shape the future of Ukrainian cinema. But for this, institutional support is needed — from the state, legislation, and business. Business should be not only a donor, but a partner that understands that culture is an investment in societal resilience.

International partnerships play a key role here — co-productions, joint screenings, exchange of experiences. But most importantly, it is a dialogue on equal terms. Ukraine is not asking for permission to be heard. It is reclaiming its place in the European cultural space, to which it historically belongs.

I dream of Ukrainian cinema that, after victory, will become a mark of quality — cinema that speaks not only about the trauma of war but also about the power of life, ability to recover and create even after the hardest trials.

The editorial team of the popular science publication Ambassador sincerely thanks you for this interview and for an open, substantive conversation. Your position, depth of thought, and personal responsibility for the spoken word have made a significant contribution to shaping the cultural and societal dialogue that we consider extremely important in today's conditions.

Thank you for your trust in the publication, for your sincerity, and for your willingness to share your vision, experience, and values. We wish you further creative achievements, strength, and inspiration in all your projects for the benefit of Ukraine.

ГО «МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ АЛЬЯНС» NGO «INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE»

Інституційна дипломатія та міжнародна присутність

Громадська організація «Міжнародний дипломатичний альянс» функціонує як системна платформа публічної та експертної дипломатії, діяльність якої спрямована на інтеграцію України у глобальні політичні, безпекові, гуманітарні та культурні процеси. У своїй роботі Альянс поєднує аналітичну, комунікаційну та представницьку складові, формуючи сталі міжнародні зв'язки на основі принципів міжнародного права, стратегічного партнерства та ціннісної дипломатії.

Участь ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» у міжнародних форумах, самітах, профільних конференціях і міжсекторальних заходах має не декларативний, а прикладний ха-

рактер. Альянс виступає активним суб'єктом формування міжнародного порядку денного, зокрема у питаннях безпеки, післявоєнного відновлення, захисту прав людини, ветеранської політики, культурної дипломатії та зміцнення інституційної спроможності громадянського суспільства. Такий підхід дозволяє трансформувати участь у заходах у конкретні партнерства, спільні проекти та довгострокові міжнародні ініціативи.

Важливою складовою діяльності Альянсу є стратегічна комунікація та інформаційний супровід міжнародних подій. У цьому контексті науково-популярне видання «Амбасадор/ Ambassador» виступає інформаційним партнером і відіграє ключову роль у фаховому висвітленні міжнародних подій і діяльності організації, аналітичному осмисленні міжнародних процесів і формуванні експертного дискурсу. Видання виступає не лише медіа-платформою, а й повноцінним інструментом інформаційної дипломатії, який забезпечує

Institutional Diplomacy and International Presence

Public organisation «International Diplomatic Alliance» operates as a systemic platform for public and expert diplomacy, focused on integrating Ukraine into global political, security, humanitarian and cultural processes. Its activities combine analytical, communicative and representative dimensions, fostering sustainable international partnerships grounded in international law, strategic cooperation, and values-based diplomacy.

The participation of the International Diplomatic Alliance in international forums, summits, specialised conferences, and intersectoral events is not declarative but applied in nature. The Alliance acts as an active subject in shaping the interna-

tional agenda, particularly in the areas of security, post-war recovery, human rights protection, veteran policy, cultural diplomacy, and strengthening the institutional capacity of civil society. This approach enables the transformation of participation in events into concrete partnerships, joint projects, and long-term international initiatives.

An important component of the Alliance's activities is strategic communication and information support of international events. In this context, the popular science journal «Ambassador» serves as an information partner and plays a key role in the professional coverage of international events and the organisation's activities, analytical interpretation of international processes, and the formation of expert discourse. The publication functions not only as a media platform but as a full-fledged instrument of information diplomacy, ensuring the systematic communication of Ukraine's position to international audiences.

ГО «МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ АЛЬЯНС»

NGO «INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE»

системне донесення української позиції до міжнародної аудиторії.

Цей розділ присвячений аналізу досягнень ГО «Міжнародний дипломатичний альянс», участі в міжнародних заходах та результатам синергії з журналом ««Амбасадор/Ambassador»». У центрі уваги — не лише перелік подій, а змістовні результати, інституційний вплив і внесок у формування стійкого міжнародного іміджу України як відповідального, прогнозованого та ціннісно орієнтованого партнера.

This section is dedicated to the analysis of the achievements of the International Diplomatic Alliance, its participation in international events, and the results of synergy with the journal «Ambassador.» The focus is not merely on a list of events, but on substantive outcomes, institutional impact, and contributions to shaping a sustainable international image of Ukraine as a responsible, predictable and values-oriented partner.

Участь ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» у міжнародних заходах:

- **1.06.2025** року — участь у тренінгу «Студії публічної дипломатії 6.0» за програмою «Стратегії міжнародних та регіональних політичних комунікацій» Західноукраїнського Національного університету.

- **06.06.2025** року — участь (онлайн) у другому заході з циклу «Жінка в дипломатії: виклик чи місія?» проекту «Жіноче обличчя української дипломатії», організованого Науковим товариством історії дипломатії та міжнародних відносин під керівництвом професора Ірини Матяш на тему: «Права людини під час війни. Необхідні знання».

Participation of the International Diplomatic Alliance in International Events

- **June 1, 2025** — Participation in the *Public Diplomacy Studios 6.0* training programme, implemented within the framework of *Strategies of International and Regional Political Communications* at the West Ukrainian National University.

- **June 6, 2025** — Online participation in the second event of the *Women in Diplomacy: Challenge or Mission?* series, held within the project *Women in Ukrainian Diplomacy*, organised by the Scientific Society for the History of Diplomacy and International Relations under the leadership of Professor Iryna Matiash, focusing on *Human Rights During War: Essential Knowledge*.

ГО «МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ АЛЬЯНС» NGO «INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE»

• **11.06.2025** року — участь (онлайн) у другому заході з циклу «Жінка в дипломатії: виклик чи місія?» проекту «Жіноче обличчя української дипломатії», організованого Науковим товариством історії дипломатії та міжнародних відносин під керівництвом професора Ірини Матяш на тему: «Чи багато залежить від знання протоколу і етикету?».

• **25.06.2025** року — участь у Міжнародному Форумі «Медіація і право»; Медіація поза кордонами: вирішення транскордонних спорів у глобалізованому світі.

• **17.07.2025** року **Київ (Україна)** — участь у міжнародному заході «Світове українство: виклики і можливості»;

• **12.08.2025** року — безпосередня участь у міжнародному Саміті жіночого лідерства заради миру, спікерка — Президент ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» **Ольга Фабіцька**. Інформаційний партнер заходу: науково-популярне видання «Амбасадор/ Ambassador».

• **13.08.2025** року **Київ (Україна)** — участь у дипломатичному круглому столі «Гуманітарна дипломатія: міжнародне співробітництво та місія культури».

• **14.08.2025** року — онлайн-участь у вебінарі: «Штучний інтелект в роботі медіа: OSINT-інструменти, перевірка фактів, політики і захист від онлайн-атак», організатор заходу: ГО «Жінки в медіа».

• **17.09.2025** року — участь (онлайн) у другому заході з циклу «Жінка в дипломатії: виклик чи місія?» проекту «Жіноче обличчя української дипломатії», організованого Науковим товариством історії дипломатії та міжнародних відносин під керівництвом професора Ірини Матяш на тему: «(Не)Нові інструменти публічної дипломатії під час війни. Кіно і музика».

• **14.08.2025** року **Київ (Україна)** — участь у дипломатичному круглому столі «Гуманітарна дипломатія: міжнародне співробітництво та місія культури».

• **23.09.2025** року **Прага (Чехія)** — участь в урочистому відкритті виставки «Молитва за Україну» Народного художника України **Володимира Козюка** за підтримки посоль-

• **June 11, 2025** — Online participation in the subsequent event of the *Women in Diplomacy: Challenge or Mission?* series within the project *Women in Ukrainian Diplomacy*, organised by the Scientific Society for the History of Diplomacy and International Relations under the leadership of Professor Iryna Matias, addressing the topic *How Much Depends on Knowledge of Diplomatic Protocol and Etiquette?*

• **June 25, 2025** — Participation in the International Forum *Mediation and Law: Mediation Beyond Borders — Resolving Cross-Border Disputes in a Globalised World*.

• **July 17, 2025, Kyiv (Ukraine)** — Participation in the international event *Global Ukrainian Community: Challenges and Opportunities*.

• **August 12, 2025** — Direct participation in the *International Women's Leadership Summit for Peace*. Speaker: **Olha Fabitska**, President of the International Diplomatic Alliance. Information partner of the event: the popular science journal *Ambassador*.

• **August 13, 2025, Kyiv (Ukraine)** — Participation in the diplomatic roundtable *Humanitarian Diplomacy: International Cooperation and the Mission of Culture*.

• **August 14, 2025** — Online participation in the webinar *Artificial Intelligence in Media Work: OSINT Tools, Fact-Checking, Policies, and Protection from Online Attacks*, organised by the NGO *Women in Media*.

• **September 17, 2025** — Online participation in the second event of the *Women in Diplomacy: Challenge or Mission?* series, held within the project *Women in Ukrainian Diplomacy*. The event was organised by the Scientific Society for the History of Diplomacy and International Relations under the leadership of Professor Iryna Matias and focused on *(Not) New Instruments of Public Diplomacy During War: Cinema and Music*.

• **September 23, 2025, Prague (Czech Republic)** — Participation in the ceremonial opening of the exhibition *Prayer for Ukraine* by People's Artist of Ukraine **Volodymyr Koziuk**, with the support of the Embassy of Ukraine in the

ГО «МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ АЛЬЯНС» NGO «INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE»

ства України в Чехії, Надзвичайного і Повноважного Посла України Василя Зварича та за інформаційної підтримки науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador»;

- **25.09.2025** року **Париж (Франція)** — участь у **IV Міжнародному Форумі «Україна — Франція»** за участі урядовців, парламентарів, дипломатів, експертів з України і Франції;

- **12.11.2025** року **Варшава (Польща)** — офіційна зустріч представників уряду, бізнесу України і Польщі щодо відновлення України за участю Надзвичайного і Повноважного Посла України в Польщі **Василя Боднара**.

- **1.12.2025** року — онлайн-участь у вебінарі: «Дипломатичний фронт» за участю Надзвичайного і Повноважного Посла України в Азербайджані.

- **17-18.12.2025** року **Брюссель (Бельгія)** — участь у Міжнародному Форумі «Стійка Європа» щодо протидії російській пропаганді та дезінформації. Співорганізатор заходу — ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» та інформаційний партнер заходу — науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador».

- **18.12.2025** року **Брюссель (Бельгія)** — участь у Міжнародному Саміті «Захист дітей України: дипломатія, право, справедливість». Організатор заходу — Міжнародний інститут жіночої дипломатії України в Бельгії, інформаційний партнер заходу — науково-популярне видання «Амбасадор/Ambassador».

Czech Republic and Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary **Vasyl Zvarych**, and with information support from the journal *Ambassador*.

- **September 25, 2025, Paris (France)** — Participation in the **4th International Forum “Ukraine–France”**, involving government officials, parliamentarians, diplomats, and experts from Ukraine and France.

- **November 12, 2025, Warsaw (Poland)** — Official meeting of representatives of the governments and business sectors of Ukraine and Poland on Ukraine’s recovery, with the participation of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to Poland **Vasyl Bodnar**.

- **December 1, 2025** — Online participation in the webinar *The Diplomatic Front*, with the participation of the Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to Azerbaijan.

- **December 17–18, 2025, Brussels (Belgium)** — Participation in the International Forum *Resilient Europe on countering Russian propaganda and disinformation*. Co-organiser: the **International Diplomatic Alliance**; Information partner: the popular science journal *Ambassador*.

- **December 18, 2025, Brussels (Belgium)** — Participation in the International Summit *Protection of Ukrainian Children: Diplomacy, Law, Justice*. Organiser: the International Institute of Women’s Diplomacy of Ukraine in Belgium; Information partner: the journal *Ambassador*.

ГО «МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ АЛЬЯНС» NGO «INTERNATIONAL DIPLOMATIC ALLIANCE»

Окремим показником інституційної зрілості та міжнародної затребуваності спільних ініціатив ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» і видання «Амбасадор/Ambassador» стало відкриття закордонних представництв видання в 11 країн світу — США, Великій Британії, Франції, Італії, Іспанії, Німеччині, Люксембурзі, Чехії, Польщі, Фінляндії та Греції. Це не лише свідчення системного масштабування медійної платформи, а й підтвердження її релевантності для міжнародної експертної та дипломатичної спільноти. Наявність постійних представництв дозволяє формувати сталу мережу професійних контактів, забезпечувати безпосередню присутність українського наративу в європейському

A separate indicator of institutional maturity and international demand for the joint initiatives of the **International Diplomatic Alliance** and the journal “**Ambassador**” has been the opening of the journal’s foreign representative offices in 11 countries in the world — USA, the United Kingdom, France, Italy, Spain, Germany, Luxembourg, the Czech Republic, Poland, Finland, and Greece. This is not only evidence of the systematic scaling of the media platform but also confirmation of its relevance to the international expert and diplomatic community.

The presence of permanent representative offices enables the formation of a sustainable network of professional contacts, ensures the direct presence of the Ukrainian narrative in the Eu-

інформаційному просторі та транслювати позицію України зсередини національних і наднаціональних дискусій. У такий спосіб видання «Амбасадор/Ambassador» виходить за межі традиційного медіа-формату, перетворюючись на інструмент стратегічної комунікації та культурної дипломатії, що послідовно популяризує Україну як активного, інтелектуально спроможного та ціннісно орієнтованого учасника міжнародної спільноти.

Унікальність видання науково-популярного «Амбасадор/Ambassador» полягає в поєднанні високих журналістських стандартів, глибокої аналітики та чітко вираженої дипломатичної складової. Видання працює на перетині медіа, міжнародних відносин і публічної дипломатії, забезпечуючи актуальний, верифікований і контекстуально вивірений контент, що відповідає міжнародним стандартам професійної журналістики. Такий підхід робить журнал релевантним для дипломатичних кіл, експертного середовища та міжнародної спільноти, водночас утверджуючи його як інструмент системної присутності України у глобальному інформаційному просторі.

Сформувавши спільне стратегічне бачення міжнародного розвитку, науково-популярне видання «Амбасадор/Ambassador» переходить від узагальненої моделі масштабування до її практичної реалізації в кожній окремій країні. Кожне закордонне представництво функціонуватиме в унікальному полі дипломатичних, культурних і медійних контекстів, що зумовлюватиме власні пріоритети, інструменти та підходи до просування видання. Далі ми послідовно презентуємо директорів закордонних представництв науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador», які окреслять свої стратегії розвитку видання та бачення його ролі у відповідному міжнародному середовищі.

На наступних сторінках видання ми презентуємо директорів закордонних представництв «Амбасадор/Ambassador» — переможців відкритого конкурсу, оголошеного журналом напередодні, які представляють свої країни та стратегічне бачення розвитку видання в національному й міжнародному контекстах.

European information space, and allows Ukraine's position to be communicated from within national and supranational discussions. In this way, "Ambassador" transcends the traditional media format, transforming into an instrument of strategic communication and cultural diplomacy that consistently promotes Ukraine as an active, intellectually capable, and values-oriented participant in the international community.

The uniqueness of the popular science journal "Ambassador" lies in its combination of high journalistic standards, in-depth analytics, and a clearly articulated diplomatic component. The publication operates at the intersection of media, international relations, and public diplomacy, providing relevant, verified, and contextually balanced content that meets international standards of professional journalism. This approach makes the journal relevant for diplomatic circles, the expert community, and the international public, while establishing it as an instrument of Ukraine's systemic presence in the global information space.

Having established a common strategic vision for international development, the popular science journal Ambassador is transitioning from a general framework of scaling to its practical implementation at the national level. Each foreign representative office will operate within a unique field of diplomatic, cultural and media contexts, which will determine its own priorities, instruments, and approaches to promoting the publication. Next, we consistently present the directors of the foreign representative offices of the popular science journal "Ambassador" by country, outlining their national development strategies for the publication and their vision of its role within the respective international environments.

On the following pages of the magazine, we present the Directors of the foreign representations of Ambassador — the winners of the open competition previously announced by the magazine — who represent their respective countries and outline their strategic vision for the development of the publication within national and international contexts.

Photo by Ivanna Yaremenko

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONСПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ
UNITED STATES AMERICA

ОЛЕКСАНДР ГОМАНЮК

OLEKSANDR HOMANIUK

Міжнародний експерт із кібербезпеки та економічної (фінансової) безпеки; здобувач наукового ступеня PhD (напрямок цифровізації / Digitalization); кавалер Хреста Доблесті в галузі безпеки; CEO OverFracht | Software Engineering (California, USA)/ розробка рішень для підвищення безпеки транспортної інфраструктури США, інвестор, девелопер; редактор розділу кібербезпеки та економічної безпеки науково-популярного видання «Амбасадор / Ambassador», директор представництва науково-популярного видання «Амбасадор / Ambassador» у США.

International expert in cybersecurity and economic (financial) security; PhD candidate (Digitalization); Knight of the Cross of Valor in the field of security; CEO, OverFracht | Software Engineering (California, USA) — developing solutions to strengthen the security of U.S. transportation infrastructure; investor, developer; Editor of the Cybersecurity & Economic Security section of the popular-science publication “Ambassador”; Director of the U.S. Representative Office of “Ambassador”.

Технології довіри: український інтелектуальний голос у США

Мій професійний фокус — кібербезпека та економічна безпека як фундамент сучасної держави й бізнесу. Я працюю на перетині технологій, аналітики та управління ризиками — там, де потрібні не гасла, а докази: методи, моделі, протоколи, аудит, верифікація. Мене цікавлять системи, які витримують тиск: від атак на цифрову інфраструктуру до фінансових схем і організованих мереж, що підривають стійкість інституцій.

Науковий і публіцистичний вимір

Важливою частиною моєї діяльності є дослідницька та аналітична робота: осмислення тенденцій кіберзагроз, економічних ризиків,

Technologies of Trust: A Ukrainian Intellectual Voice in the United States

My professional focus is cybersecurity and economic security as the foundation of a modern state and resilient business. I work at the intersection of technology, analytics, and risk management — where slogans are not enough and what matters are evidence-based methods: models, protocols, audits, and verification.

I am particularly interested in systems that withstand pressure — from attacks on digital infrastructure to financial schemes and organized networks that undermine institutional resilience.

Research and Public Thought Leadership

A key part of my work is research and analytical practice: understanding trends in cyber

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ

THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

кіберзлочинності та механізмів протидії. Мене цікавить доказовий підхід до безпеки: як перетворювати розрізнені факти на перевірені висновки, а висновки — на практичні рішення та політики.

У своїх матеріалах я приділяю увагу темам, що визначають майбутнє: цифрова стійкість, критична інфраструктура, довіра до даних, безпека ланцюгів постачання технологій, комплаєнс і роль людини в епоху автоматизації та ШІ.

Міжнародні конференції та професійні середовища

Я розглядаю міжнародні конференції та експертні платформи як простір, де формується мова глобальної безпеки — і де Україна має бути не об'єктом співчуття, а суб'єктом компетентності. Мій підхід — будувати присутність через експертизу: виступи, панельні дискусії, публікації, професійні колаборації з фахівцями з кібербезпеки, ризик-менеджменту та цифрової політики.

Роль у «Амбасадор» в США

Як директор представництва «Амбасадор/Ambassador» у США, я бачу місію в тому, щоб посилювати інтелектуальну присутність України: відкривати американській аудиторії українських експертів, науковців, технологів і лідерів думок; формувати партнерства з університетами, аналітичними центрами та професійними асоціаціями; створювати контент, який підвищує довіру до України як до країни знання та інновацій.

Стратегічні пріоритети

Американське представництво «Амбасадора» для мене — це інтелектуальний хаб: простір експертних текстів, публічних розмов і міжнародних зв'язків, де Україна представлена сильно, сучасно і професійно — через науку, технології та культуру відповідальності.

threats, economic risks, cybercrime, and mechanisms of counteraction. I am committed to an evidence-based approach to security — turning fragmented facts into verifiable conclusions, and conclusions into practical solutions and policies.

In my publications, I focus on topics shaping the future: digital resilience, critical infrastructure, data trust, technology supply-chain security, compliance, and the role of the human factor in an era of automation and AI.

International Conferences and Professional Communities

I view international conferences and expert platforms as the space where the language of global security is formed — and where Ukraine must be present not as an object of sympathy, but as a subject of competence. My approach is to build presence through expertise: presentations, panel discussions, publications, and professional collaboration with specialists in cybersecurity, risk management, and digital policy.

My Role at “Ambassador” in the United States

As the Director of the U.S. Representative Office of “Ambassador,” my mission is to strengthen Ukraine’s intellectual presence: to introduce Ukrainian experts, scientists, technologists, and thought leaders to American audiences; to build partnerships with universities, think tanks, and professional associations; and to create content that increases trust in Ukraine as a country of knowledge and innovation.

Strategic Priorities

For me, the U.S. “Ambassador” office is an intellectual hub — a space for expert writing, public dialogue, and international connections where Ukraine is represented with strength, modernity, and professionalism — through science, technology, and a culture of responsibility.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

GREAT BRITAIN

ВІКТОРІЯ СТАРЦЕВА

*Дипломатія сенсів і людського виміру:
новий голос «Амбасадора»
у Великобританії*

Мій професійний шлях поєднує академічне дослідження, публічну дипломатію та створення міжнародних проєктів, спрямованих на розвиток діалогу, довіри й взаєморозуміння у складні історичні моменти. Бути частиною команди «Амбасадора» для мене означає працювати з сенсами. У світі, де дипломатія дедалі більше виходить за межі кабінетів, роль медіа полягає не лише в інформуванні, а й у формуванні мови взаємоповаги між культурами та суспільствами. Ці цінності — діалог, відповідальність, людський вимір міжнародних відносин і підтримка України — я поділяю з журналом.

Особливим напрямом моєї діяльності в межах британського представництва стане запуск окремої рубрики, присвяченої дипломатії Перших Леді та Перших Джентльменів. Це новітній, але вже надзвичайно впливовий вимір сучасної дипломатії, який поєднує кризову адвокацію, гуманітарне лідерство, захист прав людини та культурну присутність держави. Глобальна платформа «Саміт перших леді та джентльменів», започаткована першою леді України Оленою Зеленською, налічує понад 30 країн, налічує понад 60 країн,

VIKTORIJA STARTSEVA

Дослідниця міжнародних відносин та кризової дипломатії в Інституті Дипломатії та Міжнародних відносин Лафбороуського Університету в Лондоні, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор» у Великобританії.

Researcher in international relations and crisis diplomacy, based at the Institute of Diplomacy and International Relations at Loughborough University London, and recently appointed as a Director of the international popular-science journal “Ambassador” in the United Kingdom.

*Diplomacy of Meaning and
the Human Dimension: A New Voice
of “Ambassador” in the United Kingdom*

My professional journey combines academic research, public diplomacy, and the creation of international projects that foster dialogue, trust, and mutual understanding in challenging times. Being part of the Ambassador team means working with meaning. In a world where diplomacy increasingly extends beyond formal offices, the role of media is not just to inform but to build a language of respect across cultures and societies. These values — dialogue, responsibility, the human dimension of international relations, and support for Ukraine — I share fully with the journal.

A key focus of my work at the UK office will be launching a dedicated section on First Ladies and First Gentlemen diplomacy. This is a new but increasingly influential dimension of contemporary diplomacy, connecting crisis advocacy, humanitarian leadership, human rights, and cultural presence. The Summit of First Ladies and Gentlemen Global Platform, launched by Ukraine's First Lady Olena Zelenska, which now includes over 30 countries, has already shown how this format provides tangible international support for Ukraine in times of crisis. I study this

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

продемонструвала, як цей формат став реальною міжнародною підтримкою України у часи війни. Саме цю нову хвилю дипломатії я досліджую академічно та прагну осмислювати публіцистично — як внесок у глобальну розмову про відповідальне лідерство.

Окрім академічної роботи, я ініціювала та очолювала проекти з розвитку людського капіталу та міжнародної співпраці, зокрема «Українська євроінтеграційна платформа» (Ukraine Eurointegration Platform (UAEP): <https://www.uaep.org/our-story>) для професійних українських жінок, переміщених війною, та була співавторкою грантового проекту від Лафбороуського Університету до Nuffield Foundation та Парламенту Великобританії для розвитку підприємництва серед українських громадян у Великобританії. Також я є Амбасадоркою Фонду Родини Богдана Гаврилишина, сприяючи освітнім та громадянським ініціативам, що відповідають моїм цінностям культурної дипломатії та публічного служіння.

Великобританія є одним із ключових стратегічних партнерів України, зокрема в контексті сторічної безпекової та політичної угоди, що відкриває нову сторінку двосторонніх відносин. Лондон — це простір перетину дипломатії, аналітики, культури й медіа, і тут журнал «Амбасадор» має потужний потенціал для зростання та впливу.

Місія британського представництва — розширення міжнародної присутності журналу, налагодження партнерств із дипломатичними установами, університетами, аналітичними центрами, фондами та медіа, а також формування позитивного, сучасного образу України через глибокий і відповідальний контент. Важливим завданням є репрезентація журналу на подіях, форумах і конференціях, пошук нових авторів, експертів і героїв нашого часу.

Пріоритетами в моїй роботі стануть запуск інформаційної присутності журналу у Великобританії, публікація перших матеріалів, встановлення офіційних контактів і участь у ключових подіях. У довшій перспективі я бачу британське представництво «Амбасадора» як активний інтелектуальний хаб у глобальній мережі журналу.

Щиро дякую за довіру. Переконана, що разом ми зможемо посилити голос України у світі — через дипломатію сенсів, культуру та людську гідність.

new wave of diplomacy academically and aim to explore it publicly, as a contribution to the global conversation on responsible leadership.

Alongside my academic work, I have initiated and led projects that develop human capital and promote international collaboration, including the Ukraine Eurointegration Platform (UAEP) in the UK, supporting professional Ukrainian women displaced by the war, and a grant project proposal to the Nuffield Foundation and UK Parliament to strengthen entrepreneurship among Ukrainian citizens in the UK. I also serve as an Ambassador of the Bogdan Hawrylyshyn Family Foundation, promoting educational and civic initiatives aligned with my values of cultural diplomacy and public service.

The United Kingdom is a strategic partner for Ukraine, especially in the context of the centenary security and political agreement, opening a new chapter in bilateral relations. London is a hub where diplomacy, analysis, culture, and media intersect, giving Ambassador a strong potential for growth and impact.

The mission of the UK office is to expand the journal's international presence, build partnerships with diplomatic institutions, universities, think tanks, foundations, and media, and shape a positive, modern image of Ukraine through thoughtful and responsible content. Key tasks include representing the journal at events, forums, and conferences, and discovering new authors, experts, and figures shaping our times.

In the first months, my priorities will be establishing the journal's information presence in the UK, publishing initial materials, forming official contacts, and participating in key events. In the longer term, I envision the UK office as an active intellectual hub within Ambassador's global network, linking Ukraine with international thought leaders, diplomats, and cultural actors.

I am deeply grateful for this trust. Together, we can amplify Ukraine's voice in the world — through diplomacy of meaning, culture, and human dignity.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

ФРАНЦІЯ

FRANCE

МАРИНА ПРЕПОТЕНСЬКА

MARYNA PREPOTENSKA

Доктор філософських наук, членкиня Національної Спільноти журналістів України, Національної Спільноти письменників України, Міжнародної Асоціації філософського мистецтва, Всесвітньої Федерації поетів «Poetas del Mundo», франко-українських Асоціацій «Ukraine pour tous» та «Art, culture et créativité». Засновниця і ведуча першого в Європі франко-українського кафе-філо у Парижі. З 2024 року — амбасадор Міжнародного Дипломатичного Альянсу, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Франції. Голова французької філії Науково-дослідного Інституту українознавства Київського національного університету імені Т. Шевченка. Спеціальний кореспондент журналів «Амбасадор/Ambassador» та «ЖІНКА». Авторка 11 книжок. Низку текстів перекладено мовами світу.

Doctor of Philosophical Sciences, member of the National Union of Journalists of Ukraine, the National Union of Writers of Ukraine, the International Association of Philosophical Art, the World Federation of Poets “Poetas del Mundo,” and the Franco-Ukrainian associations “Ukraine pour tous” and “Art, culture et créativité.” Founder and host of Europe’s first Franco-Ukrainian café-philosophy in Paris. Since 2024 — Ambassador of the International Diplomatic Alliance and Director of the representative office of the popular science publication “Ambassador” in France. Head of the French branch of the Research Institute of Ukrainian Studies of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Special correspondent for “Ambassador” and “ZHINKA” magazines. Author of 11 books, with a number of texts translated into various world languages.

Киянка. Мешкаю у Парижі. Закінчила із червоним дипломом філологічний факультет Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка. Надалі науковий шлях пов’язала із філософією: цільова аспірантура і докторантура в Інституті філософії НАНУ під керівництвом доктора філософських наук, професора, члена-кореспондента Національної академії наук України Назіпа Хамітова. Кандидатська дисертація «Екзистенційні виміри риторики», докторська — присвячена філософії міста («Homo Urbanus — людина мегаполісу»). Маю біля 100 наукових публікацій. Протягом багатьох років працювала ведучою на радіо «Культура» та на радіо-студії «Майдан» із авторськими програмами прямого ефіру. Писала статті для ж. «Наталі», «Єдинствєнная», г. «Факти», «Сьогодні» та інших.

A native of Kyiv, I now reside in Paris. I graduated with honors from the Faculty of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Subsequently, I centered my academic path on philosophy: completing targeted postgraduate and doctoral studies at the Institute of Philosophy of the National Academy of Sciences of Ukraine under the supervision of Dr. Nazip Khamitov. My PhD thesis was titled “Existential Dimensions of Rhetoric,” and my doctoral dissertation was dedicated to the philosophy of the city (“Homo Urbanus — the Person of the Megalopolis”). I have approximately 100 scientific publications. For many years, I worked as a host on Radio “Kultura” and the “Maidan” radio studio with original live broadcast programs. I have written articles for “Natali” and “Edinstvennaya” magazines, as well as “Fakty,” “Segodnya,” and other newspapers.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

З 2001 до 2024 року займала посаду професора кафедри філософії Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». КПІ надовго став моїм другим домом... В університетах, окрім філософських дисциплін, читала авторські курси «Риторика», «Еристика», «Антропологія міста».

Окрім наукової діяльності, ще з дитинства занурена у поезію та авторську пісню. Закінчила акторську школу, продовжую концертну діяльність. Маю десятки міжнародних дипломів лауреата та почесну медаль від НСПУ «За служіння творчості». Протягом воєнних років провела благодійні концерти у Франції, Німеччині, Чехії, Польщі, Іспанії.

Давно пов'язана із Францією у своїх наукових і творчих проєктах. Після початку війни переїхала у Париж як запрошений професор Сорбони (факультет мистецтв), співпрацювала із лабораторією з проблем філософії міста, нині продовжую цю колаборацію. З 2023 року заснувала і веде в Парижі франко-українське філософське кафе та проєкт «Люди-Мультіпотенціали», беру активну участь у волонтерських акціях франко-українських асоціацій.

Стратегія розвитку представництва журналу «Ambassador» у Франції спрямована на посилення культурної та інформаційної присутності України у французькому та ширшому європейському інтелектуальному просторі. Основними напрямками діяльності вважаю проведення презентацій журналу, тематичних заходів, презентацій книжок, творчих і літературних вечорів, що репрезентують сучасну українську культуру, думку та експертне середовище. Особливу увагу приділяю співпраці з французькими культурними інституціями, видавничими колами, академічним середовищем і дипломатичними представництвами. Стратегічною метою французького представництва є розвиток сталих двосторонніх відносин через формування професійних мереж, реалізацію спільних культурних та інтелектуальних проєктів і поглиблення взаєморозуміння між українським і французьким суспільствами.

Для мене Міжнародний дипломатичний альянс та науково-популярне видання «Ambassador/Ambassador» стали унікальною спільнотою співтворчості та практичної діяльності на благо України в міжнародному форматі. Щаслива бути у цій креативній команді!

From 2001 to 2024, I held the position of Professor at the Department of Philosophy of the National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute." KPI was my second home for a long time... In addition to philosophical disciplines, I taught my original courses "Rhetoric," "Eristics," and "Anthropology of the City" at various universities.

Beyond my scientific activities, I have been immersed in poetry and songwriting since childhood. I graduated from acting school and continue my concert activities. I hold dozens of international laureate diplomas and the honorary medal from the National Union of Writers of Ukraine "For Service to Creativity." During the war years, I have held charity concerts in France, Germany, the Czech Republic, Poland, and Spain.

I have long been connected with France through my scientific and creative projects. After the start of the war, I moved to Paris as a visiting professor at the Sorbonne (Faculty of Arts), collaborating with a laboratory on the philosophy of the city, a partnership that continues today. Since 2023, I have founded and hosted a Franco-Ukrainian philosophical café and the "Multipotentialite People" project in Paris, and I actively participate in volunteer actions of Franco-Ukrainian associations.

The development strategy for the "Ambassador" magazine representative office in France is aimed at strengthening Ukraine's cultural and informational presence in the French and broader European intellectual space. I consider the main areas of activity to be hosting magazine presentations, thematic events, book launches, and creative and literary evenings that represent modern Ukrainian culture, thought, and expertise. I pay special attention to cooperation with French cultural institutions, publishing circles, the academic community, and diplomatic missions. The strategic goal of the French office is to develop sustainable bilateral relations by forming professional networks, implementing joint cultural and intellectual projects, and deepening mutual understanding between Ukrainian and French societies.

For me, the International Diplomatic Alliance and the popular science publication "Ambassador" represent a unique community of co-creation and practical activity for the benefit of Ukraine in an international format. I am happy to be part of this creative team!

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

ФІНЛЯНДІЯ

FINLAND

ІННА ЗЕЛІСКО

INNA ZELISKO

Доктор економічних наук, професор, академік Академії економічних наук України, членкиня Співки економістів України, віце-президент Асоціації хмелярів України, членкиня Президії ГС «Співка жінок України», Асоціації українсько-фінської дружби «Калина» та ВГО «Ділові українські жінки», директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор / Ambassador» у Фінляндії.

Doctor of Economic Sciences, professor, academician of the Academy of Economic Sciences of Ukraine, member of the Union of Economists of Ukraine, vice-president of the Association of Hop Growers of Ukraine, member of the Presidium of the NGO "Women Union of Ukraine", "Association of Ukrainian-Finnish Friendship "Kalyna" and NGO "Business Ukrainian Women", director of the representative office of the popular science publication "AMBASSADOR" in Finland.

Я народилася у старовинному та надзвичайно мальовничому місті з багатою історією та вражаючою архітектурою, перлині Поділля — Кам'янець-Подільський. З відзнакою закінчила школу, коледж та університет. З 5 років займалася музикою та народними танцями, закінчила музичну школу по класу фортепіано. Продовжила навчання в аспірантурі та докторантурі у м. Києві в Національному науковому центрі «Інститут аграрної економіки».

Коло моїх наукових інтересів — сталий економічний розвиток, цифрова економіка, інновації та інноваційна діяльність телекомунікаційних підприємств, управління фінансовими ресурсами в аграрній сфері, зелена економіка та екоінновації. Опубліковано понад 250 наукових праць, у тому числі монографії, підручники, наукові статті у міжнародних та вітчизняних наукових виданнях. Маю значний викладацький стаж в українських університетах та практичний досвід роботи у консалтинговій, аграрній та туристичній сферах бізнесу. Приймаю участь у міжнародних

I was born in an ancient and extraordinarily picturesque city with a rich history and impressive architecture, the pearl of Podillia — Kamyanets-Podilskyi. I graduated from school, college, and university with honors. From the age of five, I was engaged in music and folk dancing and completed a music school majoring in piano. I continued my studies in postgraduate and doctoral programs in Kyiv at the National Scientific Center "Institute of Agrarian Economics".

My scientific interests include sustainable economic development, digital economy, innovation and innovative activities of telecommunications companies, management of financial resources in the agricultural sector, green economy and eco-innovation. I have published over 250 scientific works, including monographs, textbooks, scientific articles in international and domestic scientific publications. I have significant teaching experience at Ukrainian universities and practical experience in consulting, agricultural and tourism business. I participate in international scientific and business projects aimed at the economic recovery of the national economy and the development of entrepre-

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

наукових та бізнес проєктах, спрямованих на економічне відновлення національної економіки та розвиток підприємництва в Україні, інтеграцію вітчизняної освіти та науки у міжнародне наукове середовище.

Також я здійснюю громадську діяльність у сферах культурної та публічної дипломатії, зміцнення міжкультурного діалогу та поширення знань про Україну у світі з міжнародними організаціями, у тому числі із громадськими організаціями та бізнес асоціаціями Фінляндії. Була координатором проведення святкового концерту «ДІТИ МИР БЕЗПЕКА» з нагоди Міжнародного дня захисту дітей, в якому прийняли участь дитячі творчі колективи з України та Фінляндії. Концерт відбувся 1 червня 2025 р. у м. Вааса, організаторами якого виступили Асоціація україно-фінської дружби «Калина» та ГС «Спілка жінок України» за підтримки мерії м. Вааса та муніципалітету регіону Остроботнія. Започаткувала створення українського культурно-наукового центру у Фінляндії, як інтелектуальної платформи для популяризації української культури та науки.

Стратегічною метою діяльності представництва журналу «АМБАСАДОР/AMBASSADOR» у Фінляндії є створення сталого позитивного міжнародного іміджу України, як держави з потужним культурним, інтелектуальним та економічним потенціалом; забезпечення розвитку міжнародного партнерства та публічної дипломатії через реалізацію інформаційно-комунікаційних і культурно-наукових ініціатив. Представництво науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Фінляндії покликане стати дієвим осередком української культурної, наукової та інформаційної дипломатії, що сприятиме укріпленню взаєморозуміння, довіри та співпраці між Україною, Фінляндією та ЄС.

Дякую за довіру та можливість долучитися до інтелектуальної спільноти ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» та бути представником науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Фінляндії. Це не лише велика честь для мене, а й усвідомлена відповідальність — сприяти розвитку міжнародного діалогу, популяризації української культури, наукової думки та цінностей. Я щиро пишаюся можливістю працювати у креативній команді однодумців задля зміцнення позитивного іміджу нашої держави та робити свій внесок у майбутнє України.

neurship in Ukraine, the integration of domestic education and science into the international scientific environment.

I also carry out public activities in the areas of cultural and public diplomacy, strengthening intercultural dialogue and spreading knowledge about Ukraine in the world with international organizations, including public organizations and business associations of Finland. I was the coordinator of the festive concert “CHILDREN WORLD SAFETY” on the occasion of the International Children’s Day, in which children’s creative groups from Ukraine and Finland performed. The concert took place on June 1, 2025 in Vaasa, organized by the Ukrainian-Finnish Friendship Association “Kalyna” and the Public Organization “Union of Women of Ukraine” with the support of the Vaasa City Hall and the Municipality of the Ostrobothnia Region. I initiated the creation of a Ukrainian cultural and scientific center in Finland as an intellectual platform for the popularization of Ukrainian culture and science.

The strategic goal of the representative office of the magazine “Ambassador” in Finland is to create a sustainable positive international image of Ukraine as a state with a powerful cultural, intellectual and economic potential; ensuring the development of international partnership and public diplomacy through the implementation of information and communication and cultural and scientific initiatives. The representative office of the popular science publication “AMBASSADOR” in Finland is intended to become an effective center of Ukrainian cultural, scientific and information diplomacy, which will contribute to strengthening mutual understanding, trust and cooperation between Ukraine, Finland and the EU.

Thank you for the trust and opportunity to join the intellectual community of the NGO “International Diplomatic Alliance” and to be the representative of the popular science publication “AMBASSADOR” in Finland. This is not only a great honor for me, but also a conscious responsibility — to contribute to the development of international dialogue, the popularization of Ukrainian culture, scientific thought and values. I am sincerely proud of the opportunity to work in the creative team of like-minded people to strengthen the positive image of our state and contribute to the future of Ukraine.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONГРЕЦІЯ
GREECE

ОКСАНА ТЕРЕЩЕНКО

Вільно володію грецькою та англійською мовами, написала та видала десятки статей на теми міграції, перекладу. Переклала, видала та презентувала 12 художніх книжок в Україні, Греції та на Кіпрі. Отримала велику кількість сертифікатів, нагород у перекладацькій та міжнародній діяльності. Маю три вищі освіти, успішно закінчила аспірантуру (Доктор філософії) та була стипендіанткою Кабінету Міністрів, наразі вчуся у докторантурі на філософському факультеті Афіського університету. Маю багаторічний досвід роботи у сфері міжнародних комунікацій, міжкультурного діалогу, науки та перекладацької діяльності. Моя професійна діяльність поєднує переклад, організацію міжнародних проєктів,

OKSANA TERESHCHENKO

Науковець, доктор філософії, перекладачка, докторантка (Post-Doc) Афіського університету, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/ Ambassador» у Греції. Маю три вищі освіти, успішно закінчила аспірантуру (Доктор філософії) та була стипендіанткою Кабінету Міністрів, наразі вчуся у докторантурі на філософському факультеті Афіського університету.

Scientist, Doctor of Philosophy, translator. Post-doctoral researcher (Post-Doc) at the University of Athens, and Director of the representative office of the popular science publication "Ambassador" in Greece. I hold three higher education degrees, successfully completed my postgraduate studies (PhD), and was a fellow of the Cabinet of Ministers. Currently, I am pursuing postdoctoral research at the Faculty of Philosophy of the University of Athens.

I am fluent in Greek and English, and I have written and published dozens of articles on topics of migration and translation. I have translated, published, and presented 12 works of fiction in Ukraine, Greece, and Cyprus. I have received numerous certificates and awards for my translation and international activities. I have many years of experience in the fields of international communications, intercultural dialogue, science, and translation. My professional activity combines translation, the organization of international projects, cooperation with public and cultural institutions, and active participation in forming a positive image of Ukraine abroad.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

співпрацю з громадськими й культурними інституціями та активну участь у формуванні позитивного образу України за кордоном.

Ключовими компетенціями моєї роботи є наукова та перекладацька діяльність, стратегічні комунікації, побудова міжнародних партнерств, робота з медіа, створення контенту та організація публічних подій. Працюючи й проживаючи в Греції, я перебуваю в середовищі багатонаціонального діалогу, де Україна дедалі частіше сприймається не лише як держава, що бореться за свободу, а як країна з глибокою культурою, сильним людським потенціалом і чітким європейським вектором.

Бути представницею журналу «Ambassador» у Грецькій Республіці для мене означає відповідальну місію — представляти Україну мовою якісного, інтелектуального та дипломатичного медіа, яке формує довіру, взаєморозуміння й партнерство між країнами. «Ambassador» я сприймаю як платформу сенсів, діалогу та міжнародної солідарності.

Моя мотивація співпраці з журналом полягає у прагненні розвивати українську медійну платформу, що висвітлює дипломатичні ініціативи, культурні надбання, наукову співпрацю, інвестиційні можливості та міжнародні партнерства, роблячи голос України й української діаспори в Греції помітним у глобальному просторі.

Цінності журналу — повага до культур, відкритість до діалогу, дипломатичність і послідовна підтримка України — повністю відповідають моєму світогляду. Я переконана, що Греція як держава з глибокими демократичними традиціями та історичними зв'язками з Україною є важливим майданчиком для розвитку міжнародної присутності журналу «Ambassador» і посилення українського голосу в південноєвропейському регіоні.

The key competencies of my work are scientific and translation activities, strategic communications, building international partnerships, media relations, content creation, and organizing public events. Living and working in Greece, I am immersed in an environment of multinational dialogue, where Ukraine is increasingly perceived not only as a state fighting for freedom but as a country with a deep culture, strong human potential, and a clear European vector.

To be a representative of “Ambassador” magazine in the Hellenic Republic means a responsible mission for me — to represent Ukraine through the language of high-quality, intellectual, and diplomatic media that builds trust, mutual understanding, and partnership between countries. I perceive “Ambassador” as a platform for meaning, dialogue, and international solidarity.

My motivation for collaborating with the magazine lies in the desire to develop a Ukrainian media platform that highlights diplomatic initiatives, cultural heritage, scientific cooperation, investment opportunities, and international partnerships, making the voice of Ukraine and the Ukrainian diaspora in Greece visible in the global space.

The values of the magazine — respect for cultures, openness to dialogue, diplomacy, and consistent support for Ukraine — fully align with my worldview. I am convinced that Greece, as a state with deep democratic traditions and historical ties with Ukraine, is an important venue for developing the international presence of “Ambassador” magazine and strengthening the Ukrainian voice in the South European region.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONЛЮКСЕМБУРГLUXEMBOURG

ІРИНА СКРИПАК

IRYNA SKRYPAK

Журналістка, редакторка, перекладачка, магістерка філософії, аспірантка НАН України, поетка, ведуча українського радіошоу в Люксембурзі, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» в Люксембурзі.

Journalist, Editor, Translator, MA in Philosophy, PhD Student at the National Academy of Sciences of Ukraine, Poet, and Host of a Ukrainian Radio Show in Luxembourg, Director of the Luxembourg Office of the popular science publication Ambassador.

Народилася на Слобожанщині, у Білгороді. Згодом родина переїхала до Лозової на Харківщині. Батьки-інженери весь час присвячували роботі, тож моє дитинство було самотнім. Єдиним другом став програвач платівок, завдяки якому в п'ять років навчилася читати й писати, а у вісім — почала писати вірші. Перша спроба надіслати поезію до газети принесла не гонорар, а професійну рецензію, що розчарувало батьків. Вони наполягли на «стабільній» професії, тож попри мрії про журналістику, я здобула диплом інженера-технолога харчової промисловості. Попри успішну кар'єру інженера-технолога промислової корпорації я розуміла, що ця справа не приносить мені щастя.

Поворотним моментом стала Помаранчева революція. Я переїхала до Києва, де присвятила наступні 20 років видавничій справі та журналістиці. Працювала репортеркою, писала про діячів культури, вела рубрики у журналах та розробляла корпоративні ви-

I was born in the Sloboda region (Belgorod) and later moved with my family to Lozova, Kharkiv region. My parents were engineers who dedicated themselves entirely to their work, which resulted in a somewhat solitary childhood. My record player became my only companion; through it, I taught myself to read and write at age five, and by eight, I was writing poetry. My first attempt to publish in a newspaper resulted in a professional review rather than a fee, which disappointed my parents. They insisted on a «stable» profession, so despite my dreams of journalism, I earned a degree in Food Technology Engineering. However, despite a successful career as an engineer technologist of a big corporation, I solidified that this path did not bring me happiness.

The Orange Revolution became a turning point. I moved to Kyiv, where I dedicated the next 20 years to publishing and journalism. I worked as a reporter covering cultural figures, managed magazine columns, and developed corporate magazines for international companies. One of

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

дання для міжнародних компаній. Одне з них було визнане «Найкращим B2B виданням» України.

Згодом я п'ять років очолювала редакцію видавництва «Колесо життя», що спеціалізується на психології та філософії. Паралельно із практикою здобула другу вищу освіту — диплом магістра філософії з відзнакою. На початку повномасштабного вторгнення вступила до аспірантури, обравши темою дослідження «Культуру самотності у часи війни та миру».

У 2022 році переїхала до Люксембургу, де в березні заснувала перше україномовне радіо-шоу «Червона калина». Працювала перекладачкою у Червоному Хресті та міжнародній школі. У співпраці з Міністерством у справах інтеграції Люксембургу та організаціями ALDIC і ACAT озвучувала, перекладала і супроводжувала проект «Топографія прав людини». Розпочала авторські екскурсії містом Люксембург, порівнюючи історичний досвід цієї країни із Україною.

У 2025 році видала збірку філософської лірики та есеїв «Медитації про самотність і любов». Презентації книги успішно пройшли в Люксембурзі, Саарбрюкені та Парижі, об'єднавши навколо українського слова понад сотню слухачів.

Я долучилася до цього проєкту, щоб стати голосом української культурної дипломатії в Люксембурзі. У межах партнерства я планую представити спільні ініціативи в ефірі люксембурзького радіо, а також запросити колег із журналу Ambassador на бізнес-події у Люксембурзі для зміцнення ділових зв'язків.

Важливою частиною моєї роботи стануть авторські репортажі, де я досліджуватиму та порівнюватиму історичний досвід обох країн, шукаючи спільні точки зростання.

Вірю, що наша синергія з Ambassador допоможе створити якісний контент, який надихатиме та відкриватиме нові горизонти для української спільноти в Європі.

these projects was recognized as the «Best B2B Corporate magazine» in Ukraine.

Later, I have been working for 5 years as an Editor-in-Chief at «Koleso Zhyttia» (Wheel of Life) publishing house, specializing in psychology and philosophy. Alongside my professional practice, I obtained a second degree — an MA in Philosophy with honors. At the start of the full-scale invasion, I began my PhD studies, focusing my research on the «Culture of Loneliness in Times of War and Peace».

In 2022, I moved to Luxembourg, where I founded the first Ukrainian-language radio show, «Chervona Kalyna», in March. I served as a translator for the Red Cross and at an international school. In collaboration with the Luxembourg Ministry of Integration and the organizations ALDIC and ACAT, I voiced, translated, and mediated the «Human Rights Topography» project. I also launched author-led tours of Luxembourg City, drawing parallels between its historical experience and that of Ukraine.

In 2025, I published a collection of philosophical poetry and essays titled «Meditations on Loneliness and Love». Book presentations were successfully held in Luxembourg, Saarbrücken, and Paris, bringing together over a hundred attendees around the Ukrainian language.

I've joined this project to serve as a voice for Ukrainian cultural diplomacy here in Luxembourg. Through this partnership, I aim to showcase our joint initiatives on Luxembourg radio and host colleagues from Ambassador Magazine at various local business events to build stronger professional networks.

I am also looking forward to creating original reports that dive into the historical parallels between our two nations, identifying shared opportunities for the future.

I truly believe our synergy with Ambassador will produce impactful content that inspires the Ukrainian community in Europe and opens up new horizons.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

ІТАЛІЯ

ITALY

ЛЕСЯ БОЙКО

Моя культурна і громадська діяльність є способом служіння Україні через мистецтво та міжнародну співпрацю. Очолюю Культурно-просвітницьку асоціацію «Mist-II Ponte» та Міжнародну організацію «Поступ жінок-мироносиць у діаспорі» в Італії. Активно працюю над розбудовою культурних мостів між Україною та Європою. Членкиня Ради Івано-Франківського міського об'єднання ВУТ «Прогрес» ім. Тараса Шевченка, Союзу українок Івано-Франківського міського осередку імені Ольги Дучиминської, ГО «Федерація жінок за мир у всьому світі» та Правління творчої спільноти «Асоціація діячів естрадного мистецтва України». Неодноразова володарка Гран-прі та лауреатка I ступеня всеукраїнських і міжнародних фестивалів і конкурсів. У 2024 році стала лауреаткою I ступеня VII Міжнародного вокального конкурсу імені Квітки Цісик та кавалером ордена «Золота зірка ім. Квітки Цісик». Є головою та членом журі багатьох міжнародних мистецьких проєктів.

LESYA BOYKO

Леся Євстахіївна Бойко — (сценічне ім'я Леся Королик) — Амбасадор української культури і мистецтва, Почесна Амбасадорка Івано-Франківська, Посол Миру та Посол української пісні у світі, заслужена діячка естрадного мистецтва України, диригентка, співачка, просвітянка, союзниця, волонтерка, активна культурна і громадська діячка, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» в Італії.

Lesya Evstakhyivna Boyko — (stage name Lesya Korolyk) — Ambassador of Ukrainian culture and art, Honorary Ambassador of Ivano-Frankivsk, Peace Ambassador and Ambassador of Ukrainian song to the world, Distinguished Artist of Variety Arts of Ukraine, conductor, singer, educator, member of the Union of Ukrainian Women, volunteer, active cultural and public figure, Director of the Italian Office of the popular science publication Ambassador.

My cultural and public activity is a way of serving Ukraine through art and international cooperation. I head the Cultural-Educational Association "Mist-II Ponte" and the "International Organization Progress of Women-Peacemakers in the diaspora" in Italy. I work actively on the construction of cultural bridges between Ukraine and Europe. I am a member of the Board of the Ivano-Frankivsk city association VUT "Prosvita" named after Taras Shevchenko, the Union of Ukrainian Women of the Ivano-Frankivsk city branch named after Olga Duchyminska, the NGO "Women's Federation for World Peace" and the Board of the creative union "Association of Variety Artists of Ukraine." Multiple Grand Prix winner and 1st degree laureate of all-Ukrainian and international festivals and competitions. In 2024, I became a 1st degree laureate of the VII Kvitka Cisyk International Vocal Competition and a Knight of the "Golden Star of Kvitka Cisyk" Order. I am the chairperson and a jury member of many international art projects.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

Особливе місце в моїй діяльності займає організація та співорганізація міжнародних фестивалів-конкурсів, зокрема: «Нашого цвіту — по всьому світу», «По всьому світу коляда гомонить», «На різдвяні свята всі ся згуртуймо», «Ти у серці моїм, Україно», «Formidabile». Ініціювала та заснувала Міжнародний фестиваль-конкурс «Мистецькі промені України».

Авторка десяти наукових статей опублікованих у міжнародних збірниках. Постійна учасниця міжнародних науково-практичних конференцій.

Головна місія редакційного представництва науково-популярного видання «Амбасадор» в Італії — це формування позитивного іміджу України за кордоном, розширення міжнародної діяльності видання «Амбасадор» у країнах Європи, представництво журналу на міжнародних подіях, форумах, конференціях, розвиток партнерства з місцевими медіа та організаціями, культурна дипломатія, налагодження контактів з дипломатичними установами, культурними та освітніми інституціями, презентація митців, науковців, культурних і громадських діячів.

Італія — держава з глибокими культурними традиціями, високим рівнем культурної дипломатії та активним громадянським суспільством. Вона є важливим партнером України у сфері економіки, культури, гуманітарної підтримки та освіти. Українська діаспора в Італії є чисельною, активною та добре інтегрованою, що створює сприятливе середовище для культурних ініціатив, міжнародних мистецьких проєктів, суспільного діалогу, презентації України на міжнародному рівні. Я переконана, що медіа сьогодні є потужним дипломатичним інструментом, здатним будувати мости між країнами, народами та спільнотами. Для міжнародної аудиторії Італія є прикладом успішного поєднання традицій, сучасності та культурного впливу.

У перспективі я бачу Представництво як сталий міжнародний культурно-медійний осередок, платформу для міждержавних і міжкультурних проєктів. Моя мета — зміцнювати голос України у світі через культуру, мистецтво та загальнолюдські цінності.

Щиро дякую за довіру та можливість бути частиною команди науково-популярного видання «Амбасадор»! Я готова до активної співпраці з редакцією, партнерами та дипломатичною спільнотою задля спільної мети — гідної та потужної присутності України на міжнародній платформі.

A special aspect of my activity is the organization and co-organization of international festival-competitions, in particular: “Our Blossom — Throughout the World,” “The Carol Echoes Around the World,” “Let Us All Unite for the Christmas Holidays,” “You Are in My Heart, Ukraine,” “Formidabile.” I initiated and founded the International Festival-Competition “Artistic Rays of Ukraine.”

Author of ten scientific articles published in international collections and regular participant in international scientific and practical conferences.

The main mission of the editorial representative office of the “Ambassador” magazine in Italy is the formation of a positive image of Ukraine abroad, expanding the international activity of the “Ambassador” magazine in European countries, representing the magazine at international events, forums, conferences, developing partnerships with local media and organizations, cultural diplomacy, establishing contacts with diplomatic missions, cultural and educational institutions, presentation of artists, scientists, cultural and public figures.

Italy is a state with deep cultural traditions, a high level of cultural diplomacy, and an active civil society. It is an important partner of Ukraine in the fields of economy, culture, humanitarian support, and education. The Ukrainian diaspora in Italy is numerous, active, and well-integrated, which creates a favorable environment for cultural initiatives, international art projects, social dialogue, and the presentation of Ukraine at the international level. I am convinced that media today is a powerful diplomatic tool capable of building bridges between countries, peoples, and communities. For the international audience, Italy is an example of a successful combination of tradition, modernity, and cultural influence.

In the future, I see the Representative Office as a sustainable international cultural and media center, a platform for interstate and intercultural projects. My goal is to strengthen the voice of Ukraine in the world through culture, art, and universal values.

I sincerely thank you for the trust and the opportunity to be part of the “Ambassador” magazine team! I am ready for active cooperation with the editorial office, partners, and the diplomatic community for the sake of a common goal — a dignified and powerful presence of Ukraine on the international platform.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONПОЛЬЩА (КРАКІВ)POLAND (KRAKOW)

ОЛЕНА ОЛІЙНИК

Я з дитинства захоплювалася музикою та багато читала, що у подальшому вплинуло на вибір професії. Маю два дипломи з відзнаками: Кримського училища культури за фахом «диригент самодіяльного оркестру народних інструментів» і Харківського національного університету ім. В. Каразіна — «філолог, журналіст».

Дванадцять років я присвятила культурі, а потім щаслива доля привела мене у Новотроїцьку районну газету «Трудова слава», яка тричі визнавалася кращою «районкою» України. 25 років (до початку повномасштабної війни) працювала заступником редактора цього періодичного видання. Моїми головними жанрами і темами у газеті були інтерв'ю з непересічними земляками, нариси й репортажі, журналістські розслідування та матеріали на гарячі теми.

OLENA OLIINYK

Журналістка, письменниця, поетеса, громадська діячка, лауреатка українських та міжнародних журналістських і літературних конкурсів, організаторки й ведуча численних творчих зустрічей у Краківському відділенні Спільки письменників Польщі, у польсько-українській Фундації Видовищ масових, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Кракові (Польща).

Членкиня НСЖУ з 2002 року.

Journalist, writer, poet, public figure, laureate of Ukrainian and international journalistic and literary competitions, organizer and host of numerous creative meetings at the Krakow branch of the Polish Writers' Union and the Polish-Ukrainian Foundation of Mass Spectacles.

Member of the NUJU since 2002.

Since childhood, I have been passionate about music and read extensively, which later influenced my choice of profession. I hold two diplomas with honors: from the Crimean College of Culture with a degree in “conductor of an amateur folk instrument orchestra” and from V. Karazin Kharkiv National University — “philologist, journalist”.

I dedicated twelve years to culture, and then a happy fate led me to the Novotroitske regional newspaper “Trudova Slava,” which was recognized three times as the best regional paper in Ukraine. For 25 years (until the beginning of the full-scale war), I worked as the deputy editor of this periodical. My main genres and topics in the newspaper were interviews with extraordinary compatriots, essays and reports, journalistic investigations, and materials on topical issues.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

Саме на сторінках газети я почала друкувати власні вірші та оповідання, які згодом стали основою багатьох збірок віршів та оповідань. Мої твори увійшли до понад двадцяти антологій. Є переможницею та лауреаткою обласних, всеукраїнських, міжнародних журналістських і літературних конкурсів.

До Кракова з окупованої Херсонщини я переїхала у серпні 2022 року і майже два роки перебувала на резиденції Польського інституту літератури та Польського інституту книги Міністерства культури Польщі, де писала інтерв'ю з письменниками, поетами, видавцями, громадськими діячами Польщі й України для порталу «Посестри», газет і журналів. Наразі співпрацюю з журналом «Жінка», газетою «Літературна Україна», Українським кризовим медіа-центром (із 2016 року), а також з Краківським відділенням Спілки письменників Польщі, українсько-польською фундацією Видовищ масових, де проводжу зустрічі з українськими письменниками, поетами, художниками, музикантами, мистецтвознавцями, які живуть у Польщі або приїжджають сюди.

Співавторка книг «Історії сильних» (виdana у 2023 році та презентована у Європарламенті) і «Це було з нами» (2025 р.), в яких зібрані історії українських біженців з багатьох міст Європи та тих людей, хто вимушено залишився в окупації.

Своєю основною місією у виданні «Амбасадор» я бачу налагодження комунікації між українцями (а вони наразі становлять 7% населення Польщі) та польською владою, польськими інституціями, аби не лише окреслювати і висвітлювати проблеми, потреби наших співвітчизників, а й показувати шляхи їх вирішення, аби забезпечити для тих, хто через війну був змушений покинути Україну, повноцінне життя (перебування) у дружній нам країні. Крім того, вбачаю у співпраці з «Амбасадором» можливість популяризації української культури, наших досягнень і прагнень; поглиблення історичних та культурних зв'язків Польщі та України, що близькі за своєю суттю і походженням. Це важливо на протидію російській пропаганді, яка хоче нас роз'єднати.

Науково-популярне видання «Амбасадор/ Ambassador» — це платформа для обговорення важливих питань, діалогів, обміну досвідом, пошуку рішень. Пишаюся, що можу бути дотичною до цієї неймовірної співпраці!

It was on the pages of the newspaper that I began to publish my own poems and short stories, which later became the basis for many collections of poetry and stories. My works have been included in more than twenty anthologies. I am a winner and laureate of regional, all-Ukrainian, and international journalistic and literary competitions.

I moved to Krakow from the occupied Kherson region in August 2022 and for almost two years was in residence at the Polish Institute of Literature and the Polish Book Institute of the Ministry of Culture of Poland, where I wrote interviews with writers, poets, publishers, and public figures of Poland and Ukraine for the “Posestry” portal, newspapers, and magazines. Currently, I collaborate with the magazine “Zhinka,” the newspaper “Literaturna Ukraina,” the Ukraine Crisis Media Center (since 2016), as well as with the Krakow branch of the Polish Writers’ Union and the Ukrainian-Polish Foundation of Mass Spectacles, where I conduct meetings with Ukrainian writers, poets, artists, musicians, and art historians who live in Poland or come here.

Co-author of the books “Stories of the Strong” (published in 2023 and presented at the European Parliament) and “It Happened to Us” (2025), which collect the stories of Ukrainian refugees from many European cities and those who were forced to remain under occupation.

I see my main mission in the “Ambassador” magazine as establishing communication between Ukrainians (who currently make up 7% of the population of Poland) and the Polish authorities and institutions, not only to outline and highlight the problems and needs of our compatriots but also to show ways to solve them, in order to ensure a full life (stay) in a friendly country for those who were forced to leave Ukraine due to the war. In addition, I see in the cooperation with “Ambassador” an opportunity to popularize Ukrainian culture, our achievements and aspirations; to deepen the historical and cultural ties between Poland and Ukraine, which are close in their essence and origin. This is important as a counterweight to Russian propaganda, which wants to divide us.

Popular science publication “Ambassador” — is a platform for discussing important issues, dialogues, exchanging experience, and searching for solutions. I am proud that I can be part of this incredible cooperation!

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONІСПАНІЯ (БАРСЕЛОНА)SPAIN (BARCELONA)

ГАННА ЛІВЕНЦЕВА

HANNA LIVENTSEVA

Українська геологиня та дослідниця, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Барселоні (Іспанія). З відзнакою закінчила геологічний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка, захистила дисертацію в Інституті геологічних наук Національної академії наук України.

Ukrainian geologist and researcher, Director of the representative office of the popular science publication "Ambassador" in Barcelona (SPAIN). Graduated with honors from the Faculty of Geology of Taras Shevchenko National University of Kyiv, and defended her dissertation at the Institute of Geological Sciences of the National Academy of Sciences of Ukraine.

Я маю понад три десятиліття професійного досвіду. Обіймала ключові академічні та адміністративні посади в Україні, зокрема була ректором ПІВНЗ «Інститут Тутковського» та головою правління Спілки геологів України. Мій професійний шлях включає керівні посади в АТ «Надра Груп», редакційне керівництво журналом «Геолог України», а також координацію численних дослідницьких ініціатив, що фінансуються ЄС в рамках програм «Горизонт 2020» та «Горизонт Європа».

Мої дослідницькі інтереси охоплюють галузі геологічної зйомки, розвідки корисних копалин, геотермальної енергії, сталого

I have over three decades of professional experience. I have held key academic and administrative positions in Ukraine, including serving as the rector of the Tutkovsky Institute and the chair of the board of the Ukrainian Association of Geologists. My professional journey includes leadership roles at Nadra Group JSC, editorial management of the magazine "Geologist of Ukraine," and coordination of numerous EU-funded research initiatives under the Horizon 2020 and Horizon Europe programs.

My research interests encompass geological surveying, mineral exploration, geothermal energy, sustainable resource management, and the

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

управління ресурсами та післявоєнного відновлення України. Мені вдалося зробити значний внесок у міжнародну наукову співпрацю, зокрема, сприяючи іспано-українському партнерству через меморандуми про взаєморозуміння та серію конференцій «Глобальне бачення української геології».

Наразі я проживаю в Іспанії та працюю у Geosciences Barcelona (GEO3BCN-CSIC). За запитом іспанських колег опублікувала серію статей про унікальність мінерально-сировинної бази України, її цінність для майбутнього Європи. Спільно з українськими та іспанськими колегами підготувала виставку про мінеральні багатства України, збрала унікальну колекцію гірських порід та мінералів України, зокрема і з тимчасово окупованих територій. Я приділяю велику увагу роботі з молоддю, є автором ідеї та керівником програми для популяризації природничих наук поміж учнівської молоді «Надра земні, надра духовні». Беру активну участь у різноманітних наукових, соціальних та культурних заходах. Мої інтерв'ю присутні у центральних медіа Іспанії.

У свій вільний від роботи із задоволенням беру участь в українському аматорському жіночому хорі.

«Ambassador» для мене — потужний медіапростір, який дасть змогу презентувати наукові та культурні таланти українців, де б вони не проживали, надасть нове звучання іспано-українській дружбі, співпраці і співтворчості народів!

post-war recovery of Ukraine. I have made significant contributions to international scientific cooperation, specifically facilitating the Spanish-Ukrainian partnership through memoranda of understanding and the “Global Vision of Ukrainian Geology” conference series.

Currently, I reside in Spain and work at Geosciences Barcelona (GEO3BCN-CSIC). At the request of Spanish colleagues, I published a series of articles on the uniqueness of Ukraine's mineral resource base and its value for the future of Europe. Together with Ukrainian and Spanish colleagues, I prepared an exhibition on the mineral wealth of Ukraine and assembled a unique collection of Ukrainian rocks and minerals, including those from temporarily occupied territories. I place great emphasis on working with the youth, being the author of the idea and the head of the “Earth's Resources, Spiritual Resources” program, which popularizes natural sciences among students. I actively participate in various scientific, social, and cultural events. My interviews have been featured in major Spanish media outlets.

In my free time, I enjoy participating in a Ukrainian amateur women's choir.

For me, “Ambassador” is a powerful media space that will allow for the presentation of the scientific and cultural talents of Ukrainians, wherever they may live, and will give a new voice to Spanish-Ukrainian friendship, cooperation, and the co-creation of our nations!

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONІСПАНІЯ (МАДРИД)SPAIN (MADRID)

ОЛЬГА ЛЕДО ГАЛАНО

OLGA LEDO GALANO

Культурна та громадська діячка української діаспори в Іспанії (м. Мадрид), поетеса, поетична перекладачка української поезії та пісень іспанською мовою, Посол української пісні у світі. Членкиня Координаційної ради міжнародної організації «Поступ жінок-мироносиць у діаспорі», віцепрезидентка благодійної асоціації «Об'єднуємо серця», волонтерка, учасниця творчого об'єднання «Наше Слово» (Мадрид), директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Мадриді (Іспанія).

A cultural and civic figure of the Ukrainian diaspora in Spain (Madrid), poet and poetic translator of Ukrainian poetry and songs into Spanish, and Ambassador of Ukrainian Song worldwide. Member of the Coordination Council of the international organization Progress of Women Peacemakers in the Diaspora, Vice President of the charitable association Uniting Hearts, volunteer, member of the creative association Nashe Slovo (Madrid), and Director of the Madrid representative office of the popular science publication Ambassador (Spain).

Народилася в Запоріжжі — на стародавній козацькій землі, з якою зберігаю глибокий духовний зв'язок. Значну частину життя прожила та професійно реалізувалася в іспаномовному середовищі, поєднуючи інженерну й перекладацьку діяльність. Працювала в Міністерстві культури Іспанії, а також на керівних посадах у транснаціональних і локальних компаніях. Володіння іспанською мовою на рівні носія зумовило спеціалізацію в поетичному перекладі. З 2014 року основним фокусом діяльності є поетичний переклад укра-

I was born in Zaporizhzhia — an ancient Cossack land with which I maintain a deep spiritual connection. Most of my life has been devoted to living and developing my professional career in Spanish-speaking environments, combining engineering and translation activities. I have worked at the Ministry of Culture of Spain, as well as in executive positions in transnational and local companies. Native-level proficiency in Spanish led to my specialization in poetic translation. Since 2014, my primary focus has been the translation of Ukrainian poetry into Span-

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

їнської поезії на іспанську мову. Переклади вирізняються збереженням поетичної форми та ритмомелодики оригіналу, що робить їх придатними для вокального виконання.

Переклала твори понад 55 українських поетів і піснярів різних епох — від Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, «Щедрика» та Духовного гімну України до сучасних авторів. Переклади здобули міжнародне визнання, неодноразово відзначалися Гран-прі міжнародних фестивалів і конкурсів, публікуються в Іспанії та Україні.

Місія — популяризація української поезії та пісні в іспаномовному світі, що охоплює переклад і продюсерську діяльність: організацію виконання авторських перекладів солістами та хорами, участь у мистецьких, культурно-просвітницьких, медійних і радіопроектах. Є членкинею журі міжнародних фестивалів-конкурсів.

Авторка наукових і науково-популярних статей з лінгвістики та перекладу, учасниця міжнародних науково-практичних конференцій. Серед значущих проєктів — участь у поетичному перекладі антології воєнної поезії «*In principio erat Verbum: Ucraina. Poesía de guerra*» (гол. ред. В. Тимчук).

Окремий напрям діяльності — кінопереклад як інструмент донесення правди про війну; авторка іспанських версій документального циклу «*Culture vs War*» і амбасадорка проєкту в Іспанії.

З 2022 року активно займаюся волонтерською та благодійною діяльністю, спрямованою на допомогу дітям України та родинам, постраждалим внаслідок війни, а також культурною роботою в межах асоціації «Об'єднуємо серця». Має відзнаку «Волонтер України».

Вірю, що поширення українських поетичних скарбів у світі сприяє глибшому міжкультурному порозумінню та зміцненню міжнародної підтримки України на шляху до Перемоги.

ish. These translations are distinguished by their preservation of poetic form and rhythmic musicality of the originals, making them suitable for vocal performance.

I have translated the works of more than 55 Ukrainian poets and songwriters from different eras — from Taras Shevchenko, Ivan Franko, and Lesya Ukrainka to Shchedryk and the Spiritual Anthem of Ukraine, as well as contemporary authors. My translations have received international recognition, have repeatedly been awarded Grand Prix prizes at international festivals and competitions, and have been published in Spain and Ukraine.

My mission is to promote Ukrainian poetry and song in the Spanish-speaking world through translation and production activities, including the organization of performances of original translations by soloists and choirs, and engagement in artistic, cultural-educational, media, and radio projects. I also serve on the juries of international festival competitions.

I am the author of academic and popular science articles on linguistics and translation and a participant in international scholarly and practical conferences. Among notable projects is my participation in the poetic translation of the war poetry anthology *In principio erat Verbum: Ucraina. Poesía de guerra* (Editor-in-Chief V. Tymchuk).

A separate area of my work is film translation as a means of conveying the truth about the war. I am the author of the Spanish versions of the documentary series *Culture vs War* and serve as the project's ambassador in Spain.

Since 2022, I have been actively involved in volunteer and charitable activities supporting children and families in Ukraine affected by the war, alongside cultural initiatives carried out within the *Uniting Hearts* association. I have been awarded the distinction *Volunteer of Ukraine*.

I believe that sharing Ukraine's poetic heritage with the world fosters deeper intercultural understanding and strengthens international support for Ukraine on its path toward Victory.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONНІМЕЧЧИНА (ОЛЬДЕНБУРГ)GERMANY (OLDENBURG)

ГАЛИНА КОЗЛОВА

HALYNA KOZLOVA

Заслужена працівниця соціальної сфери України. Громадська діячка, Голова ГО «Жіноче об'єднання «Єдність», Голова комітету «Сталий розвиток» Національної Ради Жінок України, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Ольденбурзі (Німеччина). Освіта: Національний Педагогічний Університет імені Михайла Драгоманова

Моє кредо: «Єдність — найкращий засіб від біди».

Honored Worker of the Social Sphere of Ukraine. Public figure, Chair of the NGO "Women's Association 'Unity'," Chair of the "Sustainable Development" Committee of the National Council of Women of Ukraine, Director of the representative office of the popular science publication "Ambassador" in Munich (GERMANY). Education: National Pedagogical Dragomanov University.

My credo: "Unity is the best remedy for misfortune."

Близько тридцяти років свого життя я пропрацювала в системі соціально-психологічної допомоги громадянам міста Києва. До 2020 року очолювала Київський міський центр сім'ї «Родинний дім» виконавчого органу Київської міської Ради (КМДА). Основні завдання центру походили з місії центру — збереження сім'ї як основи суспільства, формування та зміцнення сімейних цінностей, підвищення її ролі та задоволення потреб кожного члена сім'ї, які опинились в складних життєвих обставинах. Праця в системі соціально- психологічної допомоги — це свідомий вибір — бути поруч із людьми, які потребують підтримки, розуміння та професійного слова.

Мій основний досвід — це безпосередня робота з людьми: психологічні консультації, ведення груп, розробка програм та індивідуальних стратегій подолання складних ситуацій. Працюючи на посаді директора Київського міського центру сім'ї «Родинний дім» спільно

I have spent about thirty years of my life working within the system of socio-psychological assistance for the citizens of Kyiv. Until 2020, I headed the Kyiv City Family Center "Rodynnyi Dim" (Family Home) of the executive body of the Kyiv City Council (KMDA). The center's primary tasks derived from its mission: preserving the family as the foundation of society, forming and strengthening family values, enhancing its role, and meeting the needs of every family member found in difficult life circumstances. Working in the system of socio-psychological assistance is a conscious choice — to be alongside people who need support, understanding, and a professional word.

My core experience lies in direct work with people: psychological consultations, group facilitation, and the development of programs and individual strategies for overcoming difficult situations. While serving as the director of the Kyiv City Family Center "Rodynnyi Dim," together with a team of like-minded professionals,

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

з командою однодумців, я впровадила міські, соціально-психологічні програми м. Києва:

- Підготовка молоді до подружнього життя;
- Відповідальне батьківство;
- АРТ-терапевтична програма для жінок, що зазнали домашнього насильства;
- Соціально-корекційна програма по роботі з особами, що скоїли домашнє насильство;
- Міські фестивалі та конкурси;
- Вшанування родин, які прожили 50 та більше років спільного життя;
- Найкращі творчі родини міста Києва;
- день Родини;
- День Батька;
- Виставка-конкурс «Світ без насильства, очима дітей».

По завершенню професійної діяльності очолила комітет «Сталий розвиток» Національної Ради Жінок України.

З перших днів мого перебування в Німеччині, в місті Ольденбург я розпочала проводити АРТ-терапевтичні зустрічі для дітей та підлітків з метою посилення відчуття безпеки, зменшення емоційного стресу та поліпшення психоемоційного стану учасників. Адже в більшості дітей зберігається стійка реакція на травматичні події. Дітям, окрім забезпечення основними потребами, потрібен захист, спокійні рідні, можливість обговорювати травматичні події з «безпечними» дорослими.

Більше трьох років моя волонтерська діяльність в структурі Червоного Хреста Києва та «Jugendkulturarbeit» направлена на індивідуальну психологічну допомогу дітям, підліткам та жінкам, на проведення групових терапевтичних зустрічей для жінок.

Для мене найбільша нагорода — це бачити, як людина знаходить у собі сили, усміхається і починає нову сторінку свого життя. Саме це надихає мене щодня і мотивує розвиватися далі як фахівцю та громадській діячці.

З метою консолідації зусиль, задля популяризації української культури, розвитку культурних та соціальних зв'язків, підвищення іміджу України в світі, я буду рада співпрацювати з Міжнародним Дипломатичним Альянсом, з журналом «Ambassador»

Єдність — це не схожість. Єдність — це вміння йти разом, навіть будучи різними.

I implemented the following socio-psychological programs for the city of Kyiv:

- Preparing youth for married life;
- Responsible parenting;
- ART-therapy program for women who have experienced domestic violence;
- Socio-correctional program for working with perpetrators of domestic violence;
- City festivals and competitions;
- Honoring families who have reached 50 or more years of marriage;
- Best creative families of the city of Kyiv;
- Family Day;
- Father's Day;
- Exhibition-competition "A World Without Violence through the Eyes of Children."

Upon concluding my professional career in the public sector, I became the head of the "Sustainable Development" Committee of the National Council of Women of Ukraine.

From my first days in Germany, in the city of Oldenburg, I began conducting ART-therapy sessions for children and adolescents aimed at strengthening their sense of security, reducing emotional stress, and improving their psycho-emotional state. Indeed, most children retain a persistent reaction to traumatic events. In addition to basic needs, children require protection, calm relatives, and the opportunity to discuss traumatic events with "safe" adults.

For more than three years, my volunteer activities within the structure of the Red Cross of Kyiv and "Jugendkulturarbeit" have been focused on individual psychological assistance for children, adolescents, and women, as well as conducting group therapy sessions for women.

For me, the greatest reward is seeing a person find their strength, smile, and start a new chapter of their life. This is what inspires me every day and motivates me to grow further as a specialist and a public figure.

With the aim of consolidating efforts to popularize Ukrainian culture, develop cultural and social ties, and enhance the image of Ukraine in the world, I will be pleased to collaborate with the International Diplomatic Alliance and "Ambassador" magazine.

Unity is not about being the same. Unity is the ability to walk together, even while being different!

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONНІМЕЧЧИНА (ПАДЕРБОРН)GERMANY (PADERBORN)

НАТАЛКА ПЕТРЕНКО

NATALIYA PETRENKO

Голова німецької організації *Ukrainisch-Deutsche Freundschaft e.V.*, громадська діячка, організаторка, креаторка та амбасадорка України, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Падерборні (Німеччина. Здобула педагогічну освіту (історія, практична психологія), маю диплом магістра сурдопедагогіки.

An organizer, creator, and ambassador of Ukraine; Director of the representative office of the popular science publication “Ambassador” in Paderborn (Germany). She holds a degree in education (history, practical psychology) and a diploma in surdopedagogy.

Працювала як у державному секторі, зокрема на рівні Міністерства, так і в громадській сфері — на посаді голови благодійного фонду «Вийди з тиші». Останній заснувала задля допомоги дітям і дорослим з порушеннями слуху, які маю і сама.

Широкомасштабне вторгнення Росії в Україну змусило виїхати до Німеччини. Так як з дитиною опинилася у відносно невеликому місті на заході країни — Падерборні. Пошук притулку, себе, свого місця та розуміння значення організованого осередку українців у новій країні, дали поштовх до створення *Ukrainisch-Deutsche Freundschaft e.V.*

She has worked both in the public sector, including at the ministerial level, and in the civic sector as the head of the charitable foundation *Come Out of Silence*, which she founded to support children and adults with hearing impairments — a condition she herself has.

Russia's full-scale invasion of Ukraine forced her to relocate to Germany. This is how she and her child found themselves in a relatively small city in the west of the country — Paderborn. The search for safety, self-identity, a sense of belonging, and an understanding of the importance of an organized Ukrainian community in a new country became the impetus for establishing *Ukrainisch-Deutsche Freundschaft e.V.*

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

У 2022 році ми були абсолютно розгублені. Люди потребували єднання. Гостре відчуття, що наш народ намагаються знищити, батьківщину шматують, а культуру розтоптують, пробудило бажання зберегти все це. Український досвід допоміг мені зібрати команду та створити громадську організацію, яка могла б представляти українців на офіційному рівні.

Майже за чотири роки я не лише вивчила мову та знайшла роботу за новою спеціальністю, але й створила Український хор, дитячий танцювальний гурток та реалізувала безліч проєктів разом з командою однодумців.

У статуті моєї організації — участь у фестивалях, вечори української культури, виставки, акції, кінопокази тощо. Кожен привід використовується, щоб знайомити з українською культурою, протидіяти російській пропаганді, створювати позитивний імідж України. На місцевих виборах у вересні 2025 року я була обрана до Інтеграційної ради міста Падерборн за списком від Ukrainisch-Deutsche Freundschaft e.V.

Мета організації щодо поширення української культури, позитивного впливу на ставлення до України та українців, налагодження культурних, соціальних та дипломатичних зв'язків перегукується з цілями науково-популярного видання “Амбасадор/Ambassador”. Саме тому я очікую цікавої та взаємно корисної колаборації, плідної співпраці, потужного голосу українців на сторінках медіа-платформи “Амбасадор/Ambassador” та впливу на суспільну думку.

In 2022, we were completely disoriented. People needed unity. The acute sense that our nation was being targeted for destruction, that our homeland was being torn apart and our culture trampled, awakened a strong desire to preserve all of this. My Ukrainian experience helped me bring together a team to jointly establish a civic organization capable of representing Ukrainians at an official level.

In nearly four years, I have not only learned the language and found employment in a new field, but also founded a Ukrainian choir, a children's dance group, and implemented numerous projects together with a team of like-minded people.

The organization's portfolio includes participation in festivals, Ukrainian cultural evenings, exhibitions, public actions, film screenings, and more. Every opportunity is used to introduce Ukrainian culture, counter Russian propaganda, and create a positive image of Ukraine. In the local elections of September 2025, Ukrainisch-Deutsche Freundschaft e.V. secured a seat on the Paderborn Integration Council.

The organization's mission to promote Ukrainian culture, positively influence attitudes toward Ukraine and Ukrainians, and build cultural, social, and diplomatic ties resonates with the goals of the popular science publication Ambassador. Therefore, an engaging, mutually beneficial collaboration and fruitful cooperation can be expected.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONНІМЕЧЧИНА (МІУНХЕН)GERMANY (MUNICH)

АНАСТАСІЯ МІЛЛЕР

ANASTASIYA MILLER

Фахівчиня з філології, директорка представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Мюнхені (Німеччина). Маю дві освіти — філологічну та у сфері комп'ютерної лінгвістики. Мій досвід поєднує бізнес-аналіз, інформаційні технології та комунікацію в мультикультурному середовищі.

Philology specialist, Director of the representative office of the popular science publication "Ambassador" in Munich (GERMANY). I hold two degrees — in philology and in computational linguistics. My professional experience combines business analysis, information technology, and communication in multicultural environments, allowing me to work effectively in international contexts and with complex information processes.

Кожна людина по-різному реагує на стрес: хтось завмирає, а хтось обирає рух і дію. Я родом із Миколаєва, і я належу до тих, хто рухається вперед, адже саме тоді з'являється можливість щось змінювати. Саме тому я приєдналася до команди міжнародного журналу «Амбасадор», адже мене надихає його місія — формувати позитивний образ України на міжнародній арені.

Проживаючи понад 14 років у Мюнхені, активно долучена до життя української громади. Беру участь у роботі української суботньої школи, організовую культурно-освітні заходи і представляю школу на міських та міжкультурних подіях.

У межах діяльності планую розширювати міжнародну присутність журналу та налагоджувати співпрацю з дипломатичними,

Each person reacts to stress differently: some freeze, while others choose action. I am originally from Mykolaiv. I belong to those who move forward because change becomes possible only through action. This is why I joined the team of the international magazine "Ambassador". I am inspired by its mission to create a positive image of Ukraine on the international stage.

Having lived in Munich for over 14 years, I am actively involved in the Ukrainian community. I participate in the work of the Ukrainian Saturday school: organize cultural and educational events and represent the school at city and intercultural events.

In my role, I plan to expand the magazine's international presence and establish cooperation with diplomatic, academic, and cultural institutions in Germany including the Ukrainian Con-

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

академічними і культурними інституціями Німеччини — зокрема з Консульством України в Мюнхені, Українським вільним університетом, факультетом славістики Мюнхенського університету імені Людвіга Максиміліана, а також із міжнародними платформами, серед яких український театральний фестиваль і Мюнхенська конференція з безпеки.

Прагну створювати сталі інформаційні мости між Україною та Німеччиною та представляти нашу державу як сучасну, сильну й гідну довіри.

У світі, де сенси визначають вплив, науково-популярне видання «Амбасадор/Ambassador» забезпечує Україні постійну й змістовну присутність у міжнародному просторі. Він не працює з миттєвою увагою, а формує глибоке й тривале розуміння України — через культуру, цінності та інтелектуальний діалог, без яких неможливі довіра й справжнє партнерство між країнами.

Створюючи платформу для змістовних голосів з України та світу, науково-популярне видання «Амбасадор/Ambassador» не просто інформує, а поєднує суспільства. Він перетворює культурну присутність на взаєморозуміння, утверджуючи Україну як активного, відповідального й ціннісного учасника глобального діалогу.

У підсумку, «Амбасадор» — це не просто журнал, а інструмент довготривалої присутності України у світі, де культура, сенси й довіра формують справжній вплив.

sulate in Munich, the Ukrainian Free University, the Faculty of Slavic Studies at Ludwig Maximilian University of Munich, and international platforms such as the Ukrainian Theater Festival and the Munich Security Conference.

Through high-quality content and cultural dialogue, I aim to build lasting informational bridges between Ukraine and Germany and to present our country as modern, strong, and worthy of trust.

In a world where meaning defines influence, *Ambassador* magazine ensures Ukraine's consistent and substantive presence in the international space. It does not seek fleeting attention; instead, it cultivates a deep and lasting understanding of Ukraine through culture, values, and intellectual dialogue — elements essential to trust and genuine partnership between nations.

By creating a platform for thoughtful voices from Ukraine and beyond, *Ambassador* magazine connects societies rather than merely informing them. It transforms cultural presence into mutual understanding, reinforcing Ukraine's role as an active, responsible, and value-driven participant in the global conversation.

In summary, *Ambassador* is not merely a magazine, but an instrument of Ukraine's long-term presence in the world — where culture, meaning, and trust shape genuine influence.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ
THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATIONЧЕХІЯ
CZECH REPUBLIC

СЕРГІЙ ПЕТРОВ

SERHII PETROV

Громадський діяч, представник української діаспори в Європі, член Наглядової ради Українського інституту в Празі, директор представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Чеській Республіці, Моя діяльність зосереджена на розвитку міжнародних комунікацій, культурної дипломатії та посиленні української присутності в європейському публічному просторі.

Figure, and representative of the Ukrainian diaspora in Europe, a member of the Supervisory Board of the Ukrainian Institute in Prague, Director of the representative office of the popular science publication "Ambassador" in the Czech public. My activities are focused on the development of international communication, cultural diplomacy, and strengthening Ukraine's presence in the European public sphere.

Народився в Україні, у місті Суми. У 2014 році завершив навчання в Білопільському вищому професійному ліцеї і добровільно вступив до лав Збройних Сил України. Пізніше, у 2017 році, вдруге повернувся до військової служби, де перебував до 2019 року. Досвід служби став для мене важливою школою відповідальності, внутрішньої дисципліни та усвідомлення цінності свободи й державності.

У період з 2015 по 2022 рік працював на Укрзалізниці, поєднуючи професійну діяльність із подальшим особистим розвитком та громадською активністю.

21 лютого 2022 року, ще до початку повномасштабної війни, я переїхав до Чеської Республіки. Перший етап життя в Чехії був пов'язаний із роботою у промисловому секторі, що дозволило глибше зрозуміти соціальну структуру країни, культуру праці та інтегра-

I was born in Ukraine, in the city of Sumy. In 2014, I completed my studies at the Bilopilnia Higher Vocational School and I voluntarily joined the Armed Forces of Ukraine. Later, in 2017, I returned to military service for the second time and served until 2019. This experience became an important school of responsibility, inner discipline, and a deep awareness of the value of freedom and statehood.

From 2015 to 2022, I worked at Ukrzaliznytsia, combining professional activity with continued personal development and civic engagement.

On February 21, 2022, prior to the start of the full-scale war, I moved to the Czech Republic. The initial stage of my life in Czechia was connected with work in the industrial sector, which allowed me to gain a deeper understanding of the country's social structure, work culture, and

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ВИМІР ЗАКОРДОННИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ THE DIPLOMATIC DIMENSION OF FOREIGN REPRESENTATION

ційні процеси. Згодом моя діяльність набула виразного суспільного й культурного виміру.

У 2023 році я розпочав навчання на філософському факультеті «вихід до європейських студій» (україністика) Карлового університету в Празі «VÝCHODOEVROPSKÝCH STUDIÍ FILOZOFICKÁ FAKULTA UNIVERZITA KARLOVA (UKRAJINISTIKA)», зосередившись на вивченні української культури, історії та їх репрезентації в європейському контексті.

З 2024 року є членом Наглядової ради Українського інституту в Празі, де беру участь у реалізації культурних та освітніх проєктів, організації міжнародних обмінів, розвитку співпраці з чеськими культурними та громадськими інституціями, зокрема з бібліотекою Вацлава Гавела в Празі.

Одним із ключових напрямів моєї діяльності є розвиток діалогу між громадськими організаціями України та Чехії, а також популяризація української культури й історії в Чехії та ширшому європейському просторі.

У житті я — позитивний оптиміст, емоційно та психологічно стійкий, із активною життєвою позицією. Мені притаманна здатність бачити можливості там, де інші зупиняються перед труднощами. Я креативний у творчій та комунікаційній роботі, постійно працюю над розширенням власного світогляду.

Для мене посада директора представництва представництва науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» у Чехії — це не лише управлінська роль, а й форма культурної та інформаційної відповідальності. Видання я розглядаю як платформу для змістовного міжнародного діалогу, представлення українських інтелектуальних, культурних і суспільних ініціатив, а також для формування професійних мереж між Україною та країнами Європи. Очікую, що ця діяльність сприятиме зміцненню довіри до України, розвитку сталих партнерств і появи нових спільних проєктів.

integration processes. Over time, my activities acquired a distinct social and cultural dimension.

In 2023, I began my studies at the Faculty of Ukrainian Studies at Charles University in Prague, focusing on the study of Ukrainian culture, history, and their representation in the European context.

Since 2024, I have been a member of the Supervisory Board of the Ukrainian Institute in Prague, where I participate in the implementation of cultural and educational projects, the organization of international exchanges, and the development of cooperation with Czech cultural and civic institutions, including the Václav Havel Library in Prague.

One of the key areas of my work is fostering dialogue between civil society organizations of Ukraine and the Czech Republic, as well as promoting Ukrainian culture and history in Czechia and the broader European space.

In life, I am a positive optimist, emotionally and psychologically resilient, with an active life position. I have the ability to see opportunities where others stop in the face of difficulties. I am creative in my professional and communicative work and constantly focused on expanding my worldview.

For me, the position of Director of the representative office of the popular science publication “Ambassador” in the Czech Republic is not only a managerial role but also a form of cultural and informational responsibility. I view the magazine as a platform for meaningful international dialogue, for presenting Ukrainian intellectual, cultural, and social initiatives, and for building professional networks between Ukraine and European countries. I expect this activity to contribute to strengthening trust in Ukraine, the development of sustainable partnerships, and the emergence of new joint projects.

ПЕРШІ ГОЛОСИ: ДИПЛОМАТІЯ ПОЗА ПРОТОКОЛОМ FIRST VOICES: DIPLOMACY BEYOND PROTOCOL

ПЕРШІ ГОЛОСИ: ДИПЛОМАТІЯ ПОЗА ПРОТОКОЛОМ

FIRST VOICES: DIPLOMACY BEYOND PROTOCOL

Авторка: Вікторія Старцева, Докторантка-дослідниця Інститут дипломатії та міжнародних справ, Лафборовський університет (Лондон)

Author: Viktoriia Startseva, Doctoral Researcher, Institute for Diplomacy and International Affairs, Loughborough University (London)

«Перші голоси» — це авторська колонка, присвячена дослідженню дипломатії Перших Спаясів як ключового елементу сучасних президентських студій та публічної дипломатії. Через український кейс і глобальний порівняльний аналіз рубрика досліджує, як емпатія, адвокація та символічне лідерство формують міжнародні відносини поза межами формального протоколу.

Short Column Description: «First Voices» is an author-led column dedicated to exploring the diplomacy of First Spouses as a key component of contemporary presidential studies and public diplomacy. Through the Ukrainian case and global comparative analysis, the column examines how empathy, advocacy, and symbolic leadership shape international relations beyond the boundaries of formal protocol.

Перші голоси: Як дипломатія Перших Спаясів змінює сучасний світ.

У XXI столітті дипломатія дедалі менше обмежується стінами переговорних зал і дедалі більше звертається до людського виміру: емпатії, довіри, символічного лідерства та морального авторитету. У часи глобальних криз — пандемій, війн, гуманітарних катастроф — саме ці нематеріальні ресурси стають вирішальними. На цьому перетині формується дипломатія Перших Леді та Перших Джентльменів, напрям, що стрімко розвивається у світі, але досі залишається недостатньо осмисленим у публічному й академічному просторі.

First Voices: How First Spouses Diplomacy is Shaping the Modern World

In the 21st century, diplomacy is increasingly moving beyond the walls of negotiation rooms and into the human dimension: empathy, trust, symbolic leadership, and moral authority. In times of global crises — pandemics, wars, humanitarian emergencies — these intangible resources often become decisive. At this intersection emerges the diplomacy of First Ladies and First Gentlemen: a rapidly developing field worldwide that remains surprisingly underexplored in both public debate and academic research.

ПЕРШІ ГОЛОСИ: ДИПЛОМАТІЯ ПОЗА ПРОТОКОЛОМ

FIRST VOICES: DIPLOMACY BEYOND PROTOCOL

З 2026 року журнал «Амбасадор» запускає авторську рубрику «Перші голоси», ініційовану українською дослідницею та аналітикинею Вікторією Старцевою, дослідницею Інституту дипломатії та міжнародних справ Лафборовського університету у Лондоні. Проект реалізується у партнерстві між академічним середовищем Лафборовського університету та журналом «Амбасадор» і поєднує наукове дослідження з журналістським і популярно-практичним форматом. Його мета — зробити складні процеси сучасної дипломатії зрозумілими, живими та релевантними не лише для фахівців, а й для широкої аудиторії.

Відправною точкою рубрики стане український кейс — дослідження еволюції Інституту Президента та Першої Леді України від моменту здобуття незалежності у 1991 році, після відокремлення від радянської політичної системи, і до сьогодення. Цей шлях відображає не лише трансформацію державних інституцій, а й зміну самого розуміння ролі Перших Спаусів, від символічної та протокольної присутності до самостійного політичного, гуманітарного й дипломатичного впливу.

Особлива увага в рубриці приділяється сучасному етапу — діяльності Першої Леді України Олени Зеленської. В умовах пандемії COVID-19 та повномасштабної війни Росії проти України інститут Першої Леді набув нового значення як інструмент кризової дипломатії, міжнародної адвокації та культурної м'якої сили. Ініціативи у сфері ментального здоров'я, гуманітарної допомоги, освіти та культури стали важливими каналами комунікації зі світом, формуючи образ України як держави, що бореться не лише за територію, а й за людську гідність.

Запуск у Києві Глобальної платформи Саміту Перших Леді та Джентльменів став унікальною міжнародною ініціативою, яка інституціоналізувала дипломатію Перших Спаусів на глобальному рівні. Платформа об'єднала десятки країн навколо питань миру, людської безпеки, психічного здоров'я, захисту дітей та прав людини, заклавши підґрунтя для нового

Starting in 2026, «Ambassador» magazine will launch the authorial column «First Voices», initiated by Ukrainian researcher and analyst Viktoriia Startseva, a scholar at the Institute for Diplomacy and International Affairs, Loughborough University London. The project bridges academic research and journalistic practice, combining analytical depth with an accessible, practical format. Its aim is to make contemporary diplomacy understandable, relevant, and meaningful not only to professionals but also to a broader public.

The Ukrainian case serves as the starting point. The column explores the evolution of the Institution of the Presidency and the First Lady in Ukraine from independence in 1991, following separation from the Soviet political system, to the present day. This trajectory reflects not only the transformation of state institutions but also a fundamental shift in the role of First Spouses from ceremonial figures to independent political, humanitarian, and diplomatic actors.

Particular attention is devoted to the current stage, focusing on the work of Ukraine's First Lady, Olena Zelenska. Amid the COVID-19 pandemic and Russia's full-scale war against Ukraine, the institution of the First Lady has evolved into a powerful instrument of crisis diplomacy, international advocacy, and cultural soft power. Initiatives in mental health, humanitarian response, education, and culture have become key channels of international engagement, shaping Ukraine's image as a country defending not only its territory, but also human dignity and democratic values.

The launch of the Global Platform of the Summit of First Ladies and Gentlemen in Kyiv marked a unique international initiative that institutionalised First Spouse diplomacy at the global level. Bringing together dozens of countries around issues of peace, human security, mental health, children's rights, and human rights protection, the platform laid the groundwork for a new format of international cooperation beyond traditional intergovernmental diplomacy.

ПЕРШІ ГОЛОСИ: ДИПЛОМАТІЯ ПОЗА ПРОТОКОЛОМ FIRST VOICES: DIPLOMACY BEYOND PROTOCOL

формату міжнародної співпраці поза традиційною міжурядовою дипломатією.

Глобальна платформа Саміту Перших Леді та Джентльменів уже сьогодні демонструє, як дипломатія може працювати мовою людських історій і спільних дій. Міжнародні гуманітарні проекти, програми з підтримки ментального здоров'я, ініціативи у сфері освіти, культури та захисту дітей перетворюють цей майданчик на простір реальної співпраці, де емпатія стає політичним ресурсом, а м'яка сила — практичним інструментом змін.

Ініціатива Олени Зеленської поступово формує нову роль Перших Спаусів у світі — не як супровідних фігур, а як самостійних акторів міжнародної дипломатії. Саміт закладає основи сучасного інституту Перших Спаусів: відкритого, ціннісного й здатного говорити зі світом простою мовою про складні речі — війну і мир, травму і відновлення, відповідальність і людську гідність.

Рубрика розглядає дипломатію Перших Спаусів як невід'ємну частину президентських студій — міждисциплінарного напрямку, що дозволяє глибше зрозуміти функціонування президентської влади, її людський вимір і механізми м'якої сили. Водночас проект органічно долучається до розвитку глобальних українських студій, зокрема у взаємодії з ініціативами Фонду Президента України, спрямованими на осмислення українського досвіду як важливої складової світового політичного та академічного дискурсу.

У межах рубрики використовується термін «спаус» — гендерно нейтральне запозичення з англійської (spouse), що дедалі активніше входить у міжнародний дипломатичний і науковий обіг. У контексті глобального руху до рівності та інклюзивності цей термін дозволяє коректно говорити не лише про Перших Леді, а й про Перших Джентльменів і партнерів у різних моделях сім'ї, зосереджуючись на ролі, впливі та публічній відповідальності, а не на гендерних межах.

The Global Platform of the Summit of First Ladies and Gentlemen already shows how diplomacy can speak through human stories and shared action. International humanitarian projects, mental health initiatives, and partnerships in education, culture, and child protection have turned the platform into a space of tangible co-operation, where empathy becomes a political resource and soft power a tool for real change.

Through this initiative, Olena Zelenska is helping shape a new global role for First Spouses — not as ceremonial companions, but as independent voices in international diplomacy. The Summit lays the foundation for a modern institution of First Spouses: value-driven, open, and capable of speaking to the world in a clear and human language about the most difficult issues of our time — war and peace, trauma and recovery, responsibility and human dignity.

The column approaches First Spouse diplomacy as an integral component of Presidential Studies, an interdisciplinary field that enables a deeper understanding of how presidential power functions, its human dimension, and its soft power mechanisms. At the same time, the project contributes to the development of global Ukrainian studies, including collaboration with initiatives of the Fund of the President of Ukraine for Education, Science and Sports, aimed at embedding the Ukrainian experience within broader global academic and political discourse.

The column adopts the term “spouse” in its gender-neutral sense, reflecting a growing international trend toward equality and inclusivity. This approach allows the discussion to encompass not only First Ladies, but also First Gentlemen and partners in diverse family models, focusing on role, influence, and public responsibility rather than gender.

«First Voices» will combine comparative analysis of global practices — from the United States and European countries to Asia and Latin America — with the Ukrainian experience as a potential model for democratic societies navigating times of crisis. Its methodology will include

ПЕРШІ ГОЛОСИ: ДИПЛОМАТІЯ ПОЗА ПРОТОКОЛОМ

FIRST VOICES: DIPLOMACY BEYOND PROTOCOL

Рубрика поєднуватиме порівняльний аналіз світових практик — від США та країн Європи до Азії й Латинської Америки — з українським досвідом як потенційною рольовою моделлю для демократичних суспільств у часи кризи. Методологія включатиме авторські інтерв'ю, аналітичні колонки, публічні дискусії, круглі столи та партнерські проекти з дипломатичними академіями, університетами й міжнародними інституціями.

Чому ця тема важлива не лише для фахівців, а й для кожного громадянина? Тому що саме Перших Спаусів суспільство часто сприймає як «людське обличчя» держави. Їхні слова та дії формують довіру до країни, пояснюють складні міжнародні процеси простою мовою й демонструють, як гуманні цінності можуть працювати в реальній політиці та впливати на повсякденне життя людей.

«Перші голоси» — це запрошення до нового рівня розуміння дипломатії. Це історія про те, як Україна сьогодні не лише бореться за свою свободу, а й формує нову парадигму гуманної сили, відповідального лідерства та міжнародної солідарності у глобальному світі.

Авторський підпис та атрибуція

Авторська рубрика розроблена в межах головної інтелектуальної концепції «ПЕРШІ ГОЛОСИ», створеної та належної Вікторії Старцевій. Назва «ПЕРШІ ГОЛОСИ» є персональним інтелектуальним брендом авторки. Усі аналітичні рамки, методології та концептуальні розробки, пов'язані з «ПЕРШІ ГОЛОСИ», залишаються інтелектуальною власністю авторки.

original interviews, analytical columns, public discussions, roundtables, and collaborative projects with diplomatic academies, universities, and international institutions.

Why does this topic matter beyond professional circles? Because First Spouses are often perceived by the public as the “human face” of the state. Their actions build trust, translate complex international processes into accessible language, and demonstrate how humane values can operate in real-world politics, affecting the everyday lives of citizens.

«First Voices» invites readers to a new level of understanding diplomacy. It tells the story of how Ukraine today is not only defending its freedom, but also shaping a new paradigm of humane power, responsible leadership, and international solidarity in the global arena.

Author Signature & Attribution

The authorial column is developed under the master intellectual concept «FIRST VOICES», created and owned by Viktoriia Startseva. The title «FIRST VOICES» constitutes a personal intellectual brand of the author. All analytical frameworks, methodologies and conceptual developments associated with «FIRST VOICES» remain the intellectual property of the author.

КОД НАЦІЇ
CODE OF THE NATION

Код нації не завжди зафіксований у словах чи документах — інколи він проявляється у кольорі, лінії, тиші між образами. Він живе в мистецтві, яке не потребує перекладу, бо звертається безпосередньо до пам'яті, болю й надії народу. Саме таким є проєкт «Молитва за Україну» — глибокий художній жест, у якому сучасне мистецтво стає формою духовного свідчення. У цьому розділі ми говоримо з народним художником Володимиром Козюком про мистецтво як мову національної ідентичності, про відповідальність митця в часи випробувань і про молитву, що народжується не лише в слові, а й у полотні. Це інтерв'ю — не просто розмова про творчість, а спроба прочитати код нації через образ, символ і внутрішній стан України.

A nation's code is not always captured in words or documents — at times, it emerges through color and line, through the silence that breathes between images. It lives in art that needs no translation, because it speaks directly to people's memory, pain and hope. This is precisely what the project "Prayer for Ukraine" embodies — a profound artistic gesture in which contemporary art becomes a form of spiritual testimony. In this section, we enter into a conversation with National Artist of Ukraine Volodymyr Koziochuk about art as the living language of national identity, about the artist's responsibility in times of profound trial and about prayer that is born not only in words, but also in the silent presence of the canvas. This interview is not merely a conversation about creativity — it is an attempt to read the code of a nation through image, symbol, and the inner state of Ukraine.

Пане Володимире, 23 вересня 2025 року, у Празі відбулося відкриття Вашого мистецького проєкту «Молитва за Україну», яка місія цього проєкту?

Це був надзвичайно важливий момент. «Молитва за Україну» — мій авторський мистецький проєкт, і його презентація в центрі Праги, у Будинку біля Кам'яного дзвону, стала актом культурної дипломатії та голосом України в самому серці Європи.

Чому саме Прага і саме ця локація, були для Вас важливими?

Будинок біля Кам'яного дзвону — це простір із потужною історичною та культурною енергією, розташований на Староміській площі. Для мене було важливо, щоб правда про Україну прозвучала не на периферії, а в одному з ключових культурних центрів Європи.

Mr. Volodymyr, on September 23, 2025, the opening of your art project "Prayer for Ukraine" took place in Prague. What is the mission of this project?

It was an extraordinarily important moment. «Prayer for Ukraine» is my author's artistic project, and its presentation in the centre of Prague, at the House at the Stone Bell, became an act of cultural diplomacy and a voice of Ukraine in the heart of Europe.

Why did you choose Prague, and why this particular location?

The House at the Stone Bell is a space with powerful historical and cultural energy, located on Old Town Square. It was important for me that the truth about Ukraine be heard not on the periphery, but in one of Europe's key cultural centres.

У чому полягає головна ідея проекту «Молитва за Україну»?

В основі — образ Української Мадонни як символу материнської любові, віри й сили духу. Через цей образ я говорю про біль українських міст — Ірпня, Бучі, Гостомеля, Бородянки та інших, але не мовою відчаю, а мовою надії. Це не плач — це молитва.

Проект об'єднав велику кількість митців. Наскільки це було важливо?

У проєкті взяли участь 23 художники з 12 регіонів України. Для мене це принципово — показати, що Україна говорить до світу не одним голосом, а спільним хором правди й гідності.

Хто був присутній на відкритті виставки в Празі?

На відкритті були присутні послы іноземних держав, представники української діаспори, активна чеська громадськість та друзі України. Серед гостей — Ольга Фабіцька, Президент ГО «Міжнародний дипломатичний альянс», шеф-редактор науково-популярного видання «Амбасадор / Ambassador». Її присутність стала важливим знаком міжнародної підтримки проєкту та солідарності з Україною.

Цей проєкт потребував дипломатичної підтримки. Хто зробив його можливим?

What is the core idea behind the project «Prayer for Ukraine»?

At its foundation is the image of the Ukrainian Madonna as a symbol of maternal love, faith and spiritual strength. Through this image, I speak about the pain of Ukrainian cities — Irpin, Bucha, Hostomel, Borodianska and others — but not in the language of despair. It is the language of hope. This is not lamentation — it is prayer.

The project brought together many artists. How important was this collective dimension?

Twenty-three artists from twelve regions of Ukraine participated. For me, it was essential to show that Ukraine speaks to the world not with a single voice, but with a united chorus of truth and dignity.

Who attended the opening in Prague?

The opening was attended by ambassadors of foreign states, representatives of the Ukrainian diaspora, active members of Czech civil society, and friends of Ukraine. Among the guests was Olha Fabitska, President of the NGO International Diplomatic Alliance and Editor-in-Chief of the popular science publication Ambassador. Her presence was an important sign of international support and solidarity with Ukraine.

Such a project requires diplomatic support. Who made it possible?

КОД НАЦІЇ CODE OF THE NATION

Особливу подяку хочу висловити Надзвичайному і Повноважному Послу України в Чеській Республіці Василю Зваричу та його команді. Саме завдяки їхній принциповій позиції і роботі, Україна була гідно представлена в одному з ключових культурних просторів Європи.

Одним із ключових європейських етапів став Рим. Чому було важливо провести мистецький проєкт «Молитва за Україну», саме в Римі?

Рим — це Європа духовна. Тут формуються не лише культурні, а й моральні орієнтири континенту. Саме тому для мене було важливо, щоб «Молитва за Україну» прозвучала тут — не як мистецька подія, а як молитва народу, що переживає війну.

Представлення проєкту відбулося у базиліці Sant'Andrea della Valle — одному з найважливіших духовних просторів Рима і всієї Європи. Українське мистецтво увійшло туди не як гість, а як рівноправний співрозмовник.

Відкриття супроводжувала Свята Меса. Яке значення вона мала?

Це була Меса в пам'ять жертв Голодомору та молитва за мир і повернення українських полонених. Вона стала духовною передмовою до виставки. У цей момент культура, дипломатія і віра злилися в одне свідчення про Україну. Серед учасників: Державний секретар Святого Престолу Pietro Parolin, Надзвичайний і Повноважний Посол України при Святому Престолі Андрій Юраш з пані Діаною Юраш, представники Офісу Президента України, понад 70 дипломатів із більш ніж 50 країн світу, духовенство різних конфесій, діячі культури, науковці, журналісти. Загалом — понад 350 гостей.

Як європейська аудиторія Рима сприйняла проєкт?

Дуже глибоко. Було багато тиші й внутрішнього зосередження. Українські Мадонни органічно вписалися в бароковий простір базиліки — не загубилися, а навпаки, підкреслили внутрішню силу й гідність українського образу.

Відомо, що виставку було подовжено. Що це означає для Вас?

Це означає прийняття. Адміністрація базиліки ухвалила виняткове рішення продов-

I would like to express special gratitude to Vasyl Zvarych, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to the Czech Republic and his team. Thanks to their principled position and work, Ukraine was presented with dignity in one of Europe's key cultural spaces.

One of the key European stages took place in Rome. Why was it important to present the project there?

Rome is Europe's spiritual heart. This is where not only cultural but also moral orientations of the continent are formed. That is why it was essential for «Prayer for Ukraine» to be heard there — not as an art event, but as the prayer of a nation living through war.

The presentation took place at the Basilica of Sant'Andrea della Valle, one of the most important spiritual spaces in Rome and all of Europe. Ukrainian art entered it not as a guest, but as an equal interlocutor.

The opening was accompanied by a Holy Mass. What was its significance?

It was a Mass in memory of the victims of the Holodomor and a prayer for peace and the return of Ukrainian prisoners. It became a spiritual preface to the exhibition. At that moment, culture, diplomacy, and faith merged into a single testimony about Ukraine.

Among the participants were Pietro Parolin, Secretary of State of the Holy See; Andrii Yurash,

КОД НАЦІЇ CODE OF THE NATION

жити експозицію й включити її в духовний календар храму. Це був знак, що українська молитва була не лише побачена, а прийнята.

Чи правда, що Ви отримали Папське благословіння?

Так. Папське благословіння — це не нагорода і не жест протоколу. Це знак довіри Святого Престолу до українського голосу. До нашого болю, нашої правди і нашої молитви. Для мене це один із найглибших духовних моментів у всій європейській історії проекту.

Напевно складно організувати подію на такому високому і відповідальному рівні?

Звичайно, було непросто. Ми не мали великих бюджетів чи сервісних команд. Ми з керівником проекту Юрієм Котиком усе робили самі: носили роботи, самі монтували експозицію, самі вирішували всі технічні питання. Дуже вдячні Alexandra Bryksa та її

чоловіку Василю, за те, що надали нам бус для перевезення робіт з Праги. Бо коли в Україні війна, ми добре розуміємо, що кожную копійку потрібно берегти.

Ви насправді мешкали під час підготовки виставки у монастирі?

Так. Це було дуже просто, але по-людськи правильно. Я щиро вдячний Тарасу Єгору за цей прихисток і підтримку. У таких умовах ще глибше усвідомлюєш сенс усього, що робиш.

Чи відчували ви підтримку з боку українських дипломатів?

Так, і вона була надзвичайно важливою. Ми щиро вдячні Послу України при Святому Престолі Андрію Юрашу та його дружині Діані Юраш за людяність, відкритість і постійну підтримку. Це була не формальна допомога, а справжня участь.

Ambassador of Ukraine to the Holy See, with Mrs. Diana Yurash; representatives of Office of the President of Ukraine; more than 70 diplomats from over 50 countries; clergy of different denominations; cultural figures, scholars, and journalists. In total — over 350 guests.

How did the European audience in Rome perceive the project?

Very deeply. The response was marked by silence and inward stillness. The Ukrainian Madonnas seemed to breathe naturally within the baroque space of the basilica — not dissolving into it, but revealing, with quiet clarity, the inner strength and dignity of the Ukrainian image.

It is known that the exhibition was extended. What does this mean to you?

It means acceptance. The basilica's administration made an exceptional decision to extend the exhibition and include it in the church's

spiritual calendar. It was a sign that the Ukrainian prayer was not only seen, but accepted.

Is it true that you received a Papal Blessing?

Yes. Papal Blessing is neither an award nor a protocol gesture. It is a sign of trust from the Holy See in the Ukrainian voice — in our pain, our truth, and our prayer. For me, it was one of the deepest spiritual moments in the entire European history of the project.

Organising such a high-level event must have been difficult.

Of course, it was not easy. We had no large budgets or service teams. Together with the project manager Yuriy Kotyk, we did everything ourselves — carrying the artworks, installing the exhibition, and solving all technical issues.

We are deeply grateful to Alexandra Bryksa and her husband Vasyl for providing a van to

КОД НАЦІЇ
CODE OF THE NATION

Наскільки мені відомо, для Вас важливий формат роботи — без пафосу, але з великою відповідальністю?

Це чесний шлях. Коли ти сам носиш, сам монтуєш і відповідаєш за кожну деталь, ти точно знаєш, навіщо це робиш. Саме так і народжується справжня довіра — між людьми і до проекту. Тому я вдячний керівнику проекту Юрію Котику як за організацію вистави у Празі, так і за глибоке заручення в усі процеси.

Як би Ви підсумували цей європейський шлях одним реченням?

«Молитва за Україну» показала, що мистецтво може бути формою духовної дипломатії — тихою, але сильною. І ми і надалі плануємо йти від серця до серця. Від країни до країни. Без крику, але з правдою. Бо іноді тиша говорить голосніше за будь-які слова.

Пане Володимире, у Міжнародному центрі культури і мистецтв Федерації профспілок України Вам було вручено Національну премію «Скарб нації». Що для Вас означає це визнання?

Це не особиста нагорода, а знак довіри. Визнання багаторічної праці, спрямованої на збереження духовної пам'яті й культури України.

Ви отримали премію за проєкт «Хата під стріхою. Останній штрих минулого тисячоліття». У чому його головна місія?

Зберегти образ української хати як носія історії, віри й культури. Це енциклопедія життя людей, які формували Україну своєю щоденною працею. Це визнання команди, спільної дороги й усіх, хто вірив і підтримував.

Скільки років тривав цей шлях і що для вас є справжнім «скарбом нації»?

transport the works from Prague. When there is war in Ukraine, we understand that every hryvnia must be used wisely.

Is it true that you stayed in a monastery during preparation?

Yes. It was very simple, but humanly right. I am sincerely grateful to Taras Yeher for shelter and support. In such conditions, one understands the meaning of what one is doing even more deeply.

Did you feel support from Ukrainian diplomats?

Absolutely, and it was critically important. We are sincerely grateful to Ambassador Andrii Yurash and his wife Diana Yurash for their humanity, openness and constant support. This was not formal assistance, but genuine involvement.

You are known for working without pathos, but with great responsibility.

It is an honest path. When you carry, install, and take responsibility for every detail yourself, you know exactly why you are doing it. This is how real trust is born — between people and toward the project. I am grateful to project manager Yurii Kotyk for both the Prague exhibition and his deep immersion in every process.

How would you summarise this European journey in one sentence?

«Prayer for Ukraine» has shown that art can be a form of spiritual diplomacy — quiet, but powerful. And we will continue moving from heart to heart. From country to country. Without shouting, but with truth. Because sometimes silence speaks louder than any words.

You were awarded the National Prize «Treasure of the Nation». What does this recognition mean to you?

Проект тривав двадцять вісім років. Понад 800 сіл і близько 400 замальованих хат. А скарб нації для мене — люди. Ті, хто зберігають пам'ять, культуру й людяність без гучних слів.

Серед лауреатів премії — знакові постаті України. Що це означає для Вас?

Це велика честь і велика відповідальність. Серед лауреатів — Іван Марчук, Ніна Матвієнко, Ада Роговцева, Святослав Вакарчук, Олександр Усик, Ярослава Магучіх. Це люди, які несуть моральний і духовний авторитет для нації.

Хто відіграв ключову роль у реалізації проекту?

Меценат Олександр Домбровський. Без його підтримки ця книга не могла б з'явитися.

У Львові відбувся масштабний благодійний аукціон, який зібрав понад 15 мільйонів гривень для ЗСУ. Яка Ваша роль у цій події? І хто зібрав цей механізм воедино?

Я був лише одним гвинтиком великого механізму. У таких подіях немає головних ролей — є спільна відповідальність і спільна дія.

Організатором аукціону став Ростислав Тістик. Саме він вибудував увесь процес — від ідеї до конкретного результату для Збройних сил України.

Наскільки важливою була роль ведучого цього вечора?

Принципово важливою. Без ведучого Юрія Горбунова цей вечір був би неможливий. Юрій Горбунов провів аукціон відповідально, без пафосу, з правильним внутрішнім тоном і повагою до теми війни.

It is not a personal award, but a sign of trust. Recognition of many years of work aimed at preserving Ukraine's spiritual memory and culture.

The award was given for the project “The Thatched House. The Final Stroke of the Past Millennium.” What is its mission?

To preserve the image of the Ukrainian house as a bearer of history, faith, and culture. It is an encyclopedia of the lives of people who shaped Ukraine through daily labor. This recognition belongs to the team, the shared journey, and everyone who believed and supported us.

How long did this journey last, and what is the true “treasure of the nation” for you?

Twenty-eight years. Over 800 villages and around 400 sketched houses. And the true treasure of the nation is people — those who preserve memory, culture, and humanity without loud words.

Among the laureates are iconic figures of Ukraine. What does this mean to you?

It is a great honor and great responsibility. Among the laureates are Ivan Marchuk, Nina Matviyenko, Ada Rohovtseva, Sviatoslav Vakarchuk, Oleksandr Usyk, Yaroslava Mahuchikh — people who carry moral and spiritual authority for the nation.

Who played a key role in the project's realisation?

Patron Oleksandr Dombrovskyi. Without his support, the book could not have been published.

A large charity auction in Lviv raised over 15 million hryvnias for the Armed Forces of Ukraine. What was your role?

КОД НАЦІЇ CODE OF THE NATION

Яку частину роботи Ви взяли на себе?

Мені випала честь представляти три лоти. Я сприймаю це як довіру — не до себе особисто, а до справи, яку ми всі робимо разом. Два з лотів — роботи Івана Марчука, який передав свої роботи свідомо, як акт відповідальності перед воїнами. Це приклад того, як культура безпосередньо працює на перемогу. Картина з циклу «Віденські рапсодії» була продана за 2 мільйони гривень, робота з циклу «Нові експресії» — за 1 мільйон 500 тисяч гривень. Ці кошти пішли на конкретні потреби ЗСУ — зокрема на Сумський напрямок і підтримку львівської бригади.

Третій лот мав особливий, символічний характер. Це була боксерська рукавичка з підписами легенд світового боксу — символ сили, честі та незламності. Цю рукавичку мені передав мій друг Леонід Лоївський — як знак довіри і спільного шляху. Для мене було честю представляти цей лот. На рукавичці підписалися: Mike Tyson, Tyson Fury, Luis Ortiz, Shakur Stevenson, Daniel Dubois, Zhang Zhilei, і, передусім, Oleksandr Usyk — символ сучасної України, її гідності та духу. І як результат — рукавичка була продана за 1 мільйон гривень, і ці кошти так само вже працюють на підтримку України.

У Торонто на Bloor West Village Ukrainian Festival було представлено «Проект 24». Чому саме ця подія стала стартом міжнародного туру? Коли і як народилася ідея?

Торонто — це серце української діаспори Північної Америки. Тут дуже добре розуміють, що відбувається в Україні, і тут є запит на правду. Саме тому перша презентація міжнародного туру «Проекту 24» відбулася тут.

Ідея народилася у день, який неможливо забути — 24 лютого 2022 року. Тоді я почав першу роботу «Вторгнення». Далі кожен день війни приносив нову історію. Це не було заплановано — картини народжувалися як реакція на біль, втрати й героїзм. Над цим проектом працювала команда у дуже важких умовах. Без світла, без нормального тепла чи охолодження, під звуки шахедів. Ми працювали по 12 годин на добу, без вихідних. Але нас єднала одна мета — сказати світові правду про Україну. До творчої команди «Проекту 24» увійшли: Володимир Козюк, Євгенія Божко, Валерія Кузьменко, Ольга Тяжелова і Ольга Козюк.

I was just one small cog in a large mechanism. In such events, there are no main roles — only shared responsibility and shared action. The organiser was Rostyslav Tistyk, who built the entire process from idea to concrete result for the Armed Forces.

How important was role of the host?

Crucially important. Without Yurii Horbunov, the evening would not have been possible. He hosted the auction responsibly, without pathos, with the right inner tone and respect for the reality of war.

What part did you personally take on?

I had an honor of presenting three lots. I perceived this as trust — not in me personally, but in the cause we all serve together.

Two lots were artworks by Ivan Marchuk, who consciously donated them as an act of responsibility toward Ukrainian soldiers. One painting from the Viennese Rhapsodies series was sold for 2 million hryvnias, another from New Expressions for 1.5 million hryvnias. These funds went to concrete needs of the Armed Forces, including the Sumy direction and support of a Lviv brigade.

The third lot was symbolic — a boxing glove signed by world boxing legends, symbolising strength, honor, and resilience. It was given to me by my friend Leonid Loivskyi as a sign of trust and shared path. The glove bore the signatures of Mike Tyson, Tyson Fury, Luis Ortiz, Shakur Stevenson, Daniel Dubois, Zhang Zhilei, and above all Oleksandr Usyk — a symbol of modern Ukraine. The glove was sold for 1 million hryvnias, now working for Ukraine's defence.

The «Project 24» was presented in Toronto. Why did this event become the starting point of the international tour?

Toronto is the heart of the Ukrainian diaspora in North America. People there deeply understand what is happening in Ukraine and seek truth. That is why the international tour of «Project 24» began there.

The idea was born on a day impossible to forget — February 24, 2022. That day I created the first work, «Invasion». Each following day of war brought a new story. These works were not planned — they were reactions to pain, loss, and heroism. The team worked in extremely difficult conditions — without electricity, without prop-

КОД НАЦІЇ CODE OF THE NATION

Це не просто картини. Це свідчення. Кожна робота — голос тих, хто вже не може говорити. Це фіксація болю, але й сили духу українців.

Кожний великий проєкт має меценатів. Хто став ключовою підтримкою?

Ключову роль відіграв Зіновій Козицький. Це системна підтримка, не разова допомога. Мистецтво, благодійність і гуманізм у нього поєднані в одну стратегію.

Які маєте плани після європейських етапів проєкту? Над чим працюєте?

Ми вже перейшли від слів до конкретних кроків. Перший напрям — створення музею подільської ікони на базі моєї колекції. Це питання ми предметно обговорили з Віталієм Кузьмишиним, патріотом Вінниччини, людиною чіткої державної позиції, та з директором Вінницького обласного художнього музею Михайлом Кременюком. Йдеться про повноцінну культурну інституцію з довгостроковою перспективою.

Другий напрям — розвиток міжнародного культурного діалогу поза межами Європи.

У фокусі — Катар і країни Близького Сходу. Ольга Селих, Надзвичайний і Повноважний Посол України в Султанаті Оман, запросила до співпраці щодо реалізації важливих проєктів культурного діалогу між Україною та Оманом. Це системна робота, а не разова подія.

І останній, окремий пункт — грандіозний мистецький проєкт «Легенди Карпат», який ми розпочинаємо разом з Юрієм Горбуновим. Це масштабна історія про міф, пам'ять, силу та коріння Карпат, що поєднає мистецтво, образ і живу культурну присутність.

Інтерв'юєр Микола Філонов

er heating or cooling, under the sound of Shaded drones. We worked 12 hours a day, without weekends, united by one goal: to tell the world the truth about Ukraine.

The creative team included Volodymyr Kozuk, Yevheniia Bozhko, Valeriia Kuzmenko, Olha Tiazhelova, and Olha Kozziuk. These are not just paintings — they are testimonies. Each work is the voice of those who can no longer speak.

Who became the key patron of the project?

Zinovii Kozytskyi. His support is systemic, not one-time. For him, art, charity and humanism form a unified strategy.

What are your plans after the European stages?

We are moving from words to concrete steps. The first direction is the creation of a Museum of Podillian Icon based on my collection. This has been discussed with Vitalii Kuzmyshyn, a patriot of Vinnytsia region, and Mykhailo Kremeniuk, Director of the Vinnytsia Regional Art Museum.

The second direction is the development of cultural dialogue beyond Europe — with a focus on Qatar and the Middle East. Olha Selykh, Am-

bassador of Ukraine to the Sultanate of Oman, has invited cooperation on long-term cultural dialogue projects.

And finally, a separate major project — «Legends of the Carpathians», which we are launching together with Yurii Horbunov. It is a grand artistic narrative about myth, memory, strength, and the roots of the Carpathians, combining art, image, and living cultural presence.

Interviewer: Mykola Filonov

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

ВІЙСЬКОВИЙ ЩОДЕННИК ЛІКАРЯ ДУБРОВСЬКОГО (ПОЗИВНИЙ «ДОК»)

A MILITARY DIARY OF DOCTOR DUBROVSKYI (CALL SIGN “DOC”)

Євген Дубровський, український лікар-інфекціоніст, доктор філософії за спеціальністю медицина, науковець, автор серії робіт із вивчення імунітету людини, письменник, публічний діяч і медичний блогер, ветеран російсько-української війни.

Начальник командного пункту — заступник начальника штабу 110 окремої механізованої бригади імені генерал-хорунжого Марка Безручка підполковник **Андрій Матусевич** (позивний «Койот»). Кавалер усіх ступенів Ордена Богдана Хмельницького, легенда оборони Авдіївки.

Yevhen Dubrovskiy is a Ukrainian infectious disease physician, PhD in Medicine, researcher, author of numerous works on human immunity, writer, public figure, medical blogger, and a veteran of the Russian-Ukrainian War.

*Head of the Command Post — Deputy Chief of Staff of the 110th Separate Mechanized Brigade named after General-Khorunzhyi Marko Bezruchko, Lieutenant Colonel **Andrii Matusevych** (call sign “Coyote”). Holder of all three classes of the Order of Bohdan Khmelnytskyi, a legend of the defense of Avdiivka..*

Док пробіг страшно декілька сотень метрів відкритої дороги, забіг за кут будівлі й спустився в підвал. Пройшов коротким темним та сирым коридором та зайшов у «кімнату». Знявши каску та поставивши біля стільця автомат, відхекався й роздивився навкруги. В принципі, нічого нового — звичайний великий бетонний підвал: сірий, темний та дуже холодний. Біля стін стоять кілька столів, над якими висять на подовжувачах тусклі лампочки, та по кутках — декілька стільців. За одним столом сидять двоє зв'язківців із раціями та телефонами, за другим — чоловік, якого Док побачив уперше. Невисокий, міцно збитий, із коротко стриженим волоссям майже «під нуль» та чорною бородою. У звичайній мультикамівській формі, без шевронів та якихось відзнак. Але видно, що офіцер. Молодий. Говорить швидко та різко. Йому на вигляд років, може, тридцять-тридцять п'ять — точно оцінити одразу складно. Адже зовнішність може бути дуже оманливою. Тим паче, що чутки між хлопцями вже поповзли, і трохи інформації про нього відомо. Док знає, хто це, тому коротко й обережно привітався: цей чоловік не простий офіцер — це новопризначений командир батальйону. Якого при-

Doc sprinted across several hundred terrifying meters of open road, darted around the corner of a building, and descended into the basement. He passed through a short, dark, damp corridor and entered «the room». Removing his helmet and placing his rifle beside a chair, he caught his breath and looked around. Nothing new, really — a typical large concrete basement: grey, dark, and painfully cold. Several tables stood along the walls, dim lightbulbs hanging above them on extension cords; a few chairs were scattered in the corners. At one table sat two signal officers with radios and phones. At the other — a man Doc had never seen before. Short, solidly built, with closely cropped hair almost shaved to the skin and a black beard. Dressed in standard multicam uniform, without patches or insignia. Yet it was obvious he was an officer. Young. He spoke quickly and sharply. He looked to be maybe thirty to thirty-five years old — hard to judge at first glance. After all, appearances can be very deceptive. Especially since rumors had already started circulating among the guys, and some information about him was already known. He had replaced the former commander — a rough, unfriendly, old-school man with Soviet habits and outdated attitudes. This one was different. But

слали на заміну старому комбату — грубого, непривітливого, зі старомодними звичками та радянськими замашками чоловіка середніх літ. Цей, молодий, який сидить зараз прямо перед Доком, якийсь інший. Але висновки ще робити рано. Побачимо. Треба поспостерігати. Власне враження найцінніше. Док втомлено рухнув на стілець у кутку, втім, уважно спостерігаючи за кожним рухом та словом нового офіцера.

Але це спостереження ледь не обірвалося буквально за мить. Прямо за пару хвилин, на очах у Дока мало не розігралася справжня трагедія. Обидва командири — Комбат та ліпший друг Дока лейтенант Хаус, збирались перейти до командира сусіднього батальйону, щоб разом керувати спільною штурмовою операцією. За пару хвилин до виїзду повідомили сусідам по рації, щоб зустрічали й почали збиратись. Одягнули броніки, взяли зброю, планшет, одягнули каски і тільки-но почали виходити коридором та підійматись по сходах, як страшенної сили вибух прогрімів нагорі — прямо над виходом із підвалу. Будівля втомлено здригнулася, а осколки скажено врізалися у стіни, скрегочучи металом від злості та безсилля: ці уламки шойно збирались вбити двох командирів, але Небо вирішило інакше. Одразу ще пара важких ударів, дзвінкий скрегіт уламків по бетону ззовні й тривожне похитування будівлі. Бліде обличчя Хауса та мовчазна крива усмішка Комбата — офіцери миттєво все зрозуміли: рацію прослуховували окупанти й майже точно розрахували момент, коли треба було вдарити. Але якась мить, буквально секунда-дві... І все могло піти за кровожерливим планом ворога. Але цього разу не судилося.

Док не втримався, зіскочив зі стільця, обійняв Хауса та спробував сказати щось привітне Комбату. Але вийшло якось невдало та не дуже щиро. Взагалі, спілкування у Дока з новим Комбатом спочатку якось не сильно клеїлось. Комбат був різкий, не дуже схильний до сентиментів та балачок, до себе близько в друзі не поспішав підпускати. Його фраза: “Я на війні втратив стільки ліпших друзів, що вже не хочу ні з ким дружити” боляче відлунювалася в свідомості. Війна — страшна річ. І люди на ній дуже швидко грубішають, аби зберегти свою психіку та менше травмувати й без того понівечене серце...

conclusions could wait. Observation mattered more. First impressions were never enough. Doc slumped tiredly onto a chair in the corner, watching every movement and listening to every word of the new commander.

That observation was almost cut short within minutes. Barely a couple of minutes later, right before Doc's eyes, a real tragedy nearly unfolded. Both commanders — the battalion commander and Doc's close friend, Lieutenant House — were preparing to drive to a neighboring battalion commander to coordinate an assault operation jointly. A few minutes earlier, they had radioed ahead to announce their arrival. They donned their body armor, picked up their weapons and a tablet, pulled on their helmets, and had just started down the corridor and up the stairs when a terrifyingly powerful explosion thundered above them — directly over the basement exit. The building shuddered heavily as shrapnel slammed into the walls, screeching in bursts of metallic fury. Those fragments had been meant to kill the two commanders. But the sky had decided otherwise. Another heavy blast followed, then another — sharp metallic impacts striking concrete outside, the structure swaying ominously. House's face went pale. The battalion commander smiled silently, crookedly. Both men understood instantly: the enemy had been listening in on the radio and had calculated the timing almost perfectly. Almost. Just a second or two — and everything would have followed the enemy's bloodthirsty plan. But not this time.

Doc jumped up, embraced House and tried to say something reassuring to the battalion commander. It came out awkward, forced, and not very sincere. His communication with the new commander didn't quite click at first. The commander was sharp, unsentimental, not inclined toward small talk. He didn't let people close easily. His words echoed painfully in Doc's mind: “I've lost so many close friends in this war that I don't want to get close to anyone anymore.” War is terrifying. And people harden quickly — to preserve what remains of their psyche and protect their already wounded hearts...

Yet the commander proved to be straightforward to understand. Calmly and without theatrics, he issued orders to signal officers, artillerymen, medics, and infantry. He never insulted or humiliated anyone. He was tense, but never aggressive. It was striking to watch how openly

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

Тим не менш, Комбат виявився дуже простим та зрозумілим. Якось дуже легко й без пафосу віддавав команди зв'язківцям, артилеристам, медикам та піхотинцям. Нікого не ображав та не принижував. Тримався нервово, але не агресивно. Цікаво було спостерігати, як офіцер відверто проголошував уголос свої роздуми, наче радячись із усіма присутніми та бажаючи почути їх думку. Це підкупало. Це було щось нове. Не радянщина й не якась дурнувата солдафонщина. А щось беззаперечно інше.

Док знав, що цьому офіцерові насправді зараз дуже тяжко — ще до нього, у перші ж три дні перебування на бойових позиціях, новостворений батальйон було тяжко розбито. Солдати змушені були відступити й залишити позиції. Виною цьому стала абсолютна некомпетентність тодішнього командування й практично повна відсутність адекватної підготовки та системи управління підрозділами. Ті, хто вижив, були в депресивному й гранично роздратованому настрої та масово відмовлялись повертатись на позиції. Якщо ось просто так зупинитись на хвилину й на мить уявити себе подумки на місці комбата — а дійсно, що робити? Як себе вести? Розбитий батальйон. Ніхто вже нікому не вірить. Всі, ледь оговтавшись і усвідомивши, що вони щойно вижили в пеклі просто чудом, чогось мають знову «туди» повертатись. Попередній командир безглуздо втратив третину батальйону у всіх на очах. Що має відбутися, аби люди повірили й пішли за новим командиром? Мабуть, щось неймовірне.

І це неймовірне було заховано в одній непересічній людині. Яка змогла знайти й об'єднати навколо себе кращих.

Психологія — велика річ. Насправді, все дуже просто. Щоб завоювати довіру солдата, треба бути і вести себе як солдат. Не бути недосяжним, великим, непідступним командиром із короною на голові та жагою до субординації й манії поклоніння. А треба бути зрозумілим та відвертим. Даючи можливість розкритись іншим та не боятись дати іншим проявляти ініціативу. І, беззаперечно, бути поруч. Не десь там — далеко за десятки кілометрів, керуючи з безпечної відстані. А ось тут — прямо в цьому жорстокому страшному підвалі, прямо на лінії фронту. Підвалі, який частенько трясеться від нескінчених влучань по будівлі й улюблю мить може завалиться та

he voiced his thoughts aloud — as if consulting with everyone present, genuinely interested in their opinions. It was disarming. It was new. Not Soviet-style command. Not mindless militarism. Something entirely different.

Doc knew how heavy the burden on this officer truly was. Before his arrival, during the first three days on the front line, the newly formed battalion had been brutally shattered. Soldiers were forced to retreat and abandon positions due to absolute incompetence of the previous command and a near-total absence of proper training and command structure. Survivors were depressed, angry, and openly refused to return to positions. If you pause for a moment and imagine yourself in the commander's place — what would you do? A broken battalion. No trust. Everyone barely survived hell and is now expected to go back. The previous commander had senselessly lost a third of the battalion before their eyes. What would make people believe again? What would make them follow? Probably something extraordinary.

And that extraordinary thing was hidden within one remarkable man — someone who knew how to find and unite the best around him.

Psychology is a powerful thing. In truth, it's simple. To earn a soldier's trust, you must behave like a soldier. Not be distant, untouchable, obsessed with hierarchy and worship. You must be understandable. Honest. You must allow others to open up, to take initiative. And above all — you must be present.

Not somewhere far away, managing from safety dozens of kilometers back. But right here — in this terrifying basement on the front line. A basement that shakes from constant strikes and could collapse at any moment, burying everyone alive. The commander was here. On site. With the soldiers. That was new. And for Doc — still naïve and inexperienced — almost incomprehensible. As time went on, Doc increasingly noticed the subtle psychological techniques the major used to strengthen cohesion and combat effectiveness. Many brutal months lay ahead. And one of the most striking moments would be watching exhausted soldiers in trenches and basements smile when they recognized a familiar voice over the radio. And in their eyes, something simple yet powerful would flare: "We weren't abandoned. Viktorovych is here. He won't let us be surrounded."

Despite the absurdity of the task — transforming a crowd of civilians and untrained re-

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

поховати всіх разом. Комбат тут. На місці. Разом із іншими солдатами. Це дійсно щось нове. Йі допоки недосяжне для наївного та недосвідченого Дока.

Чим далі, тим все ясніше медик бачив, які цікаві й хитрі психологічні прийоми використовував майор для зміцнення колективу та підвищення боєздатності батальйону. Далі пройде багато важких кровопролитних місяців, й найбільш вражаючим буде спостерігати, як втомлені солдати, сидючи в бліндажах, окопах, підвалах, радіють, коли в рації впізнають знайомий голос. І як у цих очах спалахує щось дуже просте та зрозуміле: «Нас не кинули. Вікторович поруч. Він не дасть взяти нас в оточення».

Попри абсурдність завдання — з натовпу цивільних та ненавчених новобранців в найкоротші строки створити справжній підрозділ ЗСУ — сталося справжнє диво. Батальйон швидко й упевнено перетворився із збіговиська добровольців із автоматами, на грізну, організовану та мотивовану бойову одиницю. І пройшло зовсім небагато часу, як противник не просто втратив надію відтіснити українські позиції, а почав нести дуже серйозні, а згодом просто грандіозні, втрати.

Док швидко перейнявся повагою й неабиякою цікавістю до цього незвичайного командира. Чим довше вони служили разом, тим свідком самих неординарних ситуацій він ставав. Та й загалом, не щодня побачиш, як легендарний герой АТО (антитерористичної операції), з просто якоюсь шаленою кількістю нагород і відзнак, ось так просто живе разом з усіма, їсть, спить та командує бойовими діями в підвалі всього за чотири-п'ять кілометрів від «нуля».

Потрошку, дозовано впливали все нові й нові факти з його біографії й давали відпо-

cruits into a real fighting unit in record time — a miracle happened. The battalion rapidly evolved from a disorganized group of volunteers with rifles into a formidable, organized, motivated combat unit. Soon the enemy not only failed to push Ukrainian positions back, but began suffering serious — and eventually colossal — losses.

Doc quickly developed deep respect and fascination for this unusual commander. The longer they served together, the more extraordinary situations he witnessed. It wasn't every day you saw a legendary ATO veteran — decorated beyond count — living, eating, sleeping, and commanding operations from a basement just four to five kilometers from the front line.

Bit by bit, facts from his biography surfaced, explaining his deep understanding of human psychology and his calm mastery of battalion-level command.

During long night shifts beside the commander — known as “Coyote” — Doc learned of the long, dangerous path this officer had walked. He was only twenty-eight, not thirty-five. Ten years in service since age eighteen. From platoon leader to battalion commander. Fierce battles in Marinka, Popasna, Shchastia. Then Kyiv region, Mykolaiv region, and finally — Avdiivka.

Coyote spoke simply. Without bravado. As if about someone else. Born and raised in Volodymyr, Volyn region. After gymnasium, he went to Lviv to the National Army Academy named after Hetman Petro Sahaidachnyi. In 2012, the country was peaceful. No one imagined war would erupt two years later. But everything changed. After Crimea's occupation, training accelerated. Cadets were rushed to graduation — not as desk officers, but as frontline commanders. His first appointment: the 14th Separate Mechanized Brigade named after Prince Roman the Great. First real war — Marinka. Then Popasna. Shchastia.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

відь, звідки цей загадковий офіцер так багато знає в людській психології, як йому вдається наносити такі втрати противнику й спокійно без зайвих рухів так грамотно керувати цілим батальйоном.

Сидячи довгими ночами на чергуваннях поруч із Комбатом, із незвичним позивним «Койот», медик дізнається, який довгий та повний небезпеки шлях пройшов цей офіцер у своєму армійському житті. Виявилось, що йому всього двадцять вісім, а не тридцять п'ять, в строю він уже десять років, з вісімнадцятирічного віку. Пройшов увесь шлях — від звичайного командира взводу аж до командира батальйону. Брав участь у тяжких боях в гарячих точках АТО — Мар'їнка, Попасна, Щастя... А зараз, як виявилось, під Авдіївку його терміново зняли після вже найзапекліших боїв на Київщині, а потім Миколаївщині.

«Койот» розповідав про це просто. Без пафосу. Наче не про себе. Народився й виріс у Володимирі, на Волині. Після гімназії поїхав до Львова — у Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. У 2012 році в країні ще було тихо, і ніхто навіть не уявляв, що за два роки почнеться війна. Але все різко змінилось. Після окупації Криму навчання різко пришвидшили, програма змінилась — достроково випускали вже не «кабінетних» офіцерів, а майбутніх командирів для фронту.

Після дострокового закінчення академії — призначення в 14-ту окрему механізовану бригаду імені князя Романа Великого. Командиром механізованого взводу. Перше справжнє знайомство з війною — Мар'їнка. Маленьке містечко, яке день у день кришили артилерією й мінометами. Потім Попасна, Щастя, інші населені пункти Донеччини. Ротації, полігони та навчання, знову передова. Армія переходила на контракт, підрозділи ставали міцнішими й більш злагодженими. У містечку Щасті його підрозділ виконав низку складних завдань — після цього «Койота» підняли до командира роти, дали звання старшого лейтенанта. Після Попасної, де його люди знову витягнули важкі бої, він уже став заступником командира батальйону, у званні капітана.

А потім прийшла весна 2022-го. Рівненський полігон. Підготовка резерву батальйону. Чутки про можливе вторгнення. Наказ

Rotations. Training. Front line again. Promotions followed after brutal engagements. Then came February 2022.

Rivne training grounds. Rumors. Orders to move north. February 22 — his birthday — spent deploying to bridges instead of celebrating. On February 24 at dawn, the invasion began. Bridges were blown. Positions taken. Enemy columns engaged. Losses followed — especially in Borodianska, where his company commander was killed. After Kyiv region came Mykolaiv. Then Avdiivka.

On February 24, at four in the morning, the rumble of military equipment came from the direction of Belarus. Closer to six, aircraft appeared in the sky. Strikes hit airfields and key facilities. A full-scale war began. Their group took up defensive lines, controlling bridges to prevent the enemy from advancing quickly. When it became clear that some sectors had been breached, the bridges had to be blown up to block the enemy's path deeper into the country. Then came new positions — the village of Krysiatychi in the Kyiv region, where the entire battalion and its equipment regrouped. By morning, they were already meeting an enemy column in full combat readiness.

The first truly heavy losses came in Borodianska. “Coyote” often mentioned the name of his company commander, Captain Andrii Tkachuk, who was killed there, and then would fall silent for a long time. For him, these were not just “combat episodes.” War is always a tragedy. War is inevitable grief, because you always lose your very best friends...After Kyiv region, in March,

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

висунутись у район від Прип'яті до Овруча, подивитись місцевість, продумати оборону. 22 лютого — день народження, який так і залишився «невідсвяткованим»: замість тостів та привітань — команда вирушати на мости та займати ключові точки.

24 лютого о четвертій ранку з боку Білорусі пішов гул техніки. Ближче до шостої в небі з'явилися літаки. Удари по аеродромах, об'єктах. Почалась широкомасштабна війна. Їхня група зайняла рубежі, контролювала мости, щоб не дати противнику швидко просунутись. Коли стало ясно, що окремі ділянки прорвані, мости довелося підривати, щоб закрити ворогу дорогу вглиб країни. Потім — нові позиції, село Крисятичі на Київщині, куди підтягнувся весь батальйон та техніка. На ранок вони вже зустрічали ворожу колону у повній бойовій готовності.

Перші справді важкі втрати прийшли в Бородянці. «Койот» часто згадував прізвище свого командира роти — капітана Андрія Ткачука, який там загинув, — і надовго замовкав. Для нього це були не просто «бойові епізоди». Війна — це завжди трагедія. Війна — це невідворотне горе, адже неодмінно втрачаєш найліпших друзів... Після Київщини у березні його батальйон перекинули на Миколаївщину для охорони важливих рубежів, відбиття атак, координації з місцевими підрозділами.

А коли над Авдіївкою нависла смертельна загроза, командування в розпачі почало шукати кращі кадри по всій країні для порятунку цієї катастрофічної ситуації. Андрія Матусевича викликали до штабу й запропо-

his battalion was redeployed to the Mykolaiv region to protect critical lines, repel attacks, and coordinate with local units.

And when a mortal threat loomed over Avdiivka, the command, in desperation, began searching across the entire country for the best personnel to save the catastrophic situation. Andrii Matusevych was summoned to headquarters and offered the position of battalion commander in the newly formed 110th Separate Mechanized Brigade named after Marko Bezrucho. The unit had existed for only a month and had already suffered heavy losses. Andrii was to become the third battalion commander. As was well known, his predecessors had not lasted long.

Coyote often recalled the despair and disappointment he saw upon arrival: people were demoralized, and equipment was catastrophically scarce. Officers were so few that at times the entire battalion was held together by just a handful of individuals. Coyote asked for several proven officers from his native 14th Brigade to be transferred to him — and his request was granted. Thus, by his side once again was one of his best friends and most reliable brothers-in-arms, Lieutenant Denys Zhalis — the future battalion chief of staff and a man who would be loved by all his comrades. A man who would stay with the soldiers to the very end and would narrowly avoid death during the massive bombardments of Avdiivka.

The battalion commander did not “pull the blanket over himself.” Understanding how to work with people, he quickly began cultivating an entire generation of talented commanders. These

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

нували посаду командира батальйону в новоствореній 110-тій окремій механізованій бригаді імені Марка Безручка. Підрозділ існував лише місяць, вже встиг понести важкі втрати. Андрій мав стати вже третім комбатом. Як відомо, попередники довго не затримувались. Койот часто згадував про розпач та розчарування, яке побачив після приїзду: люди деморалізовані, техніки катастрофічно мало. А офіцерів не вистачало так, що подекуди весь батальйон тримався на кількох людях. «Койот» попросив перевести до нього кількох перевірених офіцерів із рідної 14-ї бригади — йому пішли назустріч. Так, поруч з ним знову

young officers, prematurely graduated from military academies as lieutenants, would right before everyone's eyes become the curse of the occupiers and a reliable support for their commander. Among them were Artem Khrustalyov, Oleksandr Kholodko, and Vitalii Chernetskyi — young artillery lieutenants who rapidly absorbed the commander's experience, all the latest knowledge, tactics, and strategy, multiplied it by their character and personal qualities, and achieved remarkable combat successes and numerous awards.

The commander built a system in which trust and respect proved more effective than control and fear. As a result, each unit functioned almost

опинився один з ліпших друзів та надійних побратимів — лейтенант Жаліс Денис. Майбутній начальник штабу батальйону та людина, яку полюблять всі побратими. Людина, яка буде до останнього поруч із хлопцями й ледь на загине під час масованих бомбардувань Авдіївки.

Комбат не «тягнув ковдру» тільки на себе. Розуміючи, як працювати з людьми, швидко почав виховувати цілу плеяду талановитих командирів, які, будучи достроково випущеними із військових академій «літ्योंхами», прямо на очах у всіх стануть прокляттям окупантів та надійною опорою свого командира. Серед них Хрустальов Артем, Холодцько Олександр та Чернецький Віталій — молоді артилеристи-лейтенанти, які швидко переймуть досвід Комбата, всі новітні знання, тактику, стратегію, помножать на свій характер та особисті якості й досягнуть неймовірних бойових успіхів та численних нагород.

Комбат створив систему, в якій довіра та повага стали більш дієвими, ніж контроль

like its own small autonomous entity with its own microclimate. This provided the necessary flexibility and, ultimately, very powerful results. They did not fear the commander. They trusted him — and more than anything else, they feared losing his trust, disappointing him.

Vivid personalities such as the extraordinarily brave and sharp-witted communications chief Lieutenant Maksym Hladchenko (call sign “Spark”) or the decisive and principled head of the medical unit Dmytro Vydets (“House”) managed to raise their units to exemplary levels, never once betraying the commander's trust.

Especially effective was the commander's approach of granting broad authority and initiative to ordinary soldiers and sergeants. As if reading people through and through, knowing in advance what would happen and what to expect from whom, Coyote helped many soldiers pascryptь their potential — soldiers who later became legends of the battalion. Without holding officer ranks, they nonetheless commanded enormous respect among their comrades.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

та страх. Тому в кожному підрозділі царювала наче своя невеличка автономія та мікроклімат. Це давало необхідну гнучкість та, зрештою, дуже потужні результати. Комбата не боялись. Йому довіряли й більше за все боялись втратити довіру з його боку, розчарувати. Яскраві особистості, такі, як наприклад, неймовірно хоробрий та кмітливий начальник зв'язку лейтенант Максим Гладченко (Спалах) чи рішучий та принциповий начальник медичного пункту Дмитро Видець (Хаус), змогли свої підрозділи підняти просто на взірцевий рівень, жодного разу не посоромивши Комбата за таку довіру.

Особливо ефективною була манера Комбата давати великі повноваження та ініціативу простим солдатам та сержантам. Наче читаючи людину наскрізь, знаючи наперед, що буде далі й що від кого очікувати, Койот допоміг розкритися багатьом солдатам, які згодом стали легендами батальйону. Не маючи офіцерських звань, ці солдати мали дуже великий авторитет серед побратимів.

Саме тому, покладаючись на довіру та сприяння Комбата, змогли успішно керувати своїми підрозділами, виконувати складні тактичні задачі, демонструючи неабиякий командирський та лідерський талант. Танцюра Сергій — сержант, розвідник, герой самих зухвалих вилазок та відбиттів штурмів. Стаценко Ростіслав — в майбутньому сержант батальйону й по сумісництву беззаперечний командир роти та любимець піхотинців, безстрашний та надзвичайно кмітливий. Цесько Богдан та Сливчук Олександр — на початку прості солдати, засновники й ініціативні втілювачі дронowego розвитку та його ефективності, безпосередньо власним умінням та бажанням вивели батальйон на неймовірну висоту та ефективність, чим врятували сотні життів та зробити можливим витримувати неймовірно тяжкі й масштабні атаки противника. А ще скільки ініціативних саперів (згадати хоча б Дудника Ігоря — легендарного командира саперного взводу), мінометників, зв'язківців, медиків та багато інших — все це яскраві приклади ефективності та результативності побудови таких відносин.

У 2023 році росіяни розпочали цілеспрямований великий наступ на Авдіївку. Кинули туди все, що могли: танки Т-90, «сонцепьоки», «урагани», «смерчі», безкінечні колони техні-

Thanks to the commander's trust and support, they successfully led their units, carried out complex tactical tasks, and demonstrated outstanding leadership talent. Serhii Tantsiura — a sergeant and reconnaissance fighter, a hero of the boldest raids and repelled assaults. Rostyslav Statsenko — future battalion sergeant major and, effectively, an unquestioned company commander and infantry favorite, fearless and exceptionally sharp-minded. Bohdan Tsiesko and Oлександр Slyvchuk — initially ordinary soldiers, founders and driving forces behind the battalion's drone development, who through their own skill and determination raised the battalion's effectiveness to extraordinary heights, saving hundreds of lives and making it possible to withstand incredibly heavy and massive enemy attacks. And there were so many others: initiative-driven sappers (one need only recall Ihor Dudnyk, the legendary commander of the sapper platoon), mortarmen, signalmen, medics, and many more — all vivid examples of the effectiveness and results of building such relationships.

In 2023, the Russians launched a large, targeted offensive against Avdiivka. They threw everything they had into it: T-90 tanks, TOS

«Solntsepyok» systems, Uragans, Smerches, endless columns of equipment. Then came KABs — guided aerial bombs that simply folded buildings in on themselves, turning shelters into a solid mash of concrete and earth. Buildings, fortifications, equipment — everything turned to dust.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

ки. З'явилися КАБи — керовані авіабомби, які просто складали будинки й перетворювали укриття в суцільне меси́во з бетону та землі. Будівлі, укриття, техніка — все перетворювалось на пил. Закріпитись десь надовго було майже неможливо. Але батальйон не здавався. Вибудувана на довірі система взаємовідносин між командирами та бійцями давала свої результати. Противник ніс величезні втрати.

Авдіївка трималась до останнього. Але проти сотень і сотень КАБів, які точково руйнували кожне укриття, кожну будівлю, кожну позицію, втриматись безкінечно було неможливо. Місто поступово перетворювалось на руїну. Зруйновані будинки, випалена земля, напівоточення, проблеми з логістикою й евакуацією. Ще й на додачу безліч зрадників та шпигунів, які розхитували й не без того непросту ситуацію. Гинули кращі з кращі. Особливо боляче переніс Комбат загибель двох своїх командирів рот — Володимира Голядинця (Каменя) та Назара Побережного (Змія). Обидва — молоді, талановиті та загартовані, для нього були наче рідні сини. Один загинув, витягуючи пораненого побратима з-під вогню. Інший до останнього прикривав групу, що відходила, й потрапив у засідку. Їхні смерті наприкінці другого року оборони Авдіївки стали для нього надзвичайно важким ударом. Війна продовжувала руйнувати все людське всередині. Люди потроху черствіли та замикались в собі.

Для Комбата доля готувала ще не одне важке випробування. Надзвичайно важкі бої в останні місяці оборони Авдіївки проходили в шаленому ритмі та без надії вийти звідси живим. Комбат зрештою був живцем похований під час точкового прильоту КАБу в командний пункт разом із всіма офіцерами та солдатами управління. В той день загинуло багато славних воїнів та двоє медиків, які до останнього надавали допомогу пораненим. Комбат вижив. Мабуть Небо вкотре його зберегло, аби дати можливість вивести батальйон з-під оточення. Із цим завданням Койот справився блискавично. Всі, хто вижили в ті жахливі часи, досі із вдячністю та повагою згадують вчинки й поведінку свого командира.

Далі були бої на Покровському, Запорізькому напрямках. Враховуючи численні заслуги, в 2024 році Матусевича підвищили та перевели на інший рівень відповідальності — призначили начальником командного

Holding any position for long became almost impossible. But the battalion did not give up. The system of relationships built on trust between commanders and fighters delivered results. The enemy suffered enormous losses.

Avdiivka held out to the very end. But against hundreds upon hundreds of KABs, precisely destroying every shelter, every building, every position, it was impossible to hold forever. The city gradually turned into ruins. Destroyed buildings, scorched earth, semi-encirclement, logistical and evacuation problems. On top of that, countless traitors and spies undermining an already dire situation.

The best of the best were dying. The commander was especially devastated by the deaths of two of his company commanders — Volodymyr Holiadynets ("Stone") and Nazar Poberezhnyi ("Snake"). Both young, talented, and battle-hardened, they were like sons to him. One was killed while pulling a wounded comrade out from under fire. The other covered a withdrawing group to the last moment and fell into an ambush. Their deaths, near the end of the second year of Avdiivka's defense, were an extraordinarily heavy blow for him. War continued to destroy everything human inside. People gradually grew hardened and withdrawn.

Fate prepared yet more severe trials for the commander. The final months of Avdiivka's defense were marked by insanely intense fighting and a sense that no one would leave alive. The commander was literally buried alive when a precision KAB strike hit the command post, together with all the officers and soldiers of the headquarters element. Many brave warriors died that day, including two medics who provided aid to the wounded until the very end. The commander survived. Perhaps Heaven spared him once again, so that he could lead the battalion out of encirclement. He accomplished this task with lightning speed. All those who survived those horrific times still remember their commander's actions and conduct with gratitude and respect.

After that came fighting in the Pokrovsk and Zaporizhzhia directions. In recognition of his numerous merits, in 2024 Matuskevych was promoted and transferred to a higher level of responsibility — appointed head of the command post, deputy chief of staff for combat operations of an entire brigade, and promoted to the rank of lieutenant colonel.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

пункту — заступником начальника штабу з бойового управління вже цілої бригади та підвищили в званні до підполковника.

Але підвищення не означало безпеку. 1 липня 2025 року. Село Гуляйполе на Дніпропетровщині. Звичайний ранок, нарада, штаб, офіцери. Кілька хвилин розмов — і два «Іскандери» прилітають майже впритул. Будівлю просто зносить. Тодішній командир бригади Сергій Захаревич майже із всіма офіцерами управління гинуть миттєво. Койот опиняється під завалами. Тіло посічене уламками. Ліве око не відкривається. Нога — в такому стані, що всі спочатку подумують, чи вдасться її взагалі зберегти. Але Небо вкотре вирішує, що цей бойовий офіцер має вижити. Мабуть, його роль та значення для ЗСУ та Перемоги ще не вичерпані... Кривий Ріг, Луцьк... Операції, лікарі, реабілітація. Й повернення на службу.

Всього цього Док в тому далекому 2022 році ще не знав. Просто жив та служив

But promotion did not mean safety. July 1, 2025. The village of Huliaipole in the Dnipropetrovsk region. An ordinary morning. A briefing. Headquarters. Officers. A few minutes of conversation — and two Iskander missiles strike almost point-blank. The building is simply obliterated. The brigade commander at the time, Serhii Zakharevych, along with almost all the headquarters officers, is killed instantly.

Coyote ends up under the rubble. His body is shredded by fragments. His left eye will not open. His leg is in such condition that at first everyone wonders whether it can be saved at all. But Heaven once again decides that this combat officer must survive. Perhaps his role and significance for the Armed Forces of Ukraine and for Victory are not yet fulfilled... Kryvyi Rih. Lutsk. Surgeries. Doctors. Rehabilitation. And a return to service.

Back in that distant year of 2022, Doc knew none of this yet. He simply lived and served alongside an extraordinary officer, and marveled

поруч із незвичайним офіцером та дивувався, як одна людина здатна кардинально змінити ситуацію та запалити вогник впевненості й сили у всіх оточуючих.

Може, саме в таких офіцерах, як Койот, і є відповідь на головне запитання цієї війни. Українська армія боляче, повільно, через втрати й помилки, але оновлюється — позбавляється старої совдепії, тупої радянщини, звички керувати страхом і приниженням. На зміну приходять ті, хто вміє говорити з людьми нормальною мовою, хто не боїться бути поруч, брати на себе відповідальність і ділитися нею з іншими. Дивлячись на нього, Док щоразу ловив себе на простій думці: поки в цій війні є такі офіцери, поки є довіра між людьми, поки цінується не погони, а Людина — у нас ще дуже багато шансів. І дуже багато підстав вірити в Перемогу.

at how one person could radically change a situation and ignite a spark of confidence and strength in everyone around him.

Perhaps it is in officers like Coyote that the answer to the main question of this war lies. The Ukrainian army is painfully, slowly, through losses and mistakes, renewing itself — shedding the old Soviet mentality, the crude authoritarianism, the habit of ruling through fear and humiliation. Replacing it are those who know how to speak to people in a human language, who are not afraid to be close, to take responsibility and to share it with others. Looking at him, Doc caught himself again and again on a simple thought: as long as there are officers like this in this war, as long as there is trust between people, as long as it is not ranks but the Human Being that is valued — we still have many chances. And many reasons to believe in Victory.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

АНДРІЙ МАДЖАРОВ — захисник України, ветеран, чия внутрішня сила не знає меж. Його піший шлях у 1500 кілометрів — від української землі до Європейського Парламенту в Брюсселі — став не просто подорожжю, а моральним маніфестом, зверненням до світу про те, що війна триває, а наша боротьба за свободу потребує постійної уваги. Кожен крок Андрія був символом стійкості українського духу та підтримкою для тих, хто сьогодні тримає оборону.

ANDRII MADZHAROV is a defender of Ukraine, a veteran whose inner strength knows no bounds. His 1,500-kilometer journey on foot — from Ukrainian soil to the European Parliament in Brussels — became not merely a physical journey, but a moral manifesto, an appeal to the world that the war continues and that our struggle for freedom requires constant attention. Every step Andrii took was a symbol of the resilience of the Ukrainian spirit and a source of support for those who are holding the line today.

Заради своєї місії Ви подолали шлях не тільки фізично, а і духовно. Який головний внутрішній сенс цієї подорожі для Вас особисто?

По-перше, я хотів зрозуміти, яким повернувся з війни — і ментально, і фізично. Як реагуватиму на нові країни, інші культури, мовний бар'єр, непередбачуваність дороги, коли не знаєш, де ночуватимеш і що їстимеш. Це був серйозний виклик. Але найголовніше — я ніс із собою історії хлопців, яких більше немає. Ми щодня втрачаємо найкращих. І я відчував, що маю говорити про це світу.

Що стало поштовхом прийняти це рішення?

Усередині країни я бачив, що не можу допомогти фронту так, як раніше. Є багато організацій, які працюють зі зборами та донатами. Я ж вирішив спробувати достукатися до партнерів України глобальніше: нагадати, що їхній спокій стоїть на наших плечах. Я йшов як звичайна людина, без політичних зв'язків. Бо мав говорити з Європою чесно — від імені воїна, а не чиновника.

For the sake of your mission, you overcame this path not only physically but also spiritually. What is the main inner meaning of this journey for you personally?

First of all, I wanted to understand who I had become after the war — both mentally and physically. How I would react to new countries, different cultures, the language barrier, and the unpredictability of the road, when you don't know where you'll sleep or what you'll eat. It was a serious challenge. But most importantly, I carried with me the stories of the men who are no longer with us. Every day, we lose the best among us. And I felt that I had to speak about this to the world.

What prompted you to make this decision?

Inside the country, I saw that I could no longer help the front the way I used to. There are many organizations working with fundraising and donations. I decided to try to reach Ukraine's partners on a more global level — to remind them that their peace rests on our shoulders. I walked as an ordinary person, without political connections, because I needed to speak to Europe honestly — on behalf of a soldier, not an official.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

Ваш головний меседж до Європарламенту?

Мій головний меседж — це необхідність системної підтримки України на всіх фронтах! Європарламентарі мають розуміти: від їхніх рішень залежить доля України, життя українців і навіть майбутнє Європи. Адже, підтримка — це не геополітика. Це людські життя і доля не тільки українців, а й доля європейців, бо якщо Україна впаде, «апетити» росії тільки зростуть і вона піде на країни Європи. Спочатку дестабілізацією по всіх фронтах, а згодом — їх чекатиме доля українців.

Під час походу Ви відчували підтримку за кордоном?

Так, дуже сильно. Мене підтримували і поляки, і німці, і бельгійці! Особливо це було відчутно від поляків — через близькість мов і спільний історичний досвід. В Німеччині мене також зустрічали, підтримували, хтось навіть оплачував ночівлю, не знаючи мене особисто. Багато людей знаходили мене через соцмережі.

Чи розуміють люди за кордоном, глибину нашої боротьби?

Свідома частина суспільства — так. Але вони сприймають війну емоційно, а не екзистенційно. Вони її не переживали. Щоб зрозуміти нас, треба хоча б раз побачити місто під обстрілами. А щоб зрозуміти воїнів — треба побути на передовій. Крім того, у багатьох країнах не було системної інформаційної роботи. Людям не показують реальну ціну російської агресії. Проте, я познайомився з багатьма людьми з різних країн, і це переважно були люди, які розуміли необхідність підтримки України, яка наразі є щитом в якомусь сенсі і для Європи.

Ви згадували складні події всередині України: боротьбу з корупцією, справу побратима Віталія... Чи є результати у боротьбі з бюрократією, чи захищає держава права наших захисників і ветеранів?

Це дуже важкі історії. Наш побратим — ветеран Іловайська — був вбитий проросійськими фігурантами всередині країни. Ми боролися за справедливість 24 дні голодуванням під Офісом Президента. Тоді держава змушена була реагувати. Але і зараз триває

What is your main message to the European Parliament?

My main message is the necessity of systematic support for Ukraine on all fronts. Members of the European Parliament must understand that the fate of Ukraine, the lives of Ukrainians, and even the future of Europe depend on their decisions. Support is not geopolitics — it is about human lives and the destiny not only of Ukrainians but also of Europeans. If Ukraine falls, Russia's "appetite" will only grow, and it will move on to European countries — first through destabilization on all fronts, and later they will face the same fate Ukrainians are facing today.

Did you feel support abroad during your journey?

Yes, very strong support. I was supported by Poles, Germans, and Belgians. It was especially noticeable from the Polish people — due to the closeness of our languages and shared historical experience. In Germany, I was also welcomed and supported; some people even paid for my accommodation without knowing me personally. Many people found me through social media.

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

боротьба — і за ветеранів, і за профспілки, і за базові права. Наші люди проходять через бюрократичне пекло замість того, щоб отримати реабілітацію та підтримку. Це загроза майбутньому країни — бо тисячі воїнів повернуться додому, і система має зустріти їх гідно.

Як Ви бачите роль України у сучасному світі?

Україна — це форпост для цивілізованого європейського світу, між варварським світом і адекватним. Ми форпост, в який необхідно вкласти ресурс, для того, щоб ми могли стримувати цю агресію. Якщо цього не станеться, то зникнуть й європейські цінності, про які ми часто чуємо з трибун Євropapapamentу.

Що Вас мотивує і допомагає триматися?

Моя донька. У мене дитина мала на руках, 5-річна на даний момент, у мене дружина, ми без житла, без доходу, все лишилось в окупованому Бердянську, батьківський дім — в Маріуполі, дача — в Широкиному. І таких як я безліч. Ще маємо безліч бюрократичних перепонів, недосконалості законодавства і не врегульованих алгоритмів дій для ветеранів. Тому, в мене є чітке розуміння: якщо я вижив у ситуаціях, де не мало бути шансів — значить, я потрібен. Треба йти далі і робити те, що можеш там, де ти є.

Який внесок у перемогу може зробити кожен українець за кордоном?

Do people abroad understand the depth of our struggle?

The conscious part of society does — but they perceive the war emotionally, not existentially. They have not lived through it. To understand us, one must see a city under shelling at least once. And to understand soldiers, one must spend time on the front line. In addition, many countries have not conducted systematic informational work — people are not shown the real cost of Russian aggression. Nevertheless, I met many people from different countries, and they were mostly people who understood the necessity of supporting Ukraine, which currently serves as a shield, in a sense, for Europe as well.

You mentioned difficult events within Ukraine: the fight against corruption, the case of your comrade Vitalii... Are there any results in the fight against bureaucracy? Does the state protect the rights of our defenders and veterans?

These are very painful stories. Our brother-in-arms — a veteran of Ilovaisk — was killed by pro-Russian figures inside the country. We fought for justice with a 24-day hunger strike in front of the President's Office. At that time, the state was forced to react. But the struggle continues even now — for veterans, for trade unions, and for basic rights. Our people go through bureaucratic hell instead of receiving rehabilitation and support. This is a threat to the country's future, because thousands of soldiers will return home, and the system must be ready to meet them with dignity.

How do you see Ukraine's role in the modern world?

Ukraine is a stronghold of the civilized European world — standing between barbarism and a reasonable, democratic order. We are a fortress that must be invested in so that we can contain this aggression. If this does not happen, the European values that we so often hear about from the rostrums of the European Parliament will disappear as well.

What motivates you and helps you endure?

My daughter. I have a small child in my arms — she is currently five years old. I have a wife, and we have no home and no income. Everything was left in occupied Berdiansk; my

НЕЗЛАМНІ ЛЮДИ НЕЗЛАМНОЇ КРАЇНИ

UNBREAKABLE PEOPLE OF AN UNBREAKABLE COUNTRY

Навіть мінімальна участь важлива. Об'єднуватися, робити заходи, донатити, підтримувати захисників і їх родини. І найголовніше — не дозволяти зникати темі війни з інформаційного простору. Кожна добра дія, кожна розмова з іноземцями — це теж фронт і його так само потрібно постійно тримати у центрі уваги.

Ваша хода до Європарламенту, сподіваюся не лише приверне увагу світової спільноти, а й підсилить нашу країну в Європарламенті, а що стане для Вас особистим символом перемоги?

Я не чекаю миттєвих рішень у день, коли відстанусь Європарламенту. Моя перемога — це не особисте досягнення. Перемога буде тоді, коли російська федерація перестане бути загрозою і розпадеться на частини, коли наші партнери зрозуміють масштаб небезпеки і

почнуть діяти рішучіше. Моя хода — лише один із кроків у цьому великому процесі. Але якщо тисячі людей робитимуть свої маленькі кроки — перемога стане ближчою.

Своїм вчинком наш ветеран перетворив особисту історію на міжнародний знак солідарності та нагадав Європі, що свобода — це шлях, який вміє долати лише сильний. Перед вами — людина, чий голос звучить не гучністю, а реаліями.

Вдячні за розмову, час, думки та історії. До нових зустрічей!

Статтю підготувала спеціальний кореспондент науково-популярного видання «Амбасадор/Ambassador» Наталія Петренко

parents' home is in Mariupol, and our summer house is in Shyrokyne. There are countless people like me. On top of that, we face numerous bureaucratic obstacles, imperfect legislation, and unresolved procedures for veterans. So I have a clear understanding: if I survived situations where there should have been no chance — then I am needed. I must keep going and do what I can, where I am.

What contribution can every Ukrainian abroad make toward victory?

Even the smallest involvement matters. Unite, organize events, donate, support defenders and their families. And most importantly — do not allow the topic of the war to disappear from the information space. Every good deed, every conversation with foreigners is also a front line, and it must be kept in the spotlight.

Your march to the European Parliament will hopefully not only draw the attention of the international community but also strengthen Ukraine's position in the European Parliament. What, for you personally, will become a symbol of victory?

I do not expect instant decisions on the day I reach the European Parliament. My victory is not a personal achievement. Victory will come when the Russian Federation ceases to be a threat and breaks apart, when our partners understand the scale of the danger and begin to act more decisively. My march is just one step in this large process. But if thousands of people take their own small steps — victory will come closer.

Through his action, our veteran turned a personal story into an international symbol of solidarity and reminded Europe that freedom is a path only the strong can walk. Before you stands a person whose voice resonates not through volume, but through reality.

Thank you for the conversation, your time, your thoughts, and your stories. Until we meet again!

The article was prepared by special correspondent of the science publication magazin "Ambassador", Nataliia Petrenko.

ЛЮДИ-ТИТАНИ TITAN PEOPLE

Війна — це не лише сухі зведення з фронту чи переміщення стрілок на картах. В першу чергу це розповіді про людські долі, зафіксовані в миттєвостях. **Георгій Іванченко** — фотограф за покликанням, який з перших днів повномасштабного вторгнення обрав шлях документування реальності.

War is not only dry frontline briefings or arrows shifting on maps. First and foremost, it is stories of human lives, captured in fleeting moments. **George Ivanchenko** is a photographer by calling who, from the very first days of the full-scale invasion, chose the path of documenting reality.

Як Ви вирішили працювати на фронті, залишаючись цивільним журналістом?

Це не було якимось одним різким рішенням чи чітким планом. Скоріше — послідовність кроків, які склалися самі собою. Я не закінчив факультет журналістики Львівської політехніки, оскільки життя покликала до практики фоторепортерства.

Я починав як вуличний фотограф. Мене завжди вабила «жива» картинка — не постановка, а той справжній соціальний контекст, який можна впіймати лише тоді, коли людина не знає, що на неї дивляться. Я вчився бачити світ через об'єктив як простір історій. Фотографія для мене була інструментом фіксації життя в усіх його проявах. Але по-справжньому мій шлях як документаліста кристалізувався саме з початком великої війни. Я відчув: якщо я зараз залишусь в тилу, я зраджу самого себе. Марко Залізник, історик-ентузіаст, який жив у XX столітті і залишив унікальний фотолітопис життя українців того часу, якось сказав: «Якщо в твоїй країні відбувається щось історичне, а ти як фотограф це не знімаєш — історія тобі цього не вибачить». У Бахмут я поїхав «в нікуди». У мене були лише рюкзаки, спальник, плитоноська і камера. Я не мав там редакційного завдання чи заброньованого готелю. Я просто їхав до людей. Жив у підвалах з місцевими, ділив із ними побут. Пам'ятаю, як мене вразила організація життя там: вчителі, які вчили дітей фізиці під обстрілами, художники, що малювали з малечю... Саме там, у тих темних, вогких приміщеннях Бахмута, я остаточно зрозумів, що журналістика — це не про новини, які живуть один день. Це можливість бути свідком, який фіксує соціальний контекст, що згодом стане частиною колективної пам'яті.

Чи було Ваше знайомство з французьким журналістом попереднім професійним контактом, чи воно виникло вже в процесі роботи над військовими матеріалами?

Ні, це знайомство виникло вже безпосередньо під час роботи, абсолютно спонтанно. Після поїздки на Донбас, я опинився в Друж-

How did you decide to work at the front while remaining a civilian journalist?

It wasn't a single sharp decision or a clearly defined plan. Rather, it was a sequence of steps that came together almost naturally. I did not complete my journalism studies at Lviv Polytechnic, as life itself called me into the practical work of photojournalism.

I began as a street photographer. I was always drawn to a "living" image — not staged, but rooted in real social context, the kind you can capture only when a person doesn't realize they are being observed. I learned to see the world through the lens as a space of stories. Photography became a tool for recording life in all its manifestations. But my path as a documentary photographer truly crystallized with the outbreak of the full-scale war. I felt that if I stayed in the rear at that moment, I would be betraying myself. Marko Zalizniak, a historian-enthusiast who lived in the twentieth century and left behind a unique photographic chronicle of Ukrainian life of that era, once said: "If something historic is happening in your country and you, as a photographer, are not documenting it — history will not forgive you." I went to Bakhmut "into nowhere." I had only a backpack, a sleeping bag, body armor, and a camera. I had no editorial assignment and no hotel booked. I was simply going to the people. I lived in basements together with locals, sharing everyday life with them. I vividly remember being struck by how life was organized there: teachers teaching physics to children under shelling, artists drawing with kids... It was there, in those dark, damp spaces of Bakhmut, that I finally understood journalism is not about news that lives for a single day. It is about the ability to be a witness — someone who records a social context that will later become part of collective memory.

Was your acquaintance with the French journalist a prior professional connection, or did it emerge during work on wartime materials?

No, the acquaintance arose directly in the course of work, completely spontaneously. After trips to Donbas, I found myself in Druzhkivka, where I accidentally met people who worked with

ЛЮДИ-ТИТАНИ TITAN PEOPLE

Before and after the injury

Photo by Chystotin Oleksii

ківці, де випадково познайомився з людьми, які працювали з іноземними журналістами. Мене просто порекомендували як людину, яка може допомогти — з фотографуванням, орієнтацією на місці та контактами. Але цікавість до того, як працюють іноземні журналісти в Україні, переважила. Робота вибудовувалася інтуїтивно, на довірі, і дуже швидко переросла у справжню братерську співпрацю. Антоні був дуже світлою людиною. Він працював не заради хайпу чи грошей, а через глибоку емпатію, проживаючи біль кожного героя свого репортажу. Крім того, він відчував величезну відповідальність перед європейською аудиторією. Його головним страхом було те, що світ втомиться від війни, тому він невтомно шукав способи достукатися до сердець іноземців, нагадуючи, що українці захищають і їхній спокій також.

Що було визначальним для спільної журналістської роботи в зоні бойових дій?

Для нас ключовим критерієм журналістського об'єднання була спільна система цінностей. Ми розуміли, що професійні навички можна здобути чи відточити, але базові моральні та етичні принципи — це те, що або є в людині, або немає. Нас об'єднувало прагнення бути корисними, показувати правду про війну, співчуття до людей, готовність допомогти, навіть якщо це безпосередньо не пов'язано з роботою фотографа чи журналіста.

Ще одним критерієм були довіра та взаємна підтримка. На фронті кожен із нас розумів свою роль і знав, що може покластися на колегу. Це стосувалося як логістики та безпеки, так і організації зйомок — коли ти знаєш, що партнер діє з розумом, це дає впевненість працювати у складних і небезпечних умовах. І, звісно, для нас важливими були любов до

foreign journalists. I was simply recommended as someone who could help — with photography, local navigation, and contacts. But my curiosity about how foreign journalists work in Ukraine prevailed.

The collaboration developed intuitively, based on trust, and very quickly grew into genuine brotherhood. Antony was an incredibly warm and luminous person. He worked not for hype or money, but out of deep empathy, truly living through the pain of every protagonist of his reports. Moreover, he felt an immense responsibility toward the European audience. His greatest fear was that the world would grow tired of the war, which is why he tirelessly sought ways to reach the hearts of foreigners — reminding them that Ukrainians are also defending their peace.

What was decisive for your joint journalistic work in the combat zone?

For us, the key criterion for forming a journalistic partnership was a shared system of values. We understood that professional skills can be acquired or refined, but fundamental moral and ethical principles are something a person either has or does not. What united us was the desire to be useful, to tell the truth about the war, empathy for people, and a readiness to help — even when that help was not directly related to the work of a photographer or journalist.

Another crucial factor was trust and mutual support. At the front, each of us understood our role and knew we could rely on the other. This applied both to logistics and safety, as well as to the organization of filming — when you know your partner acts rationally and responsibly, it gives you the confidence to work in extremely difficult and dangerous conditions. And, of course, love for our profession and a sense of mission were essential to us. We were not working for money or status; we had to do this because we knew that if we did not document this moment, no one else would.

How did you build cooperation and divide responsibilities on the frontline?

At the front, this did not look like clearly defined roles — it evolved gradually. We spent a lot of time together: working, traveling, under shelling, and at some point it became clear who was responsible for what. Antony was the “head” — he had a strong grasp of the political context and the logic of events, and he was able to think strategically: where we were working, why exactly

ЛЮДИ-ТИТАНИ
TITAN PEOPLE

Soldier Ruslan carries wounded photojournalist George Ivanchenko, injured by a Russian FPV drone, on a stretcher near Druzhkivka, Donetsk Oblast, Ukraine, on October 3, 2025.

As a result of a targeted strike by a Russian FPV drone, French photojournalist Anthony Lallican was killed on the spot. George Ivanchenko sustained severe injuries. Doctors amputated his leg. He is now in stable condition and undergoing rehabilitation.

своїєї справи, відчуття місії. Ми не працювали заради грошей чи статусу, ми мусили це робити, бо розуміли, що якщо не зафіксуємо цей момент, його ніхто не зафіксує.

Як вибудовували взаємодію та розподіл відповідальності на передовій?

На фронті це не виглядало як чітко прописані ролі — воно просто поступово випрацювалося. Ми багато часу проводили разом у роботі, в дорозі, під обстрілами, і в якийсь момент стало зрозуміло, хто за що відповідає. Антоні був «головою» — він дуже добре розумів політичний контекст, логіку подій, умів стратегічно мислити: де ми працюємо, навіщо саме тут, яку історію хочемо зібрати. У нього поєднувалися інтуїція, логіка і глибоке розуміння процесів. Я ж більше відповідав за візуальну частину — за фіксацію, за відчуття моменту, за те, щоб бути максимально уважним до деталей і людей.

Ми постійно дискутували, сперечалися, складали історію як пазли. Але при цьому між нами була повна довіра. Ти маєш знати, що людина поруч думає не тільки про матеріал, а й про твою безпеку — і навпаки. На фронті немає місця ego чи змаганню. Там або ви команда, або ви не виживаєте.

Які принципи безпеки ви вважали обов'язковими для цивільних журналістів?

Безпека для нас була принциповою, бо ми залишалися цивільними журналістами і чудово розуміли, що не маємо права на помилку. Багато речей у нас було доведено до автоматизму. Починаючи з дрібниць, де і як паркувати машину, щоб у разі небезпеки можна було швидко виїхати, і закінчуючи тим, як рухатися в небезпечній зоні. Ми завжди пересувалися один за одним, уважно реагували на будь-які звуки, зміни обстановки, не ігнорували навіть дрібні сигнали. Це були постійна концентрація і дисципліна, без героїства.

Всі наші виїзди, особливо ближче до фронту, відбувалися або з офіційним супроводом

there, and what story we wanted to tell. He combined intuition, logic, and a deep understanding of processes. I, on the other hand, was more responsible for the visual dimension — for documentation, for sensing the moment, and for being maximally attentive to details and people.

We constantly discussed, debated, and assembled the story like a puzzle. Yet there was complete trust between us. You have to know that the person next to you is thinking not only about the material, but also about your safety — and vice versa. There is no room for ego or competition at the front. There, you are either a team, or you do not survive.

What safety principles did you consider mandatory for civilian journalists?

Safety was fundamental for us because we remained civilian journalists and clearly understood that we had no margin for error. Many things were drilled into muscle memory. This ranged from small details — where and how to park the car so you can leave quickly in case of danger — to how to move through hazardous areas. We always moved one after another, reacted attentively to any sounds or changes in the environment, and never ignored even minor warning signs. It required constant focus and discipline, without any heroics.

All our field trips, especially closer to the front line, took place either with official escorts or in coordination with the military. We clearly understood where we were going, why, and what risks were involved. But war is an extremely treacherous thing. Antony and I came under targeted shelling 20 kilometers from the front line, at a site where defensive structures were being built. We did not hear the incoming strike because of the noise of a chainsaw. It was a tragic fate — something no protocol can fully anticipate or prevent.

What standards of accuracy and verification are critically important?

At the front, there is no room for approximation or exaggeration. You either convey reality as

ЛЮДИ-ТИТАНИ TITAN PEOPLE

або у взаємодії з військовими. Ми чітко розуміли, куди їдемо, навіщо, і які ризики там є. Але війна — дуже підступна річ. Ми з Антоні потрапили під прицільний обстріл за 20 км від лінії фронту. Це була точка, де будували оборонні споруди. Ми не почули прильоту через шум бензопили. Це був трагічний фатум, який неможливо прорахувати жодним протоколом.

Які стандарти достовірності та перевірки інформації є критично важливими?

На фронті немає права на умовність чи перебільшення. Ти або передаєш реальність такою, якою вона є, або не передаєш її взагалі. Для мене ключове — бути безпосереднім свідком події, працювати «зсередини», а не з чуток. Якщо це фотографія — вона не має бути інсценованою чи вирваною з контексту. Якщо це історія — вона має бути зібрана з кількох джерел: людей на місці, військових, цивільних, власних спостережень.

Дуже важливо розуміти, що саме ти показуєш і навіщо. Бо в умовах війни будь-яка неточність або вирваний фрагмент може

it is, or you do not convey it at all. For me, the key principle is to be a direct witness — to work from within events, not from hearsay. If it is a photograph, it must not be staged or taken out of context. If it is a story, it must be assembled from multiple sources: people on the ground, military personnel, civilians, and one's own observations.

It is essential to understand precisely what you are showing and why. In wartime conditions, any inaccuracy or fragment taken out of context can become part of propaganda. Therefore, verification is not a formal procedure, but an internal responsibility: you must be certain that you are not distorting reality and not causing harm to those around you.

Where, in your view, does the professional boundary lie between the public's need for information and the acceptable level of risk for a journalist?

It seems to me that there is no clear, universal boundary here — it runs each time within the individual. There are basic principles: safety, elementary rules, common sense. We always tried to

Immediately following the injury, Dnipro

Photo by Krasnoshchok Vladyslav

стати частиною пропаганди. Тому перевірка тут — це не формальна процедура, а внутрішня відповідальність: ти маєш бути впевненим, що не спотворюєш реальність і не нашкодиш тим, хто поруч із тобою.

Де, на Вашу думку, проходить професійна межа між суспільною необхідністю інформації та допустимим ризиком для журналіста?

Мені здається, що чіткої універсальної межі тут не існує — вона щоразу проходить всередині самої людини. Є базові речі: безпека, елементарні правила, здоровий глузд. Ми завжди намагалися їх дотримуватися: як рухатися, де стояти, як паркуватися, як реагувати на звуки. Але водночас ти розумієш: якщо ти вже там і якщо ця історія важлива, то хтось має її зафіксувати. Бо якщо цього не зробиш ти — можливо, не зробить ніхто. Для мене межа — це момент, коли твоя присутність або

adhere to them: how to move, where to stand, how to park, how to react to sounds. At the same time, you understand that if you are already there and if the story matters, someone has to document it. Because if you do not, perhaps no one will.

For me, the boundary is the moment when your presence or the risk you take no longer adds meaning to the story. When you expose yourself to danger not for the sake of information, but for a shot or for adrenaline, that is no longer journalism. There is also an ethical boundary. If, in a critical situation, you are able to help a person, you help — you do not film. A photograph is important, but people are more important. And if you do not feel this, then perhaps this profession is not for you.

How does international cooperation influence foreign audiences' perception of the war?

ЛЮДИ-ТИТАНИ TITAN PEOPLE

твій ризик уже не додає сенсу історії. Коли ти лізеш у небезпеку не заради інформації, а заради кадру чи адреналіну — це вже не про журналістику. А ще є етична межа. Якщо в критичній ситуації ти можеш допомогти людині — ти допомагаєш, а не знімаєш. Фотографія важлива, але люди важливіші. І якщо ти цього не відчуваєш, то, мабуть, ця робота не для тебе.

Як міжнародна співпраця впливає на сприйняття війни іноземною аудиторією?

Це риторичне питання, на яке немає однозначної відповіді. Кожна країна зайнята своїми проблемами. Люди, які просто живуть і намагаються вижити, рідко думають про війну в інших країнах. Вони співпереживають, але по факту мало що можуть зробити. Політики дізнаються більше через журналістів, які працюють тут, на місці, і це дійсно впливає на уявлення про те, що відбувається. Але головне — це емпатія. Міжнародна співпраця допомагає їм відчутти реальність, побачити, що відбувається, зрозуміти контекст. Завдяки підтримці і допомозі західних партнерів ми змогли вистояти. І важливо постійно показувати цю реальність, щоб підтримка не зупинялася. Ми нагадуємо, що досвід і стійкість українців можуть бути прикладом, і що, допомагаючи нам, вони фактично допомагають і собі, бо ми захищаємо їхню безпеку теж.

Роль етики у формуванні мови й візуального ряду воєнних матеріалів?

Знаєте, для мене етика — це не прописані правила в підручнику, а те, що йде від серця. В нашій професії, як і в житті, є люди «холоду» і люди «тепла». Людина «холоду» може бути блискучим професіоналом, дуже логічною та сильною, але вона сприймає все виключно як роботу. Така людина здатна переступити через будь-що, аби зробити суперсильну фотографію з жахливим контекстом, навіть якщо в цей момент вона могла б допомогти комусь врятуватися. Я ж вважаю, що якщо ти людина «тепла» і опиняєшся в критичній ситуації, де маєш можливість допомогти — ти повинен допомагати. Звісно, бувають моменти, коли ти просто не знаєш, чим зарадити, і тоді єдине, що ти можеш зробити — це зафіксувати подію.

Етика формує візуальний ряд через співчуття. Ми з Антоні їхали на фронт не заради статусу чи грошей, а тому, що мусили бути там — це було внутрішнє покликання. Ми хотіли показати реальність через любов і тепло,

This is a rhetorical question with no single, straightforward answer. Every country is absorbed in its own problems. People who are simply living their lives and trying to survive rarely think deeply about wars in other countries. They may empathize, but in practice there is little they can do. Politicians, however, learn much more through journalists working here, on the ground, and this does shape their understanding of what is happening. Yet the most important element is empathy. International cooperation helps foreign audiences feel reality, see what is happening, and understand the context. Thanks to the support and assistance of Western partners, we have been able to withstand this war. It is crucial to keep showing this reality so that support does not fade. We remind the world that the experience and resilience of Ukrainians can serve as an example — and that by helping us, they are, in fact, helping themselves as well, because we are defending their security too.

The role of ethics in shaping the language and visual narrative of wartime materials

For me, ethics are not a set of written rules in a textbook, but something that comes from the heart. In our profession, as in life, there are “cold” people and “warm” people. A “cold” person can be a brilliant professional — highly logical and strong — but they perceive everything purely as work. Such a person may be capable of stepping over anything to create a powerful image with a horrific context, even if at that moment they could help save someone. I believe that if you are a “warm” person and find yourself in a critical situation where you are able to help, then you must help. Of course, there are moments when you simply do not know how to help, and then the only thing you can do is document what is happening.

Ethics shape the visual narrative through compassion. Antony and I went to the front not for status or money, but because we had to be there — it was an inner calling. We wanted to show reality through love and warmth, because many people have never seen what we see. Even if a photograph cannot convey reality one hundred percent, it must carry the social context and meaning that truly matter.

What do you consider important for the future of war journalism?

From this experience, I have clearly understood several fundamental principles. First, war journalism is not about chasing shocking im-

ЛЮДИ-ТИТАНИ TITAN PEOPLE

Stills of George collaborating with Anthony Lallican

Photo by George Ivanchenko

бо багато людей ніколи не бачили того, що бачимо ми. Навіть якщо фотографія не може передати реальність на сто відсотків, вона має нести в собі той соціальний контекст і сенс, які мають вагу.

Що вважаєте важливим для майбутнього воєнної журналістики?

З цього досвіду я точно зрозумів кілька принципових речей. По-перше, воєнна журналістика — це не про гонитву за шоківим кадром чи гучним заголовком. Це про відповідальність перед людьми й перед історією. Те, що ми фіксуємо сьогодні, залишиться свідченням для наступних поколінь, і воно має бути чесним. По-друге, етика важливіша за ексклюзив. Є ситуації, коли журналіст має не знімати, а допомогти. І цей вибір завжди складний, але він визначає, ким ти є — просто спостерігачем чи людиною з цінностями. По-третє, майбутнє воєнної журналістики — за глибокою документалістикою. Світ втомлюється від швидких новин, але потреба в осмислених історіях нікуди не зникає. Контекст, люди, їхній досвід і внутрішній стан — це те, що насправді дозволяє зрозуміти війну, а не просто побачити її наслідки. І ще один важливий момент полягає в практичному досвіді.

Військова журналістика не вчиться лише з книжок чи аудиторій. Це сфера, де вирішальними є реакція, інтуїція, здатність працювати в небезпеці й усвідомлення меж відповідальності. Майбутнє цієї професії — за тими, хто поєднує професійність, людяність і розуміння того, навіщо він це робить.

Вдячні за інтерв'ю та змістовну розмову. Ваша позиція й глибина думки є важливим внеском у сучасний суспільний і міжкультурний діалог.

Інтерв'юєр Ольга Фабіцька

ages or loud headlines. It is about responsibility — toward people and toward history. What we document today will remain as testimony for future generations, and it must be honest. Second, ethics are more important than exclusivity. There are situations in which a journalist should not film, but help. This choice is always difficult, but it defines who you are — merely an observer or a person with values. Third, the future of war journalism lies in deep documentary work. The world grows tired of fast news, but the need for meaningful stories does not disappear. Context, people, their experiences, and their inner states are what truly allow us to understand war, rather than simply see its consequences.

One more crucial point is practical experience. War journalism cannot be learned solely from books or classrooms. It is a field where reaction, intuition, the ability to work under danger, and an awareness of the limits of responsibility are decisive. The future of this profession belongs to those who combine professionalism, humanity, and a clear understanding of why they do what they do.

Thank you for the interview and for this meaningful conversation. Your position and depth of thought are an important contribution to contemporary social and intercultural dialogue.

Interviewer: Olga Fabitska

24 ЛЮТОГО 2022 РОКУ — ПОЧАТОК ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ
РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

FEBRUARY 24, 2022 — THE BEGINNING OF THE GREAT WAR
OF RUSSIA AGAINST UKRAINE

24 лютого 2022 року — початок підступницької, кровопролитної, загарбницької війни росії проти України. Загарбники, розраховуючи на швидкий блицкриг, розпочали масований наступ з Півночі, Сходу та Півдня України. На різних напрямках боєз'ясування застосовувались атаки за принципом «вогневого валу», а по всій території України ворог завдавав масованих ракетних ударів з наземних систем та авіації. Міста окутав дим від влучань російських ракет, а затори з цивільного транспорту зупинили трафік. Нескінченні колони ворожої техніки прорвали кордон в Чернігівській та Сумській областях, ескадрильї гелікоптерів з десантом загарбників летіли вздовж річки Дніпро. Головна ціль — Київ.

Того пекельного ранку для 10 мобільного прикордонного загону «ДОЗОР» розпочався літопис героїчних та, водночас, трагічних подій. Так як спецпризначенці отримали бойовий досвід ще у 2014 — 2022 роках під час Антитерористичної операції та Операції

February 24, 2022, marked the beginning of Russia's treacherous, bloody, and aggressive war against Ukraine. Counting on a rapid blitzkrieg, the invaders launched a massive offensive from the North, East, and South of Ukraine. On various axes of contact, attacks were carried out using the “fire barrage” tactic, while across the entire territory of Ukraine, the enemy conducted massive missile strikes from ground-based systems and aircraft. Cities were shrouded in smoke from Russian missile impacts, and traffic was paralyzed by civilian vehicle congestion. Endless columns of enemy equipment broke through the border in the Chernihiv and Sumy regions, while squadrons of helicopters carrying assault troops flew along the Dnipro River. The main target was Kyiv.

That infernal morning marked the beginning of a chronicle of heroic yet tragic events for the 10th Mobile Border Guard Detachment “DO-ZOR.” Having gained combat experience during 2014–2022 in the Anti-Terrorist Operation and the Joint Forces Operation, the special forces

ПРИКОРДОННА ДИПЛОМАТІЯ BORDER DIPLOMACY

об'єднаних сил, відповідно й розуміння було, що війни без втрат не буває, а особливо обороняючись від ворога, що в рази перевищує в живій силі, техніці та озброєнні. Але загартовані бійці знали своє головне призначення — захист України.

clearly understood that there is no war without losses — especially when defending against an enemy that vastly outnumbers you in manpower, equipment, and weapons. Yet the hardened fighters knew their primary mission: the defense of Ukraine.

Проілюстровано вибуття на бойові завдання / Deployment to combat missions

О 03:55 спецпідрозділ «ДОЗОР», як і весь сектор безпеки та оборони, був піднятий за бойовою тривоگو. Командир загону полковник Максим Балагура визначив спецпризначенням місця збору. Бійці прибували дуже швидко, що дало змогу одразу формувати бойові групи та ставити бойові завдання. Окремо слід відмітити патріотизм та відповідальність ветеранів спецпідрозділу «ДОЗОР», які в перші дні вторгнення з власної волі повертались, дехто навіть з-за кордону, на службу до рідного загону — спецпризначенців колишніх не буває.

В зв'язку з наявною інформацією про рух ворожих гелікоптерів з десантом у напрямку Столиці — перші бойові групи були направлені саме на посилення летовищ та на можливі маршрути руху до них. Прикордонники спільно з військовослужбовцями національної гвардії першими зайняли оборону повітряних воріт. І це рішення стало критично важливим в обороні Києва.

At 03:55, the “DOZOR” special unit, like the entire security and defense sector, was raised on combat alert. The detachment commander, Colonel Maksym Balagura, designated assembly points for the special forces. The fighters arrived extremely quickly, which made it possible to immediately form combat groups and assign missions. Special mention must be made of the patriotism and responsibility of the unit's veterans, who voluntarily returned to service in the very first days of the invasion — some even from abroad — to their native detachment. There are no “former” special forces operators.

Based on available intelligence about the movement of enemy helicopters with airborne troops toward the capital, the first combat groups were deployed to reinforce airfields and potential approach routes to them. Border guards, together with servicemen of the National Guard, were the first to take up defensive positions at the aerial gateways. This decision proved to be critically important for the defense of Kyiv.

ПРИКОРДОННА ДИПЛОМАТІЯ
BORDER DIPLOMACY

З особистих архівів бійців у боях на аеродромах / Personal archives: Combat at the airfields

Частина груп «ДОЗОР» були задіяні для бойових завдань з логістики та екстреної евакуації цивільного населення з районів активних бойових дій на Київщині та Чернігівщині. Зокрема, в бік Чернігова здійснювалась доставка боєприпасів та провізії, а в зворотному напрямку проводились евакуації місцевого населення з околиць міста, куди наблизились ворожі війська.

Some “DOZOR” groups were tasked with logistics missions and the emergency evacuation of civilians from areas of active hostilities in the Kyiv and Chernihiv regions. In particular, ammunition and supplies were delivered toward Chernihiv, while evacuations of residents from the city’s outskirts — where enemy forces had advanced — were conducted on the return routes.

Евакуація цивільних з околиці Чернігова / Evacuating civilians from the outskirts of Chernihiv

Під час доставки боєкомплекту та провізії до розташування Чернігівського прикордонного загону / Resupplying the Chernihiv Border Guard Detachment with ammunition and provisions

Боєць «ДОЗОРу» рухається перед колоною евакуаційної техніки з цивільними з метою виявлення нерозірваних боєприпасів / A DOZOR operator leads a civilian evacuation convoy to scout for unexploded ordnance (UXO)

Основні сили 10 мобільного прикордонного загону «ДОЗОР» доєдналися до підрозділів 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжців на північно-західних та західних околицях Столиці. 5 березня 2022 року став по особливому історичним. Ще задовго до повномасштабного вторгнення загін «ДОЗОР» використовував безпілотні літальні апарати для виконання спеціальних завдань з високим ступенем ризику, зокрема

The main forces of the 10th Mobile Border Guard Detachment “DOZOR” joined units of the 72nd Separate Mechanized Brigade named after the Black Zaporozhians on the northwestern and western outskirts of the capital. March 5, 2022 became a particularly historic day. Long before the full-scale invasion, the “DOZOR” detachment had used unmanned aerial vehicles to carry out high-risk special missions — specifically for terrain reconnaissance before detaining dangerous

ПРИКОРДОННА ДИПЛОМАТІЯ BORDER DIPLOMACY

для розвідки місцевості перед затриманням небезпечних злочинців та координації дій з повітря. Цього дня бійці вперше використали дрон не в правоохоронній діяльності, а в бойовій. За допомогою безпілотної були виявлені накопичення ворожої живої сили та техніки неподалік населених пунктів Капітанівка та Дмитрівка, що обабіч автодороги Київ — Житомир. Координати були передані підрозділам артилерії Збройних сил, по яким було нанесено результативні ураження. Відтоді невеличкі безпілотики стали великим феноменом цієї війни, майданчиком для розвитку та глобалізації.

*Позиції на околицях
Києва / Positions
on the outskirts of Kyiv*

21 березня 2022 року розпочалась контрнаступальна операція в Київській, Чернігівській та Сумській областях, що стало переломним моментом та російський наступ захлинувся. Спецпризначенці 10 мобільного прикордонного загону «ДОЗОР» самовіддано виконували бойові завдання у складі Сил оборони та проривали бойові порядки ворога. Зокрема, бійці загону високо оцінені військовим та політичним керівництвом держави у боях за села Мощун, Мила, Мрія, Дмитрівка Бучанського району Київської області та в зоні відчуження ЧАЕС. Бійці спільно з підрозділами Збройних сил та Національної гвардії України зачищали село за селом.

criminals and for aerial coordination. On this day, the fighters used a drone for combat purposes for the first time, not in law enforcement. Using the UAV, concentrations of enemy manpower and equipment were detected near the settlements of Kapitanivka and Dmytrivka along the Kyiv–Zhytomyr highway. The coordinates were transmitted to artillery units of the Armed Forces of Ukraine, which delivered effective strikes. Since then, small drones have become a major phenomenon of this war — a platform for development and global transformation.

On March 21, 2022, a counteroffensive operation began in the Kyiv, Chernihiv and Sumy

*Боець «ДОЗОРу» перед запуском БнЛА
для розвідки / A DOZOR fighter preparing
to launch a reconnaissance drone*

regions, becoming a turning point as the Russian offensive stalled. Special forces of the 10th Mobile Border Guard Detachment “DOZOR” selflessly carried out combat missions as part of the Defense Forces, breaking through enemy battle formations. The unit’s personnel were highly commended by the nation’s military and political leadership for their actions in the battles for Moshchun, Myla, Mriya, and Dmytrivka in the Bucha district of the Kyiv region, as well as within the Chernobyl Exclusion Zone. Working in close coordination with units of the Armed Forces and the National Guard of Ukraine, the fighters cleared the region village by village.

April 7, 2022, marked the return to the state border in the Chernihiv region. Every soldier was filled with immense pride and the incredible

*Між населеними пунктами Мрія та Мила /
On the road between Mriya and Myla*

*Розбита ворожа техніка після боїв на околиці
с. Дмитрівка / Destroyed enemy armor following
the battles on the outskirts of Dmytrivka*

7 квітня 2022 року — вихід на державний кордон України у Чернігівській області. Гордість і неймовірна сила українського духу переповнювала кожного воїна. І фраза колишнього Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного, що облетіла увесь світ: «Як би важко нам не було, але вже точно не буде соромно!», дуже влучно підкреслювала емоційний стан усього українського війська. В ці дні здавалася, що кінець цього страшного ранку 24 лютого вже зовсім поруч. Але, кривава війна продовжувалась.

В квітні 2022 року, після перегрупування, 10 мобільний прикордонний загін «ДОЗОР» одразу вибув на Харківщину, де спецпризначенці отримали бойове завдання — відтиснення сил ворога від обласного центру. Бої за

resilience of the Ukrainian spirit. The words of the former Commander-in-Chief of the Armed Forces, Valeriy Zaluzhnyi, which resonated across the globe — “No matter how hard it gets, we will certainly never have cause for shame” — perfectly captured the morale of the entire military. In those days, it felt as though the end of that horrific morning of February 24th was finally within reach. Yet, the bloody war raged on.

In April 2022, following a regrouping, the 10th Mobile Border Guard Detachment “DO-ZOR” was immediately deployed to the Kharkiv region. There, the special operations unit was tasked with a combat mission: to push enemy forces back from the regional capital. This led to fierce engagements for the settlements of Tsyrkuny, Cherkaski Tyshky, Ruski Tyshky,

Вихід на кордон / Reaching the state border

населені пункти Циркуни, Черкаські Тишки, Руські Тишки, Черкаська Лозова, Руська Лозова, Питомник, Великі Проходи та Дементіївка. Але, про все згодом...

Cherkaska Lozova, Ruska Lozova, Pytomnyk, Velyki Prokhody, and Dementiivka. But more on that later...

*Снайпер «ДОЗОР» перед бойовим виходом на Харківщині. Початок червня 2022 року /
A DOZOR sniper prior to a mission in the Kharkiv region. Early June 2022*

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ
INFORMATION SPACE SECURITYCES 2026: ТЕХНОЛОГІЇ ДОВІРИ, ФІЗИЧНИЙ ШІ ТА НОВА
ЕКОНОМІКА БЕЗПЕКИCES 2026: TECHNOLOGIES OF TRUST, PHYSICAL AI, AND THE NEW
ECONOMICS OF SECURITY

Репортаж з Лас-Вегаса та нотатки редактора розділу кібербезпеки й економічної безпеки «Амбасадор»

Олександр Гоманюк, CES 2026, Лас-Вегас, США

A report from Las Vegas and notes from the editor of the Cybersecurity and Economic Security section of Ambassador

Oleksandr Homaniuk, CES 2026, Las Vegas, USA

CES 2026 знову довела: у світі технологій «майбутнє» більше не живе в презентаціях — воно працює на стендах, рухається в реальному просторі, приймає рішення за допомогою моделей штучного інтелекту та підключене до мереж на землі й на орбіті.

Наймасштабніша міжнародна виставка технологічних досягнень і стартапів перетворює Лас-Вегас на живу лабораторію: тут поруч стоять демонстраційні зони робототехніки, автономної мобільності, виробничих систем, супутникових сервісів, кіберзахисту та «розумних» інтерфейсів. Важливий зсув 2026 року — технології дедалі менше сприймаються як «гаджети» і дедалі більше як інфраструктура. А інфраструктура завжди має дві сторони: інновацію та ризик.

Усередині павільйонів CES ти буквально відчуваєш, як майбутнє «працює на зміну»: гул вентиляції й презентацій, холод кондиціонерів, лінії світла на підлозі, нескінченні екрани, що змагаються за увагу. Тут технологія не просить дозволу — вона обживає простір, і людина мимоволі стає частиною цього експерименту.

Для редактора розділу кібербезпеки та економічної безпеки науково-популярного видання «Амбасадор» Олександра Гоманюка CES — це не «ярмарок гаджетів». Це індикатор того, як змінюються правила гри: що стає новою критичною інфраструктурою, де народжуються ризики і де — можливості.

Присутність редакції «Амбасадор» на CES — це не «репортаж про новинки заради новинок». Завдання редактора розділу кібербезпеки та економічної безпеки — подивитися на технологічний прогрес крізь призму довіри: наскільки ці рішення безпечні, як вони впливають на економіку, ланцюги постачання, критичну інфраструктуру та щоденне життя.

CES 2026 proved once again: in the world of technology, the “future” no longer lives in slide decks — it runs on the show floor, moves through real space, makes decisions with AI models, and stays connected through networks on the ground and in orbit.

The world's largest international exhibition of technological achievements and startups turns Las Vegas into a living laboratory: robotics demo zones sit next to advanced mobility, industrial systems, satellite services, cybersecurity, and “smart” interfaces. The key shift of 2026 is that technology is increasingly seen less as “gadgets” and more as infrastructure. And infrastructure always has two sides: innovation and risk.

The exhibition floor is a map of our near future. Here, a humanoid robot answers questions and mimics human gestures; there, a quadruped robot carries payloads and manipulates objects; nearby, an eVTOL aircraft prototype hints at a new era of air mobility; and in another pavilion, satellite connectivity is presented as a “backup internet” for the planet. What unites all of this is the same question: who controls the system, how it is protected, and what happens when it is attacked or fails.

For Oleksandr Homaniuk, the editor-in-chief of the Cybersecurity and Economic Security section of the popular science publication Ambassador, CES is not a gadget show. It is a strategic audit of the coming reality — an opportunity to see which technologies are leaving the lab and entering markets, cities, and critical sectors, where new vulnerabilities appear, and what will define national and corporate resilience in the next decade.

Ambassador's presence at CES is not “coverage of new products for the sake of new products.” The role of the security-focused editorial team is to look at technological progress through the prism of trust: how secure these solutions are, how they affect supply chains and critical infra-

Фото 1. Символічний кадр біля Sphere у Лас-Вегасі: CES 2026 та примірник журналу «Ambassador/Амбасадор» як медіа-міст між технологіями й суспільством.

Photo 1. A symbolic frame near the Sphere in Las Vegas: CES 2026 and an issue of Ambassador magazine as a media bridge between technology and society.

CES 2026 у цифрах і сенсах

Виставка завжди була місцем, де технологічна індустрія «звіряє годинники» — від корпорацій до стартапів. На офіційному сайті CES 2026 оприлюднені показники масштабу: понад 148 тисяч відвідувачів, 4100+ експонентів та 6900+ представників медіа, контент-креаторів і аналітиків. Ці цифри важливі не самі по собі: вони показують, що рішення, які ми бачимо на стендах, уже завтра стають частиною ринку, політики, стандартів і зрештою — це ризик ландшафту.

Програмні акценти CES 2026 — це «пакет» тем, у якому легко прочитати головний тренд: штучний інтелект переходить з екрану в реальний світ. У конференційній програмі окремо підкреслюються кібербезпека, робототехніка, виробництво, енергетичне майбутнє, мобільність та цифрове здоров'я — тобто ті сфери, де помилка коштує дорого, а довіра стає економічною категорією.

Фізичний ШІ та робототехніка:

від демонстрацій до роботи «в полі»

Якщо ще кілька років тому робототехніка на великих виставках часто була «ефектною картинкою», то CES 2026 показала інше: роботи стають інструментами в логістиці, інспекції, будівництві, безпеці та промисло-

Фото 2. Акредитація медіа на CES 2026: присутність Олександра Гоманюка як представника Ambassador Media та редактора профільного розділу з питань безпеки

Photo 2. Media accreditation at CES 2026: Oleksandr Homaniuk attending as a representative of Ambassador Media and the editor of the Cybersecurity and Economic Security section.

structure, and how the “price of risk” is translated into economic consequences.

CES 2026: Numbers and Meaning

CES has always been the place where the tech industry “syncs its watches” — from global corporations to startups. According to metrics published on the official CES website, the 2026 edition gathered more than 148,000 attendees, over 4,100 exhibitors, and 6,900+ members of the media, content creators, and analysts. These numbers matter not for their own sake. They signal that what we see at booths today becomes part of markets, standards, and policy tomorrow — and ultimately reshapes the risk landscape.

The CES 2026 agenda came as a package that makes the main trend easy to read: AI is moving from the screen into the physical world. The program explicitly highlights cybersecurity, robotics, manufacturing, energy future, mobility, and digital health — the domains where mistakes are expensive and where trust turns into an economic category.

Physical AI and robotics: from demos to work in the field

One of the central themes is “Physical AI”: artificial intelligence that not only processes information, but acts in the real world — navigates,

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ

INFORMATION SPACE SECURITY

Фото 3. Демонстрація робототехніки: Boston Dynamics Spot із маніпулятором — приклад «фізичного ІІІ», який працює з об'єктами, а не лише з інформацією.

Photo 3. A robotics demonstration: Boston Dynamics' Spot with a manipulator — a clear example of «Physical AI» that works with objects, not only with information.

вості. Офіційні матеріали CES 2026 виділяють тренд «Robotics in a New Era: Powered by Physical AI» — робототехніку нового покоління, підсилену фізичним штучним інтелектом, який навчається не лише на даних, а й на взаємодії з реальним середовищем.

У контексті кібербезпеки та економічної безпеки робот — це не тільки «залізо», а й мережевий вузол. Він отримує команди, передає телеметрію, інтегрується з системами керування та іноді з хмарними сервісами. Це означає: атаки, які раніше зупиняли сайт або сервер, тепер потенційно можуть зупинити процеси у фізичному світі. Ключова вимога до таких систем — принцип secure-by-design: безпека має бути закладена в архітектуру з першого дня, а не додана як «патч» після інциденту.

Роботи в оборонному контексті: енергія як поле бою

Окремий шар CES 2026 — робототехніка. На стендах вона виглядає дружною: чотириногі платформи «ходять» між людьми, гуманоїди демонструють точні рухи, маніпулятори обережно працюють із предметами. Але цей спокійний шоу-режим не приховує головного: роботи — технологія подвійного призначення. Те саме «залізне тіло» може бути сервісним помічником на заводі, а може — розвідником у небезпечній зоні, платформою для доставки спорядження, евакуації поранених, розмінування або охорони периметра.

Саме тому оборонні екосистеми вже сьогодні уважно дивляться на цивільні інновації: вони пришвидшують цикл від прототипу до впровадження. Ключовий бар'єр у полі — не алгоритм і навіть не зв'язок, а живлення. У «важкодоступних» місцях (гірські райони, промислові руїни, підземні об'єкти, зона стихійного лиха) постачання енергії стає такою ж логістикою, як спорядження чи вода.

manipulates objects, cooperates with humans, and performs tasks in dynamic environments. CES materials frame robotics under the idea of a «new era powered by Physical AI.» In practical terms, this means better autonomy, more capable sensors, and faster on-device inference — and therefore new questions about safety, governance, and protection.

The exhibition made one thing crystal clear: the robot is no longer a «mechanical toy.» It is a node of a digital ecosystem — with sensors, compute, connectivity, and access to data. This changes the security model: protection must be embedded in architecture (secure-by-design), identity and authorization must be enforced for every component, and safe modes must exist for communication loss, power anomalies, and hostile interference.

Robots in a defense context: energy as a battlefield

A separate and increasingly important dimension is the dual-use nature of robotics. Technologies showcased as logistics, industrial, or service solutions can be adapted for defense and security tasks: reconnaissance, perimeter patrol, delivery of supplies, evacuation support, demining, and work in contaminated or high-risk zones. In modern conflicts, the speed of adoption matters — and CES is one of the places where the «civilian» technology pipeline becomes visible.

However, when robots enter defense scenarios, their weakest link often stops being mechanics and becomes energy. Battery capacity, charging infrastructure, thermal management, and power efficiency define the real autonomy of platforms. That is why developers are already building solutions to extend power supply in hard-to-reach places where logistics are disrupted: portable energy modules, field charging stations, swappable batteries, microgrids, and hybrid power concepts.

Фото 4. Гуманоїдні роботи на CES 2026: інтерфейс «людина-машина» стає дедалі природнішим, а отже — вимагає чітких правил доступу, ідентифікації та контролю.

Photo 4. Humanoid robots at CES 2026: the human-machine interface is becoming increasingly natural — and therefore demands clear rules for access, identification, and control.

Тому паралельно розвиваються підходи до продовження автономності: модульні батарейні касети зі швидкою заміною, автономні док-станції, індуктивна (бездротова) підзарядка, гібридні рішення з паливними елементами, «польові» мікромережі (microgrids) для тимчасових баз і навіть енергетичне підвезення дронами. Усе це — спроба зробити роботу не «пристроєм на кілька годин», а витривалим учасником операції.

Але є й дзеркальна сторона — концепція обезживлення як способу знешкодження. Якщо робот — це сенсори + обчислення + енергія, то контроль енергоживлення стає інструментом безпеки: від «безпечного відключення» (kill-switch у легітимних сценаріях) до захисту зарядних інтерфейсів, автентифікації док-станцій і перевірки цілісності батарейних модулів. Для кібербезпеки це означає нову поверхню атак: системи керування батареями (BMS), протоколи заряджання, енергетичні шлюзи та програмні політики економії/обмеження потужності. Той, хто контролює енергію, часто контролює й поведінку машини.

У ширшому сенсі це питання економічної безпеки: ланцюги постачання акумуляторів, рідкоземельні матеріали, компоненти силової електроніки та інфраструктура заряджання стають стратегічними. CES 2026 лише підсвітила факт: «силова» частина робототехніки — така ж важлива, як і «розумна».

Гуманоїдні платформи — це окремий маркер епохи: їхня цінність у тому, що вони

Фото 5. Публічна демонстрація роботів-«псів»: шоу на стенді завжди виглядає просто, але за ним — складні системи сенсорів, керування, зв'язку та безпеки.

Photo 5. Public demonstrations of quadruped robots: the show looks simple, but behind it are complex systems of sensors, control, connectivity, and security.

The goal is simple: keep systems operating when supply lines are fragile or absent.

From the security perspective, this creates a new category of risks: power supply becomes an attack surface. If a robotic platform depends on a specific charging protocol, a base station, or a narrow set of energy modules, then disrupting power can be an effective way to neutralize it without direct physical contact. In cyber terms, it is the logic of “power denial”: take away the resource that keeps the system alive, and you disable its mission.

That is why the question “how to keep it powered” is inseparable from “how to safely shut it down.” Modern approaches emphasize controlled deactivation: authenticated commands, tamper-resistant hardware, protected battery management systems, and emergency modes that prevent unsafe behavior. The objective is to avoid two extremes: robots that can be disabled by anyone — and robots that cannot be stopped when they behave unpredictably.

In short, energy is turning into a battlefield of its own: one side designs resilient supply, redundancy, and autonomy; the other seeks ways to cut, spoof, or block power. For defense and critical infrastructure, the lesson is obvious: robotics must be evaluated not only by mobility and payload, but by its energy chain, the security of its power interfaces, and its ability to degrade safely under stress.

Humanoid platforms attract special attention because they expand the human interface: voice,

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ INFORMATION SPACE SECURITY

можуть працювати в середовищах, створених під людину, без тотальної перебудови інфраструктури. Але така універсальність автоматично підвищує і ціну помилки: доступ до дверей, ліфтів, складських зон, виробничих ділянок. Тому питання автентифікації, прав доступу, журналювання дій та захисту від підміни команд стають такими ж важливими, як і механіка руху.

Автономна мобільність: небо, земля і «розумна» кабіна

Одна з найвідчутніших зон CES — advanced mobility. Тут у кадр виходять не лише автомобілі, а й літаючі рішення, автономні платформи, нові системи керування та інтерфейси кабіни. Для безпекових досліджень це

gestures, facial recognition, and “social” interaction. But the more natural the interface, the more dangerous uncontrolled access can be. A humanoid with privileged access to rooms, equipment, or workflows is effectively a “mobile admin account” in the physical world — and must be protected accordingly.

Autonomous mobility: sky, ground, and the smart cockpit

Another powerful storyline is advanced mobility. Air taxi concepts (eVTOL), autonomous ground platforms, and smart cockpit solutions demonstrate how transportation is turning into software-defined infrastructure. Yet every step toward autonomy also increases the importance of certification, standards, and cyber protec-

Фото 6. Експозиція eVTOL-платформи: «повітряна мобільність» переходить у практичну площину і вимагає комплексної сертифікації та кіберзахисту.

Photo 6. An eVTOL platform on display: air mobility is moving toward practical deployment and requires end-to-end certification and cyber resilience.

Фото 7. «The Worldwide Leader in Safety & Security»: фокус на стандартах і сертифікації. У кадрі — Олександр Гоманюк із журналом «Амбасадор» під час роботи на CES 2026.

Photo 7. «The Worldwide Leader in Safety & Security»: a focus on standards and certification. In the frame: Oleksandr Homaniuk with Ambassador magazine while working at CES 2026.

Фото 8. Концепт «smart cockpit»: інтеграція дисплеїв і домен-контролера в автомобілі. Це вже не просто дизайн — це архітектура кіберстійкого транспортного середовища.

Photo 8. A smart cockpit concept: integrating displays and a domain controller inside a vehicle. This is no longer just design — it is the architecture of a cyber-resilient transport environment.

особливо важливо: транспорт поступово стає «комп'ютером на колесах» (або на крилах), а керування — програмним.

Будь-яка автономна мобільність спирається на дані — навігацію, карти, датчики, зв'язок. Тому паралельно з розвитком таких платформ має розвиватися і нормативна база: стандарти функціональної безпеки, кібербезпеки транспортних систем, вимоги до оновлень і моніторингу. На одній з локацій виставки великим планом подано перелік галузевих стандартів безпеки — нагадування, що технологічний прогрес у транспорті неможливий без чітких правил.

tion — because the threat model expands from “a driver mistake” to “a systemic failure or a coordinated attack.

The show also featured solutions that emphasize safety standards in automotive, rail, industrial, and avionics domains (including references to functional safety and security levels). This is not “bureaucracy.” In complex systems, standards are the language of trust: they define what is acceptable risk, how it is measured, and how compliance is demonstrated to regulators, partners, and society.

For the Cybersecurity and Economic Security section, this standards topic is central: the market is shifting from “innovation at any cost”

Для економічної безпеки такі стандарти — це не бюрократія, а інструмент зниження ризиків: вони впливають на страхування, відповідальність виробників, інвестиційну привабливість і допуск технологій на ринки. Висновок простий: той, хто здатен довести безпечність і керованість технології, отримує конкурентну перевагу.

Сучасна кабіна — це мережа: інфотейнмент, діагностика, зв'язок, датчики, інколи — платежі й персональні дані. Коли автомобіль стає «платформою», з'являється класичний для кібербезпеки виклик: як забезпечити сегментацію систем, ізоляцію критичних контурів і безпечні оновлення. Для споживача це «зручний інтерфейс», для безпекової сфери — нова поверхня атаки.

Автономні платформи для індустрії: від будмайданчика до виробництва

Окремий пласт CES 2026 — індустріальна автономія: машини, які працюють там, де небезпечно або дорого залучати людину. Це роботизовані платформи, які можуть виконувати повторювані операції, перевозити вантажі, патрулювати територію або виконувати інспекцію.

Перенесення автономії в «важкий клас» означає, що на перший план виходить не лише інженерія, а й управління ризиками:

Фото 9. Bobcat RogueX3 — концепт автономної платформи: роботизація виходить на рівень важкої техніки та будівельних сценаріїв.

Photo 9. Bobcat RogueX3, a concept autonomous platform: robotics is moving into heavy equipment and construction scenarios.

безпечні зони руху, захист каналів керування, контроль доступу до сервісних функцій. У промисловості не «просто перезавантажити» — це часто не опція, бо це простої, штрафи й втрата довіри.

Такі системи можуть працювати і в цивільному секторі (логістика, енергетика, інспекції), і в безпекових сценаріях (моніторинг периметра, реагування на інциденти). А отже, питання економічної безпеки — це ще й питання контролю експортних технологій, ланцюгів постачання та походження компонентів.

to “innovation that can be insured, financed, and integrated into critical sectors.” Certification becomes an economic factor — it affects procurement, access to contracts, and the cost of failures.

A smart cockpit is, in essence, a cockpit of data. It unites navigation, driver assistance, entertainment, user profiles, and connectivity. That means the cabin becomes a network perimeter: you are not just protecting a device, but an ecosystem of identities, sensors, and software updates. The question is no longer “is the screen secure?” but “is the entire vehicle’s digital architecture resilient?”

Autonomous platforms for industry: from the construction site to manufacturing

Industrial robotics and autonomous platforms are increasingly leaving controlled factories and entering messy, unpredictable environments — construction sites, warehouses, ports, and energy facilities. This is where security becomes a matter of continuity: downtime costs money, and incidents can stop supply chains. CES showcased concepts of autonomous industrial vehicles and modular robotic platforms designed to work in real operations, not only in demonstrations.

These systems rely on sensor fusion (LiDAR, cameras, radar), machine vision, and real-time control. From a cybersecurity viewpoint, each sensor and interface is a potential entry point: spoofing signals, corrupting perception, or interfering

with control loops can lead to dangerous physical outcomes. That is why safety and security engineering must be built together, not sequentially.

What is striking is the speed with which “AI in the cloud” turns into “AI at the edge” — running directly on devices. This reduces latency and improves autonomy, but it also concentrates responsibility: the decision-making happens locally, and you must trust the device, its supply chain, and its update mechanism.

In that sense, the power chain and the update chain become part of the same security equation.

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ

INFORMATION SPACE SECURITY

У критичних системах — від складів і будмайданчиків до «розумних» міст — енергоживлення перетворюється на домен кіберзахисту. Потрібні журнали подій і контроль доступу до зарядних зон, моніторинг аномалій споживання, а також сценарії деградації — щоб робот безпечно «стихав», коли мережа нестабільна, і не ставав некерованим об'єктом у момент, коли людська увага відволікається на інше.

Дрони та точне землеробство: агротехнологія як стратегічна інфраструктура

Стенди з дронами на CES — це вже не «хобі-квадрокоптери». Це аграрні та індустріальні системи: моніторинг полів, обробка, картографування, інспекція інфраструктури. У 2026 році агротех напругу пов'язаний із продовольчою безпекою, а продовольча безпека — з економічною.

Для кібербезпеки у дронах критичні два аспекти: зв'язок і навігація. GNSS-спуфінг (підміна сигналу) або перехоплення каналу керування — це вже не теорія, а відомі класи загроз. Тому виробники й оператори дедалі більше звертають увагу на шифрування, захищені протоколи, перевірку цілісності прошивки та «живе» оновлення безпеки.

Космос як резервна мережа: супутникові сервіси і нові точки ризику

Ще один виразний шар CES 2026 — space tech і супутникові сервіси як елемент масової підключеності. Публічна демонстрація продуктів на кшталт Amazon LEO підкреслює: орбітальна інфраструктура переходить із «високої науки» в прикладні сценарії: транспорт, виробництво, рятувальні служби, віддалені регіони.

Супутниковий зв'язок додає стійкості там, де наземні мережі вразливі або відсутні. Але водночас він відкриває нові поверхні атак: від компрометації терміналів до цільових атак на ланцюг постачання обладнання. У безпековій логіці важливо не просто «мати сигнал», а мати керований і захищений канал, з політиками доступу, сегментацією та моніторингом.

Що означають ці тренди для кібер-та економічної безпеки

Ключовий підсумок CES 2026: технології розчиняються в середовищі. ШІ стає не окремим сервісом, а «мозком» для систем у реальному світі; роботи, дрони й автономні платформи стають виконавцями; супутникові сервіси — каналом зв'язку; а інтерфейси ка-

If you cannot guarantee integrity of firmware, secure boot, and protected power management, you cannot guarantee predictable behavior — especially in harsh environments where remote support is limited.

Drones and precision agriculture: agtech as strategic infrastructure

Drone solutions for precision agriculture look peaceful — they map fields, analyze vegetation, and optimize spraying. But in a broader lens, they represent a strategic shift: food production becomes data-driven, and data becomes a lever of influence. Agricultural technologies increasingly resemble critical infrastructure, where availability, integrity, and trust matter for economic security.

The drone ecosystem also highlights classic security challenges: protection of navigation signals, resistance to GNSS spoofing, secure links for command and telemetry, and safety rules around autonomous flight. When drones scale to fleets, the question is no longer about one device — it is about systemic resilience and governance.

Space as a backup network: satellite services and new risk points

A separate narrative is satellite connectivity. Services like Amazon LEO present space as an infrastructure layer for providing communication where terrestrial networks are weak, damaged, or absent. This increases resilience for business and public services — but it also introduces new threat surfaces: ground stations, terminals, authentication, and the geopolitics of orbital infrastructure.

What these trends mean for cyber and economic security

CES 2026 shows that security is no longer a “separate layer” added after innovation. It is a condition for growth. The more technologies become part of critical infrastructure — transport, energy, manufacturing, logistics, food, and communications — the more cybersecurity and economic security merge into one discipline: resilience of systems that society depends on.

Robotics adds a new dimension: cyber risks now have a physical body. An error, a hack, or a supply-chain compromise can cause not only data loss, but material damage, disruption of operations, and threats to human safety. That is why trust becomes measurable: in standards, certification, insurance, procurement rules, and the ability to operate under stress.

Conclusion

CES 2026 is the moment when the future stops being a concept and becomes a product. But

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ

INFORMATION SPACE SECURITY

біни — точкою контакту людини з машиною. Усе це створює нову економіку ризиків.

Тому головні питання, які має ставити суспільство (і бізнес): хто володіє даними, як гарантується їхня цілісність, як контролюється доступ, що відбувається при збої, які є сценарії відмовостійкості, і — найважливіше — хто несе відповідальність. У 2026 році відповідь на ці питання визначає не лише безпеку, а й конкурентоспроможність: довіра стає валютою.

Висновок

CES 2026 показала світ, де інновації швидко виходять за межі «споживчого ринку» та стають частиною критичної інфраструктури. Для світу, який вже живе в реальності гібридних загроз, — це особливо зрозуміло. Наш досвід і експертиза у сфері кібербезпеки можуть бути не тільки «захистом», а й конкурентною перевагою: уміння проектувати стійкі системи стає ключовою навичкою глобальної економіки.

Присутність редактора розділу кібербезпеки та економічної безпеки «Амбасадор» на CES 2026 — це спосіб фіксувати технологічний тренд у момент його народження та говорити про нього мовою, яка поєднує інновації, стандарти, ризики й відповідальність. Технології майбутнього — це не лише про те, що «можна зробити», а про те, що «потрібно зробити правильно».

У цій новій реальності навіть мова змінюється: ми говоримо не тільки про «дані» і «алгоритми», а про «довіру до фізичної дії». Коли машина може підняти вантаж, відкрити двері, вести автомобіль або працювати поруч із людиною, кібербезпека перестає бути невидимою — вона стає буквально відчутною, як поручень, який має витримати вагу.

Джерела та довідка

- 1) CES* (офіційний сайт): CES 2026 Highlights; сторінка «CES 2026 by the Numbers».
- 2) CES Press Release: «CES 2026: The Future is Here» (підсумкові показники та ключові акценти).
- 3) CES Conference Program: перелік треків, зокрема Cybersecurity, Robotics, Manufacturing, Energy Future, Vehicle Tech & Advanced Mobility.
- 4) CTA / CES Innovation Awards 2026: матеріали про оголошення та програму Innovation Awards (honorees, категорії, рекордні подання).
- 5) CES Articles: «Robotics at CES 2026: A Sample Itinerary» та «CES 2026: Innovators Showed Up, Big Time» (огляд тенденцій).
- 6) Engadget: огляд найцікавіших технологій на CES 2026 (зокрема AI, роботи, мобільність).
- 7) Mastercard: матеріали про CES 2026 та довіру/безпеку як фактори розвитку цифрових екосистем.

Фото 10. Дрони для precision agriculture на стенді Compal: «від бачити — до діяти», коли дані сенсорів перетворюються на рішення в полі.

Photo 10. Precision agriculture drones at the Compal booth: «from seeing to acting» — when sensor data turns into decisions in the field.

products at scale become systems — and systems demand governance.

For Ambassador and for the work of the Cybersecurity and Economic Security section, CES is a space to capture not only what is shiny, but what is consequential: where new infrastructures are forming, which risks are emerging, and what should be discussed with business, policymakers, and society.

In 2026, the key takeaway is simple: technology is accelerating, and trust must keep up. Otherwise, the smartest machines will inherit the oldest vulnerability — the human habit of building first and protecting later.

Sources and background

- 1) CES (official website): CES 2026 Highlights; the «CES 2026 by the Numbers» page.
- 2) CES press release: «CES 2026: The Future is Here» (headline metrics and key themes).
- 3) CES conference program: track list, including Cybersecurity, Robotics, Manufacturing, Energy Future, Vehicle Tech & Advanced Mobility.
- 4) CTA / CES Innovation Awards 2026: materials announcing and describing the Innovation Awards program (honorees, categories, record submissions).
- 5) CES articles: «Robotics at CES 2026: A Sample Itinerary» and «CES 2026: Innovators Showed Up, Big Time» (trend overview).
- 6) Engadget: a roundup of the most interesting technologies at CES 2026 (including AI, robots, and mobility).
- 7) Mastercard: materials on CES 2026 and trust/security as drivers of digital ecosystems.

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ INFORMATION SPACE SECURITY

ФОРУМ «СТІЙКА ЄВРОПА»: РОЗБУДОВА ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ФУНДАМЕНТУ ДЕМОКРАТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ

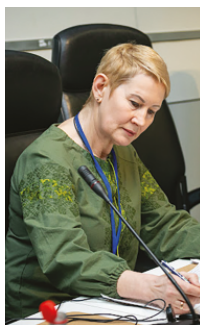
RESILIENT EUROPE FORUM: BUILDING INFORMATION SECURITY AS THE FOUNDATION OF DEMOCRATIC VALUES

Брюссель, Бельгія — 17–18 грудня 2025 року — у приміщенні Європейського економічного та соціального комітету та Info Hub Європейського парламенту відбувся міжнародний форум «Стійка Європа: Форум протидії російській пропаганді та дезінформації» (Resilient Europe). Захід об'єднав представників європейських інституцій, дипломатичного корпусу, експертного середовища, медіа та громадянського суспільства з понад 21 країни світу.

Захід організовано Науково-дослідним інститутом українознавства КНУ імені Тараса Шевченка, Інститутом національної стійкості

Brussels, Belgium — December 17–18, 2025 — an international forum «Resilient Europe: Countering Russian Propaganda and Disinformation» took place at the premises of the European Economic and Social Committee and the European Parliament Info Hub. The event brought together representatives of European institutions, the diplomatic corps, expert communities, media, and civil society from more than 21 countries worldwide.

The Forum was organized by the Research Institute of Ukrainian Studies of Taras Shevchenko National University of Kyiv, the Institute of National Resilience and Security, and VZW Ukraine

та безпеки і VZW Ukraine EU — неприбуткова організація в Бельгії, яка сприяє підтримці української громади в Європі, організовує культурні та освітні заходи, підвищує обізнаність про ситуацію в Україні та сприяє діалогу і солідарності між Україною та європейськими країнами, за ініціативою директора VZW Ukraine EU — Ольги Катеринюк, співорганізатора — виконавчої директорки Форуму — Катерини Настоящої.

Офіційний інформаційний партнер заходу — науково-популярне видання «Амбасадор/ Ambassador»

Метою Форуму стало посилення когнітивної та інформаційної стійкості Європейського Союзу, захист демократичних цінностей і безпеки

EU — a non-profit organization based in Belgium that supports the Ukrainian community in Europe, organizes cultural and educational initiatives, raises awareness of the situation in Ukraine, and promotes dialogue and solidarity between Ukraine and European countries. The initiative was launched by Olha Kateryniuk, Director of VZW Ukraine EU, with Kateryna Nastoiashcha serving as the Forum's Executive Director and Co-organizer.

The official information partner of the event was the popular science publication «Ambassador / Ambassador».

The main goal of the Forum was to strengthen cognitive and information resilience of the European Union, protect democratic values, and ensure the

БЕЗПЕКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ

INFORMATION SPACE SECURITY

громадян в умовах гібридних загроз та системної дезінформації, що походить з боку росії.

З вітальним словом до учасників звернувся Микола Тоцький, постійний представник України при Раді Європи та Володимир Бугров, ректор КНУ імені Тараса Шевченка.

Програма заходу складалася з чотирьох тематичних панелей, присвячених стратегічному сторітелінгу, культурі як інструменту впливу та спротиву, аналізу механізмів російської пропаганди в ЄС, а також ролі української публічної дипломатії, бізнесу, волонтерських ініціатив і діаспори у формуванні стійкого інформаційного простору:

- Стратегічний сторітелінг і формування європейської стійкості на основі українського досвіду, модераторка Рена Марутян.
- «Культура як зброя»: як Росія використовує культуру та спадщину для впливу в Європі, модераторка Наталія Кривда.
- Інструменти агресивної пропаганди РФ в ЄС: механізми, інституції, зміст, модераторка Катерина Настояща.
- Українська публічна дипломатія в ЄС: бізнес, волонтерство та діаспора, модераторка Ольга Федюк.

Серед ключових спікерів Форуму — Вадим Скібіцький, Олександр Алферов, Дмитро Усов, Остап Українець, Андрій Різоль, Ахем Сеїтаблаєв, Влад Троїцький, Віта Тітаренко, Роман Додонов, Леонід Чупрій, Олександр Поздній, Любов Любчик, Павло Пушкар, Ольга Фабіцька, Віолетта Дворнікова, Катерина Одарченко, Ольга Катеринюк, представники громадянського суспільства та експертних організацій.

Учасники Форуму зосередили увагу на аналізі сучасних інструментів пропаганди, розробці ефективних політик протидії дезінформації, а також інтеграції українського досвіду, напрацьованого в умовах повномасштабної війни, у загальноєвропейські безпекові підходи.

Форум «Стійка Європа» підтвердив, що інформаційна стійкість є ключовим елементом національної та європейської безпеки. За підсумками заходу було окреслено перспективи створення довгострокової платформи співробітництва між державними структурами, експертним середовищем, медіа та громадянським суспільством з метою протидії дезінформації та захисту демократичних цінностей.

security of citizens in the face of hybrid threats and systematic disinformation originating from the Russian Federation.

Opening remarks were delivered by Mykola Tochyskyi, Permanent Representative of Ukraine to the Council of Europe, and Volodymyr Buhrov, Rector of Taras Shevchenko National University of Kyiv.

The program consisted of four thematic panels dedicated to strategic storytelling, culture as a tool of influence and resistance, analysis of Russian propaganda mechanisms in the EU, and the role of Ukrainian public diplomacy, business, volunteer initiatives, and the diaspora in shaping a resilient information environment:

- Strategic storytelling and the formation of European resilience based on Ukraine's experience, Moderator: Renu Marutian.
- «Culture as a weapon»: how Russia uses culture and heritage to influence Europe, Moderator: Nataliia Kryvda.
- Tools of aggressive Russian propaganda in the EU: mechanisms, institutions, and narratives, Moderator: Kateryna Nastoiashcha.
- Ukrainian public diplomacy in the EU: business, volunteerism, and the diaspora, Moderator: Olha Fediuk.

Among the key speakers were Vadym Skibitskyi, Oleksandr Alferov, Dmytro Usov, Ostap Ukrainets, Andrii Rizol, Akhtem Seitablaiev, Vlad Troitskyi, Vita Titarenko, Roman Dodonov, Leonid Chuprii, Oleksandr Pozdnyi, Liubov Liubchik, Pavlo Pushkar, Olga Fabitska, Violetta Dvornikova, Kateryna Odarchenko, Olha Kateryniuk, as well as representatives of civil society and expert organizations.

The Forum participants focused on analyzing modern propaganda tools, developing effective policies to counter disinformation, and integrating Ukraine's experience — gained under the conditions of a full-scale war — into pan-European security approaches.

The forum «Resilient Europe» confirmed that information resilience is a key component of national and European security. As a result of the event, prospects were outlined for establishing a long-term cooperation platform between government institutions, expert communities, media, and civil society aimed at countering disinformation and safeguarding democratic values.

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ФІЛОСОФА: ВІД НАРЦИСИЗМУ ДО НЕОТОТАЛІТАРИЗМУ!

A PHILOSOPHER'S WARNING: FROM NARCISSISM TO NEO-TOTALITARISM

Чи можливо передбачити глобальні загрози та запобігти ним? Чи приречене людство на несподівані трагічні події та форс-мажорні обставини, які Насім Талеб метафорично назвав «чорними лебедями»? Сьогодні ми спостерігаємо, як «чорний лебідь» війни Росії проти України невідомо змінює світ, виявляючи жакливі форми тоталітарної влади агресора та руйнуючи усталений порядок речей як у мікровимірі людського життя, так і на планетарному рівні. Тисячі політологів і блогерів намагаються осмислити події та спрогнозувати майбутнє, проте їхні меседжі часто є вкрай суперечливими. Водночас елітою мислячого суспільства завжди були філософи, здатні до чіткого й глибокого аналізу, що ґрунтується на інтелектуальній спадщині епох і на особистій логічній проникливості, що може стати справжнім навігатором у вирі подій.

Is it possible to foresee global threats and prevent them? Is humanity doomed to sudden tragic events and force majeure circumstances that Nassim Taleb metaphorically called “black swans”? Today, we are witnessing how the “black swan” of Russia’s war against Ukraine is relentlessly transforming the world, exposing horrifying forms of the aggressor’s totalitarian power and destroying the established order of things — both in the micro-dimension of human life and on a planetary scale. Thousands of political analysts and bloggers attempt to make sense of these events and predict the future, yet their messages are often profoundly contradictory. Meanwhile, the true intellectual elite of thinking societies has always consisted of philosophers — capable of clear and profound analysis grounded in the intellectual heritage of past eras and in personal logical insight, which can serve as a genuine navigator amid the turbulence of events.

Одним із таких мислителів є наш сучасник, відомий французький філософ і письменник, колишній член Паризької адвокатської колегії, а нині засновник Університету зв’язків і ведучий паризьких філософських кафе — **Жан-Жак Сарфаті**.

Франція, девіз якої — «Свобода, Рівність, Братерство», завжди вирізнялася пристрасстю та прагненням до свободи. Тож цілком природно, що саме в середовищі французьких інтелектуалів народжуються застереження щодо тоталітарних зазіхань на свободу. Жан-Жак Сарфаті є автором теорії неототалітаризму, який, за його словами, небезпечно й невідомо поширюється у світі, маючи своїм зародком «хворобу часу» — нарцисичну перверсію. Для обґрунтування своєї теорії Ж.-Ж. Сарфаті використовує роздуми Ганни Арендт про тоталітаризм, ідеї Зігмунда Фрейда та його французького учня Поля-Клода Ракам’є, щоб показати, як відбувається процес руйнування демократичних засад і як втілюється «невидимий», але тотальний контроль. Особливо важливо, що Жан-Жак Сарфаті має відповідь на споконвічне запитання: «Що робити?». Тож ми пропонуємо інтерв’ю із філософом.

Жан-Жак, Ваша теорія — це справжній крик душі в сучасному світі! Чи могли б Ви по-

One such thinker is our contemporary, the renowned French philosopher and writer, former member of the Paris Bar Association, and now founder of the University of Relations and host of Parisian philosophical cafés — **Jean-Jacques Sarfati**.

France, whose motto is “Liberty, Equality, Fraternity,” has always been distinguished by its passion for and aspiration toward freedom. It is therefore entirely natural that warnings against totalitarian encroachments on freedom emerge precisely within the milieu of French intellectuals.

Jean-Jacques Sarfati is the author of the theory of neo-totalitarianism, which, as he argues, is spreading dangerously and inexorably throughout the world, originating from what he calls the “disease of our time” — narcissistic perversion. In substantiating his theory, J.-J. Sarfati draws on Hannah Arendt’s reflections on totalitarianism, the ideas of Sigmund Freud and his French disciple Paul-Claude Racamier, to demonstrate how democratic foundations are dismantled and how an “invisible,” yet total, form of control is implemented. Particularly important is the fact that Jean-Jacques Sarfati offers an answer to the age-old question: “What is to be done?” We therefore present an interview with the philosopher.

Jean-Jacques, your theory is a true cry from the soul in today’s world. Could you explain the es-

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

яснити суть неототалітаризму й чому для Вас так життєво важливо поєднати в цьому контексті ідеї Ганни Арендт та Зігмунда Фрейда?

Постмодерна епоха радикально змінила світ. Глобалізація, віртуалізація, цифровізація, урбанізація, масові міграції, політичні кризи та постійні війни, пріоритет суспільства споживання, зростання кількості природних катастроф та екологічних проблем — це лише неповний перелік реалій нашого часу... Боротьба за владу й ресурси критично загострилася та набула нових, «витончених» форм. Унаслідок цього тоталітаризм трансформувався в неототалітаризм.

Моя теорія народилася з діалогу, який я веду — в межах того, що називаю «живою філософією», — з Ганною Арендт, Зігмундом Фрейдом і П.-К. Ракам'є. Адже ми не зможемо зрозуміти сучасне зло, не зазірнувши в обидві прірви: як у жахливий зовнішній контроль тоталітаризму, визначений Ганною Арендт, так і у пекельні внутрішні потяги, описані Фрейдом і Ракам'є; нам необхідно відштовхуватися від цих відкриттів, аби створити живі ідеї, адаптовані до сучасної епохи, і доповнити їх тим, чого нас навчила історія.

Арендт описувала сталінізм і гітлеризм як тоталітарні режими, що прагнули заволодіти життям індивіда «в цілому». У чому полягала їхня руйнівна сутність і чому, на Вашу думку, це поняття слід трансформувати для розуміння постмодерної епохи?

Арендт розробила концепт тоталітаризму для опису тираній, притаманних модерності. Вона надихалася ідеями Токвіля, який пророчо показав, до якої міри сучасна демократія — якщо її не регулювати — може призвести до встановлення жорсткого контролю, який «опікується» життям індивідів настільки, що стає всюдисущим і тоталізуючим під приводом бажання зробити людей щасливими (як у романі Гакслі «Прекрасний новий світ»). Відштовхуючись від цього проникливого спостереження Токвіля, Арендт показала, що сталінізм і гітлеризм були подібними тоталітарними режимами, які прагнули заволодіти індивідом «у його цілісності», тобто максимально ним керувати. Роман-антиутопія Орвелла «1984» точно описує цей тип режиму: харизматичний лідер користується самотністю, що панує в сучасних індивідуалістичних суспільствах, застосовує сучасні інструменти пропаганди, державне насильство, а також терор, нав'язує ідеологію, призначає свого «цапа-відбувайла» та маніпулює на кожному кроці.

sence of neo-totalitarianism and why it is so vitally important for you to combine the ideas of Hannah Arendt and Sigmund Freud in this context?

The postmodern era has radically transformed the world. Globalization, virtualization, digitalization, urbanization, mass migration, political crises and constant wars, the dominance of consumer society, the growing number of natural disasters and environmental problems — this is only a partial list of the realities of our time. The struggle for power and resources has become critically intensified and has assumed new, more “refined” forms. As a result, totalitarianism has transformed into neo-totalitarianism.

My theory was born from a dialogue that I conduct — within what I call “living philosophy” — with Hannah Arendt, Sigmund Freud, and P.-C. Racamier. We cannot understand contemporary evil without peering into both abysses: the horrific external control of totalitarianism, as defined by Hannah Arendt, and the infernal internal drives described by Freud and Racamier. We must build upon these discoveries in order to create living ideas adapted to our era and to supplement them with what history has taught us.

Arendt described Stalinism and Hitlerism as totalitarian regimes that sought to seize control over the individual's life “as a whole.” What was their destructive essence, and why, in your view, must this concept be transformed to understand our postmodern era?

Arendt developed the concept of totalitarianism to describe tyrannies characteristic of modernity. She was inspired by the ideas of Tocqueville, who prophetically showed the extent to which modern democracy — if left unchecked — can lead to the establishment of rigid control that “cares for” individuals' lives so thoroughly that it becomes omnipresent and totalizing, under the pretext of making people happy (as in Huxley's *Brave New World*).

Building on Tocqueville's penetrating observation, Arendt demonstrated that Stalinism and Hitlerism were similar totalitarian regimes seeking to seize the individual “in his or her entirety,” that is, to exert maximal control. George Orwell's dystopian novel 1984 precisely depicts this type of regime: a charismatic leader exploits the loneliness prevalent in modern individualistic societies, employs contemporary instruments of propaganda, state violence, and terror, imposes ideology, appoints a scapegoat, and manipulates at every step.

Today, Evil (which I associate with forces driven by the death drive, while Good is associated with

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

Сьогодні Зло (яке я пов'язую із силами, керованими потягами до смерті, тоді як Добро асоціюється з потягами до життя — у фрейдівській термінології) набуло форми неототалітаризму, який нині міцно утверджується в Росії, Ірані та Китаї.

Тоталітаризм минулого був пов'язаний із провідними факторами західного модерного суспільства — зокрема із парламентаризмом, колоніалізмом та імперіалізмом — і призводив до поглинання приватної сфери публічною. Натомість неототалітаризми пристосовані до вад постіндустріального суспільства й до інформаційних технологій. Вони використовують цифрові мережі, «грають» на постмодерних слабкостях — релігії, мультикультуралізмі та націоналізмі. Вони впливають не лише на приватну й публічну сфери, а й на інші сфери, про які йтиметься далі. Їхні представники завжди пристосовуються до епохи, аби маніпулювати людьми та їхніми думками.

Ви стверджуєте, що постмодерна порожнеча та патологічний нарцисизм є провідними живильними силами неототалітаризму. Які риси постмодерності та які ознаки любові до себе перетворюються на руйнівну зброю?

Постмодерність, за Ж.-Ф. Ліотаром, характеризується амбівалентністю. Вона водночас начебто «тягнеться» до минулих способів існування, але й відкидає їх. Вона любить прогрес і заперечує його, прославляє техніку та зневажає її. Вона породжує індивідів і суспільства, сповнені «тріщин», які — вважаючи себе центром світу та ізолюючись — стали нарцисичними.

Нарцисизм у свою чергу — це палка любов до себе й відчайдушна відмова бачити себе такими, якими ми є насправді, з усіма перевагами й недоліками, що й є зрештою ознаками людяності. Нарцисизм (згідно Фрейду) штовхає до смерті, і саме цей руйнівний «потяг» використовує неототалітаризм, бо він його добре знає та й сам, без сумніву, найбільше ним уражений. Адже він є «майстром» у цій сфері, страждаючи на високий рівень патологічного нарцисизму, який виключає Іншого, бо робить неможливою любов до Іншого.

Про які різновиди нарцисизму Ви говорите? Це ж не просто егоцентризм чи надмірне захоплення селфі?

На мою думку, неототалітаризм постає у трьох формах, які взаємно підживлюють одна одну:

- **Психологічна форма** втілена патологічним нарцисом — індивідом із надмірною дозою

life drives — in Freudian terminology) has taken the form of neo-totalitarianism, which is now firmly consolidating itself in Russia, Iran, and China.

The totalitarianism of the past was linked to the dominant factors of Western modern society — particularly parliamentarianism, colonialism, and imperialism — and led to the absorption of the private sphere by the public one. Neo-totalitarianisms, by contrast, are adapted to the flaws of post-industrial society and to information technologies. They exploit digital networks and “play” on postmodern weaknesses — religion, multiculturalism, and nationalism. They affect not only the private and public spheres, but also other spheres, which I will discuss later. Their agents always adapt to the era in order to manipulate people and their minds.

You argue that postmodern emptiness and pathological narcissism are the primary nourishing forces of neo-totalitarianism. Which features of postmodernity and which traits of self-love are transformed into destructive weapons?

Postmodernity, according to Jean-François Lyotard, is characterized by ambivalence. It simultaneously seems to “gravitate” toward past modes of existence while rejecting them. It loves progress and denies it, glorifies technology and despises it. It produces individuals and societies riddled with “cracks” who — considering themselves the center of the world and isolating themselves — have become narcissistic.

Narcissism, in turn, is a passionate love of oneself and a desperate refusal to see oneself as one truly is, with all strengths and weaknesses — those very traits that ultimately constitute our humanity. Narcissism (according to Freud) drives toward death, and it is precisely this destructive drive that neo-totalitarianism exploits, because it knows it well and is itself, without a doubt, profoundly afflicted by it. It is a “master” in this domain, suffering from an extreme form of pathological narcissism that excludes the Other, because it renders love for the Other impossible.

What types of narcissism are you referring to? This is not merely egocentrism or excessive fascination with selfies, is it?

In my view, neo-totalitarianism manifests itself in three forms that mutually reinforce one another:

- **Psychological form**, embodied by the pathological narcissist — an individual with an excessive dose of narcissism. His inner world is enchanted by his own image and by the reflection of the “Self.” This imaginary “Self” colonizes the inner sphere, the sphere of the possible and the imaginary. For the pathological narcissist, only his beliefs, thoughts, and ideas exist, which he regards as ultimate Truth.

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ

DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

нарцисизму. Його внутрішня сфера зачарована власним образом і віддзеркаленням «Я». Це уявне «Я» колонізує внутрішню сферу, сферу можливого та уявного. Для патологічного нарциса існують лише його переконання, думки й ідеї, які він вважає Істиною в останній інстанції.

• **Приватна форма** представлена перверзним нарцисом — індивідом, який живить свій нарцисизм суто приниженням інших. Ця приватна форма тоталітаризму присутня в інтимних (дружба, любов) і приватних сферах (підприємства, світ праці, сусідство тощо). Це хижак, який психологічно руйнує своє оточення. Він завжди діє за трьома послідовними фазами: зваблення, розрив і відсутність комунікації, а потім — руйнування (докладніше див. книгу Ж.-Ж. Сарфаті «Перверзний нарцисизм як суспільне явище», видавництво Entremise, 2023).

• **Політична форма** — це «класичний» тоталітаризм: режим, керований перверзним нарцисом високої інтенсивності, якому вдалося перетворити свою групу, партію чи державу на систему неототалітарного типу. Він володіє «прозорливістю темряви», тобто бачить постмодерні «тріщини» й зловживає ними. Він керує державою тоталітарного типу, як це описувала Арендт.

Ви розробили концепцію семи сфер життя, які потрапляють під цей неототалітарний вплив. Чи могли б Ви описати їх докладніше?

Ми маємо усвідомлювати сім сфер, навколо яких повинно вибудовуватися збалансоване життя і які в ідеалі мають окреме, незалежне існування:

• **Сфера уявного:** містить те, що здатна створити індивідуальна уява — сни, мистецтво, кіно, театр (наша творча душа);

• **Сфера можливого:** несе те, що індивідуальний розум створює для опису реальності — ідеї, думки, віру та переконання (наш інтелектуальний і духовний світ);

• **Внутрішня сфера:** властива індивідові як такому; містить його розум, серце й тіло (наше внутрішнє ядро);

• **Інтимна сфера:** охоплює людей нашого близького кола (близькі друзі, родичі, кохані);

• **Приватна сфера:** включає людей, з якими ми підтримуємо дружні стосунки (колеги, сусіди, приватні підприємства — наше щоденне коло);

• **Публічна сфера:** сфера кожного народу й нації (наша колективна арена);

• **Світова сфера:** містить сукупність усіх публічних сфер і Всесвіт; із глобалізацією вона

• **Private form**, represented by the perverse narcissist — an individual who feeds his narcissism exclusively through the humiliation of others. This private form of totalitarianism is present in intimate (friendship, love) and private spheres (companies, the world of work, neighborhoods, etc.). It is a predator who psychologically destroys his surroundings. He always acts through three successive phases: seduction, rupture and withdrawal of communication, followed by destruction (see in more detail J.-J. Sarfati's book *Perverse Narcissism as a Social Phenomenon*, Entremise, 2023).

• **Political form**, which is "classical" totalitarianism: a regime governed by a high-intensity perverse narcissist who has succeeded in transforming his group, party, or state into a neo-totalitarian system. He possesses a "clairvoyance of darkness," that is, he perceives postmodern "cracks" and abuses them. He governs a totalitarian-type state as described by Arendt.

You have developed the concept of seven spheres of life that fall under neo-totalitarian influence. Could you describe them in more detail?

We must be aware of seven spheres around which a balanced life should be built, and which ideally should exist separately and independently:

• **The imaginary sphere:** what individual imagination can create — dreams, art, cinema, theatre (our creative soul);

• **The sphere of the possible:** what the individual mind creates to describe reality — ideas, thoughts, faith, and beliefs (our intellectual and spiritual world);

• **The inner sphere:** inherent to the individual as such; containing mind, heart, and body (our inner core);

• **The intimate sphere:** encompassing those closest to us (close friends, relatives, loved ones);

• **The private sphere:** including people with whom we maintain friendly relations (colleagues, neighbors, private enterprises — our everyday circle);

• **The public sphere:** the sphere of every people and nation (our collective arena);

• **The global sphere:** comprising all public spheres and the Universe; with globalization, it is acquiring ever greater significance (our global space).

Each of these spheres should ideally be an autonomous fortress while remaining connected to the others. However, when a sphere becomes unprotected and vulnerable, the likelihood increases that it will fall victim to neo-totalitarianism, which feeds on narcissism. If a narcissist goes unpunished in private life, abusive behavior will dominate, making

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

набуває дедалі більшого значення (наш глобальний простір).

Кожна з цих сфер в ідеалі має бути автономною фортецею й водночас пов'язаною з іншими сферами. Але якщо певна сфера стає незахищеною і вразливою, тим більша ймовірність для неї стати жертвою неототалітаризму, який живиться нарцисизмом. За умови безкарності нарциса у приватному житті буде домінувати його абьюзна поведінка, роблячи існування ближніх нестерпним. Мистецтво та сфери ЗМІ певної держави під керівництвом перверзного нарциса будуть цілком заангажованими, аби відповідати ідеологічним тенденціям. Нарцисична еліта як відображення «величі» лідера демонструватиме абсолютну лояльність до нього при тому, що сам перверзно нарцисичний лідер цілком позбавлений емпатії.

Які інструменти використовує політична форма тоталітаризму в технологічному світі для атаки на вразливості публічних сфер? І чому агресія Росії проти України є цьому ілюстрацією?

Інструменти неототалітаризму є витонченими. Оскільки він часто приховує свою гру, їх нерідко недооцінюють або зневажають, хоча вони надзвичайно добре продумані й адаптовані до нових технологій. Його мета завжди однакова: розширювати темряву (у якій він процвітає) та поглиблювати «тріщини» своїх жертв. Цей неототалітаризм не має меж. Насамперед він атакує тих, хто географічно й культурно найближчий до нього, адже так легше знайти аргументи для нападу й надати йому легітимності.

Так, у політичній формі неототалітаризму Росія стверджує, що Україна їй «належить» і що росіяни хочуть «захистити російськомовних» в Україні — так само, як Гітлер нібито хотів захистити Рейнську область, Судети, а згодом Австрію. Так само сучасний Китай заявляє про «захист» Тайваню, а Іран — палестинців і ліванців. Ці режими здійснюють транснаціональний терор проти своїх опонентів через постійні провокації, переслідування та витончене стеження.

Який ефективний спосіб подолати це безмежне зло? Чому ідея створення «Університету зв'язків» і увага до меж є вирішальним спротивом?

Найголовніше — це творення креативних, інтелектуальних, дружніх спільнот для вільного обміну думками і розвитку критичного мислення у суспільстві, що повинно обпиратися на філософське, психологічне, культурне надбання, вироблене людством. Це повинно гармонізувати

the existence of those close to him unbearable. Art and media spheres in a state governed by a perverse narcissist will become entirely instrumentalized to serve ideological trends. A narcissistic elite, reflecting the “greatness” of the leader, will demonstrate absolute loyalty to him, while the perverse narcissistic leader himself is utterly devoid of empathy.

What instruments does the political form of totalitarianism use in the technological world to attack vulnerabilities in public spheres? And why is Russia's aggression against Ukraine an illustration of this?

The instruments of neo-totalitarianism are subtle. Because it often conceals its game, they are frequently underestimated or dismissed, even though they are extremely well thought out and adapted to new technologies. Its goal is always the same: to expand darkness (in which it thrives) and to deepen the “cracks” of its victims. Neo-totalitarianism knows no borders. It first attacks those who are geographically and culturally closest, because it is easier to find arguments for aggression and to legitimize it.

Thus, in its political form, Russia claims that Ukraine “belongs” to it and that Russians want to “protect Russian speakers” in Ukraine — just as Hitler once claimed to protect the Rhineland, the Sudetenland, and later Austria. Likewise, contemporary China claims to “protect” Taiwan, and Iran claims to protect Palestinians and Lebanese. These regimes carry out transnational terror against their opponents through constant provocations, persecution, and sophisticated surveillance.

What is an effective way to overcome this boundless evil? Why are the idea of creating a “University of Relations” and attention to limits decisive forms of resistance?

Above all, it is essential to create creative, intellectual, and friendly communities for the free exchange of ideas and the development of critical thinking in society — communities grounded in the philosophical, psychological, and cultural heritage produced by humanity. This should harmonize not only public discourse but also all other spheres of individual and social life. Disharmony or pathology in any single sphere, caused by narcissistic psychology, can corrupt all other spheres, and vice versa. Our task is to replace the vicious circles that arise from defects in individual spheres with life-giving virtuous ones, opposing them with a strong logic of connections and active life.

The University of Relations presents analytical articles, develops theories that help us understand our world, and therefore supports living philosophy — distinct from the history of philosophy, while

ДИПЛОМАТІЯ ДУМКИ І ФІЛОСОФІЯ СЕНСУ DIPLOMACY OF THOUGHT AND PHILOSOPHY OF MEANING

не тільки публічний дискурс, а й усі інші сфери життя індивіда та суспільства. Адже дисгармонія, патологія якоїсь окремої сфери, викликані нарцисичною психікою, здатні псувати усі інші сфери, й навпаки. Наша задача — замінити порочні кола, що виникають через вади окремої сфери, на життєдайні доброчесні, протиставивши їм міцну логіку зв'язків та активного життя.

Університет зв'язків презентує аналітичні статті, розвиває теорії, що допомагають зрозуміти наш світ, і з цієї причини підтримує живу філософію, яка має відрізнитися від історії філософії, не ігноруючи водночас її здобутків. Наш обов'язок — діяти на своєму рівні у межах семи сфер, сприяючи їхній гармонії та автономії. Наш університет в ідеалі повинен допомогти індивідам досягти ментального балансу й надалі розвинути аналітичні здібності, стати кращими і в роботі, і в громадському житті, і в дружніх та любовних стосунках, у спілкуванні із собою. Ми мусимо діяти із нагальністю, не плутаючи її з поспішністю. Відповіддю на тоталітарну логіку, яка є насправді мисленням тотальності, потрібно відповідати не нагадуванням про нескінченне, а нагадуванням про межі Людини та правом на Свободу в усіх її найкращих виявах.

Зрештою наш університет допомагає знайти відповідні «ліки» проти тоталітарних логік у всіх трьох формах.

Ваші слова звучать як значуща філософсько-політична декларація. Яким є наш остаточно об'язок перед цією новою формою зла?

Це екзистенційна битва, і ми мусимо визнати: нарцисизм постмодерності став нашою ахіллесовою п'ятою. Зло не зникло — воно мутувало. Ми повинні краще його спостерігати й пізнавати, діючи на трьох рівнях:

1. Визначаючи та усвідомлюючи його «ступінь» тоталітарності та форми, яких воно може набувати.

2. Діючи через постійні зв'язки між сферами та всередині кожної з них.

3. Визначаючи межі (які не слід плутати із нормами)

(з цього питання та для докладнішої інформації ми відсилаємо до текстів, написаних Ж.-Ж. Сарфаті, зокрема до його роботи «*Норми, межі та справедливий підхід*»).

Це була вичерпна й глибока розмова. Дякуємо, Жан-Жак, за цей заклик до дії!

Дякую вам за інтерес.

*Інтерв'юєри Марина Препотенська
та Ольга Лалажель.*

not ignoring its achievements. Our duty is to act at our own level within the seven spheres, fostering their harmony and autonomy. Ideally, our university should help individuals achieve mental balance, further develop analytical abilities, and become better — in their professional lives, civic engagement, friendships and love relationships, and in their relationship with themselves. We must act with urgency, without confusing urgency with haste. The response to totalitarian logic — which is in fact the thinking of totality — should not be a reminder of the infinite, but a reminder of human limits and of the right to Freedom in all its finest manifestations.

Ultimately, our university helps to find appropriate “remedies” against totalitarian logics in all three of their forms.

Your words sound like a significant philosophical and political declaration. What is our ultimate duty in the face of this new form of evil?

This is an existential battle, and we must acknowledge that postmodern narcissism has become our Achilles’ heel. Evil has not disappeared — it has mutated. We must observe and understand it better by acting on three levels:

1. Identifying and recognizing its degree of totalitarianism and the forms it can take;

2. Acting through constant connections between the spheres and within each of them;

3. Defining limits (which must not be confused with norms).

(On this issue and for further information, we refer readers to texts written by J.-J. Sarfati, in particular his work *Norms, Limits, and the Just Approach*.)

This was a comprehensive and profound conversation. Thank you, Jean-Jacques, for this call to action!

Thank you for your interest.

*Interview by Maryna Prepotenska
and Olga Lalajel.*

МУЛЬТИПОТЕНЦІАЛИ МИСЛЕННЯ MULTIPOTENTIALITY OF THOUGHT

БУТИ НЕЗАЛЕЖНИМ...

TO BE INDEPENDENT...

Тема свободи в усі часи була, мабуть, найбільш кричущою для людей і держав... Наразі, стікаючи кров'ю, Україна виборює власну незалежність. Свідомі українці світу допомагають своїй країні, чим можуть: мільйони українських біженців у Європі беруть активну участь в гуманітарних програмах підтримки ЗСУ. Але й ті українці за походженням, які давно живуть в інших країнах та цілком інтегровані у місцеві суспільства, часто надають приклади потужної консолідації зусиль на благо Батьківщини. При цьому окрім макро-виміру у виборюванні незалежності існує мікро-вимір окремого людського життя, де проблема свободи постає як провідний виклик повноцінному існуванню, і мова йде не про заточення в пенітенціарних закладах. Йдеться про ганебний полон індивіда у колі власних поганих звичок: наркотики, паління, людоманія, алкоголізм... Позбавитися від подібних вад — означає вирватися на свободу самореалізації та духовного розвитку.

Усе вище написане — це своєрідний вступ до розмови із особою, яка у своїй діяльності сполучає і гуманітарну допомогу Україні, і професійну допомогу у лікуванні залежностей окремих осіб. Останнє вже внесено у низку Книг Рекордів, адже 90% клієнтів цього спеціаліста виликовуються від залежностей назавжди!

The theme of freedom has probably always been one of the most pressing for individuals and nations alike. Today, bleeding and wounded, Ukraine is fighting for its independence. Conscious Ukrainians around the world are helping their country in every way they can: millions of Ukrainian refugees in Europe are actively involved in humanitarian programs supporting the Armed Forces of Ukraine. At the same time, Ukrainians by origin who have long lived abroad and are fully integrated into local societies often demonstrate a powerful consolidation of efforts for the benefit of their Motherland. Alongside this macro-dimension of the struggle for independence, there exists a micro-dimension of an individual human life, where the problem of freedom emerges as a key challenge to a full existence. And this is not about imprisonment in penitentiary institutions. It is about the shameful captivity of an individual within the circle of their own bad habits: drugs, smoking, gambling addiction, alcoholism... Getting rid of such vices means breaking free into the space of self-realization and spiritual development.

Everything written above serves as a kind of introduction to a conversation with a personality who, in his work, combines humanitarian aid to Ukraine with professional help in treating individual addictions. The latter has already been recorded in several Books of Records, as 90% of this specialist's clients are cured of addictions permanently!

Отже, знайомтеся — **РОСТИСЛАВ ПРОКОПІЮК**, чеський українець, який мешкає у Празі майже 35 років. Він розмовляє чистою українською мовою, як і уся його родина. Щомісяця самотужки відвозить ліки у Київський шпиталь, де проходять лікування поранені воїни, а його вірний перевізник на маршруті Прага-Київ в минулому — один із вдячних клієнтів, який з часом став другом і помічником. Ростислав — широко відомий у Європі психолог, який сам себе називає «вимітачем» залежностей. Великий оптиміст, емпат, а також — справжня людина-мультіпотенціал, адже окрім усього він: директор Українського Дому Праги, засновник громадської організації «Форум культур», ор-

So, meet **ROSTYSLAV PROKOPIUK**, a Czech Ukrainian who has lived in Prague for almost 35 years. He speaks pure Ukrainian, as does his entire family. Every month, he personally delivers medicines to a Kyiv military hospital where wounded soldiers are treated. His loyal carrier on the Prague-Kyiv route is a former grateful client who, over time, became a friend and helper.

Rostyslav is a widely known psychologist in Europe who calls himself a "sweeper" of addictions. A great optimist, an empath, and a true multi-potentialite, because in addition to everything else he is: a director of the Ukrainian House in Prague; the founder of the public organization Forum of Cultures; the organizer of the

МУЛЬТИПОТЕНЦІАЛИ МИСЛЕННЯ

MULTIPOTENTIALITY OF THOUGHT

ганізатор щорічних фестивалів у Чехії «Українська весна», власник центру здоров'я «Аура», письменник, поет, репер, ведучий політичних ток-шоу, художник-абстракціоніст, чий експозиції успішно мандрують світом, а гроші йдуть на потреби ЗСУ, художник-фотограф, блогер.

Зараз часто цитують відомий афоризм Джона Кеннеді: «Не питай, що твоя країна може зробити для тебе, а запитай, що ти можеш зробити для своєї країни». Мені здається, що Ростислав давно поставив самому собі таке запитання, й одним з доказів цього стала його поетична збірка антивоєнних поезій, яка так і називається: «ТИ».

Презентація збірки з великим успіхом відбувалася у Парижі та в інших містах Європи, а тепер крокує Україною.

Після паризької зустрічі ми окремо поспілкувалися з автором.

Ростиславе, як засновниця паризького проекту «Люди-мультипотенціали», я хочу дізнатися Вашу думку: чи нормально розкидатися здібностями на різні сфери життя? Можливо, як кажуть деякі апологети «успішного успіху», краще знайти одне якесь своє призначення і в ньому реалізуватися на усі 100%?

Мені добре знайомі подібні стереотипи щодо мультипотенціалів. Проте я усе життя відстоюю свободу вибору і вміння йти за своїм натхненням. Якщо виходить сполучати багато сфер та бути корисним людям (це головне) — то треба йти вперед! Моя багатопрофільність, можливо, має певні корені у дитинстві, коли більше за усе я мріяв стати актором чи режисером. Але акторство це певним чином — мистецтво масок, я ж цілком щирий в усіх своїх ролях, проявах.

Хто найбільше вплинув на вибір життєвого шляху?

Найбільше впливали люди і природа. Я народився у мальовничому селі Вербичне Волинської області. Батьки, друзі, школа — усе

annual Ukrainian Spring festivals in the Czech Republic; the owner of the Aura Health Center; a writer, poet, rapper; a host of political talk shows; an abstract artist whose exhibitions successfully travel the world, with proceeds going to the needs of the Armed Forces of Ukraine; an art photographer; and a blogger.

Today, people often quote the famous aphorism by John F. Kennedy:

“Ask not what your country can do for you — ask what you can do for your country.”

It seems to me that Rostyslav asked himself this question long ago, and one of the proofs is his poetry collection of anti-war poems entitled “YOU”.

The presentation of the collection was held with great success in Paris and other European cities, and now it is making its way across Ukraine. After the Paris meeting, we spoke separately with the author.

Rostyslav, as the founder of the Paris project “People-Multipotentialities,” I would like to know your opinion: is it normal to scatter one’s abilities across different spheres of life? Perhaps, as some advocates of “successful success” say, it is better to find one calling and realize it 100%?

I am well aware of such stereotypes about multipotentialities. However, all my life I have defended freedom of choice and the ability to follow one’s inspiration. If it is possible to combine many fields and be useful to people (and this is the main thing), then one should move forward! My multifaceted nature may have roots in childhood, when more than anything, I dreamed of becoming an actor or director. But acting is, in a way, the art of masks — while I am completely sincere in all my roles and manifestations.

Who influenced your choice of life path the most?

People and nature influenced me the most. I was born in the picturesque village of Verbychne in the Volyn region. Parents, friends, school — everything was harmonious and encouraged the exploration of the world. Moving to Kyiv brought me acquaintance with the wonderful artist Nataliia Kryvutsia, who became my guide into the world of visual art. In Kyiv, I enrolled in the Faculty of Psychology at the Pedagogical University, from which I successfully graduated in 1985. Later, I worked as a teacher in Houses of Culture, and also answered questions

МУЛЬТИПОТЕНЦІАЛИ МИСЛЕННЯ MULTIPOTENTIALITY OF THOUGHT

було гармонійним та сприяло пізнанню світу. А переїзд у Київ подарував знайомство із прекрасною художницею Наталією Кривуцею, яка стала моїм провідником у світі художнього мистецтва. У Києві я поступив вчитися на факультет психології Педагогічного університету, який успішно закінчив у 1985 році. Потім вчителював, працював у Будинках культури, а також відповідав на питання на гарячій лінії психологічної допомоги — у прямому ефірі радіо Івано-Франківська.

Коли відчули, що можете допомагати людям як психолог?

Саме під час спілкування на гарячій лінії! Я був приємно вражений, коли мої співрозмовники після спілкування зізнавалися, що їм ставало набагато легше — і психологічно, і фізично! Проходили головна біль, втома, інші симптоми. Саме тоді, мені здається, почала формуватися так би мовити логіка мого методу терапії.

Можливо відкриєте бодай якісь секрети цього методу?

Якщо коротко — це такий діалог, в якому я повертаю клієнту віру в себе і самоцінність. На початку беру людину за руку і прошу розповісти про її гарні якості. Після цього деякі люди перебувають певний час у мовчазному шоці, у якомусь ступорі, оскільки звикли роками самих себе ганьбити й недооцінювати. Далі, буває, із подивом розкривають власні переваги, і на цьому фоні я розгортаю свою методiku «зворотної реальності»: пригадуємо початок шкідливої звички та переконуємося, що «нормальні люди не палять», наприклад. Сеанс триває 15 хвилин (!). На сьогоднішній день я позбавив від залежностей тисячі людей.

Це звучить фантастично, але реальність підтверджує успіх метода. Підтвердженням є й Ваше ім'я у швейцарській енциклопедії «Who Is Who», у Чеській книзі рекордів і те, що Ваші книги «Не курити — це просто» і «Живіть своїм життям» до цих пір є бестселерами для чеської публіки. Чекаємо переклад українською!

Це входить у мої найближчі плани. Але я радий, що зміг зібрати і видати окремою збіркою свої українські вірші. Це сталося під враженням спілкування із пораненими українськими воїнами у Київському шпиталі, було великим потрясінням для мене, і, мабуть,

on a psychological hotline — live on Ivano-Frankivsk radio.

When did you feel that you could help people as a psychologist?

Precisely during communication on the hotline! I was pleasantly surprised when callers admitted after the conversation that they felt much better — both psychologically and physically. Headaches, fatigue, and other symptoms disappeared. That was when, I believe, the logic of my therapeutic method began to form.

Could you reveal at least some secrets of this method?

Briefly, it is a dialogue in which I return to client's faith in themselves and a sense of self-worth. At the beginning, I take the person by the hand and ask them to talk about their good qualities. Some people then fall into a kind of silent shock or stupor, because they are used to condemning and underestimating themselves for years. Later, often with surprise, they discover their own strengths, and on this basis, I unfold my method of "reverse reality": we recall the beginning of the harmful habit and realize that, for example, "normal people do not smoke." A session lasts 15 minutes (!). To date, I have freed thousands of people from addictions.

This sounds fantastic, but reality confirms the success of the method. Proof includes your name in the Swiss encyclopedia Who's Who, in the Czech Book of Records, and the fact that your books "Not Smoking Is Easy" and "Live Your Own Life" remain bestsellers among Czech readers. We are waiting for a Ukrainian translation!

This is among my immediate plans. But I am glad that I managed to collect and publish my Ukrainian poems in a separate volume. This happened under the impression of communicating with wounded Ukrainian soldiers in the Kyiv military hospital. It was a tremendous shock for me, and perhaps it is impossible to convey everything in simple words — so it came out in rhymes.

Don't say goodbye, boys, don't say goodbye.

This war will stay with us for a long, long time.
Each of you walk your own steep shores,
But always find your way back to your shore.

Please tell us about your civic activities.

I remain a citizen of Ukraine — principally so. Promoting Ukraine, its talent and its feat is my mission, and at least since 2014 I have been doing everything for this. I constantly organize

МУЛЬТИПОТЕНЦІАЛИ МИСЛЕННЯ MULTIPOTENTIALITY OF THOUGHT

простими словами усього не переказати. Тож вийшло — римами.

Не прощайтесь, хлопці, не прощайтесь.
Ця війна надовго буде з нами.
Кожен йдіть крутими берегами,
Та до свого берега вертайтесь...

Розкажіть, будь ласка, про свою громадську діяльність.

Я залишаюся громадянином України, принципово. Популяризувати Україну, її талант і подвиг — моя місія, і принаймні з 2014 року я усе роблю для цього. Постійно організовую виступи українських митців, музичних гуртів, письменників, громадських діячів. Періодично веду чесько-українські політичні діалоги, подекуди й запальні дискусії — у Празькій бібліотеці Вацлава Гавела. Маю десятки інтерв'ю на українських каналах радіо і телебачення.

Ви ще й художник. Як народжуються Ваші художні твори?

Зізнаюся, що я — художник-аматор, але з часом на свій подив вписався у мистецький світ. Мої роботи — це скоріше колажі, фарбовані метафори, які може розгадувати кожен по-своєму. Мені здається, в них багато світла і надії, як і в моїй душі. Одну з картин «На хвилях» чеські художники Наталія Схебалова та Петро Філіпець скопіювали за допомогою... шоколаду. Її виготовляли із натурального бельгійського шоколаду та природних фарб, а потім виставили на аукціон за 8 тисяч чеських крон, де вона була успішно продана; виручені гроші пішли на допомогу Київському військовому шпиталю.

До речі, я працюю акрилом, який дуже швидко сохне. Тому і натхнення, і його втілення відбуваються спонтанно. Певним чином мої роботи можна вважати імпровізаціями. Багато з них з'являються після діалогів із клієнтами та з часом стають частиною арт-терапії.

Ростиславе, не можу не запитати про Ваш імідж. У Вас дуже молодіжний стиль, і він Вам лічить. Це продуманий лук чи так само спонтанний, як і Ваші картини?

Це просто — сам я: вільний від стереотипів, молодий душею, відкритий вітрам і долі, але твердо знаючий: свобода, svoboda, liberté, незалежність — провідна цінність життя. За неї варто боротися. Слава героям!

Інтерв'юєр Марина Препотенська

performances by Ukrainian artists, music bands, writers, and public figures. Periodically, I host Czech-Ukrainian political dialogues — sometimes heated discussions — at the Václav Havel Library in Prague. I have dozens of interviews on Ukrainian radio and television channels.

You are also an artist. How are your artworks born?

I admit that I am an amateur artist, but over time I unexpectedly found my place in the art world. My works are rather collages, painted metaphors that everyone can decipher in their own way. I think there is a lot of light and hope in them, just as in my soul. One of the paintings, “On the Waves,” was copied by Czech artists Nataliia Shchebalova and Petro Filipets using... chocolate. It was made of natural Belgian chocolate and natural dyes, then exhibited at an auction for 8,000 Czech crowns, where it was successfully sold; the proceeds went to support the Kyiv military hospital.

By the way, I work with acrylics, which dry very quickly. Therefore, both inspiration and its realization happen spontaneously. In a way, my works can be considered improvisations. Many of them appear after dialogues with clients and later become part of art therapy.

Rostyslav, I cannot help but ask about your image. You have a very youthful style, and it suits you. Is it a thought-out look or just as spontaneous as your paintings?

It is simple — it is just me: free from stereotypes, young at heart, open to winds and destiny, but firmly knowing that freedom — svoboda, liberté, independence — is the guiding value of life. It is worth fighting for. Glory to the heroes!

Interviewer: Maryna Prepotenska

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ
CULTURAL DIPLOMACY

Культурна дипломатія є одним із ключових інструментів сучасної державної політики України, через який формується міжнародне сприйняття нашої держави, її цінностей та цивілізаційної ідентичності. У цьому процесі українська мова й література виступають не лише елементами культури, а й повноцінними засобами міжнародного діалогу, доносять світові правду про Україну, її історію, боротьбу та духовну стійкість.

Національна спілка письменників України й зокрема її Київська організація відіграють важливу роль у представленні українського слова за межами країни. Через творчі ініціативи, міжнародні контакти, участь у культурних форумах і перекладацькі проекти письменницька спільнота утверджує українську мову як мову свободи, гідності та європейського вибору.

Інтерв'ю з письменницею, Головою Київської організації НСПУ Тетяною Фольварочною (Пишнюк) розкриває бачення культурної дипломатії як відповідальної місії інтелектуальної еліти. Це розмова про слово як форму служіння державі, про літературу як інструмент міжнародного впливу, а також про роль письменника в умовах війни — як носія смислів, що формують довіру до України у світі.

У цьому розділі культурна дипломатія постає не абстрактним поняттям, а живою практикою, в основі якої — українська мова, інституційна відповідальність та особистий внесок тих, хто представляє Україну на глобальній культурній мапі.

Cultural diplomacy is among the key instruments of Ukraine's modern state policy, shaping the international perception of the country, its values and civilizational identity. Within this framework, Ukrainian language and literature serve not merely as cultural expressions, but as effective instruments of international dialogue, communicating to the global community the truth about Ukraine — its history, struggle, and its enduring spiritual resilience.

The National Union of Writers of Ukraine, and its Kyiv organisation in particular, play an important role in presenting the Ukrainian word beyond the country's borders. Through creative initiatives, international partnerships, participation in cultural forums, and translation projects, the writers' community affirms the Ukrainian language as a language of freedom, dignity, and European choice.

An interview with writer Tetiana Folvárovychna (Pyshniuk), Head of the Kyiv Organisation of the National Union of Writers of Ukraine, reveals a vision of cultural diplomacy as a responsible mission of the intellectual elite. This is a conversation about the word as a form of service to the state, about literature as an instrument of international influence, and about the role of the writer in times of war — as a bearer of meanings that shape trust in Ukraine around the world.

In this section, cultural diplomacy emerges not as an abstract concept but as a living practice grounded in the Ukrainian language, institutional responsibility, and the personal contribution of those who represent Ukraine on the global cultural map.

Як змінилась місія та роль Національної спілки письменників України (Спілки) і Київської організації (КО) під час війни?

Майже чотири роки триває повномасштабна вбивча, руйнівна війна! І триває вона на всіх фронтах, у тому числі на інформаційному та культурному фронті. Ми живемо, працюємо, творимо поміж повітряних тривог, пишемо поезії в укриттях. Витираємо слози, гоїмо рани собі й близьким і навіть намагаємося святкувати і радіти кожному новому дню.

Нас змусили захищати своє, найважливіше для кожного українця. Духовність у тому числі. Це була і є найголовніша місія Націо-

How has the war transformed mission and role of the National Union of Writers of Ukraine and its Kyiv Organisation?

For almost four years now, a full-scale, murderous, devastating war has been raging and it is being fought on all fronts, including the information and cultural fronts. We live, work and create amid air-raid sirens; we write poetry in shelters. We wipe away tears, heal our own wounds and those of our loved ones and still try to celebrate and rejoice in each new day.

We have been forced to defend what is most essential to every Ukrainian, including our spirituality. This has always been, and remains, the pri-

нальної спілки письменників України. І наразі потрібно у стократ більше приділяти увагу культурі, історії, мові, літературі.

Насамперед маємо зберегти мову. Десятиліттями агресор подавляв мову, насаджував своє «превосходство», поневолював нашу культуру, присвоював собі нашу історію. Масштабна робота проведена ворогом щодо знищення нашої мови, культури, зміни свідомості. Вони роками змінювали свідомість українців своїм російськомовним контентом — книгами, фільмами, піснями з усіх шпарин. І зараз надважливо запустити зворотній процес — повернути у свідомість і душі українців нашу культуру, літературу, гордість за причетність до великого стародавнього Роду. На наш погляд, це має бути державна програма, де будуть задіяні тисячі свідомих, українських культурних і освітніх діячів. Це має бути масово, на всіх рівнях і в усіх регіонах.

Як наразі продовжується діяльність КО НСПУ?

Київській організації НСПУ 25 лютого 2026 року офіційно виповниться 57 років. Вона найбільша і має багато талановитих, потужних письменницьких спільнот. Сьогодні, в реаліях повномасштабної війни, ми, можна сказати, виживаємо. Навіть до напівзруйнованого Будинку письменників вільного доступу немає, вулиця Банкова перекрита блокпостами. Письменники шукають прихистку в бібліотеках, музеях, аби провести презентації, зустрічі з читачами тощо. І сьогодні наше першочергове завдання — вижити, не віддати наші приміщення, не втратити головного — наших письменників.

Я помітила, що з початком війни, літературний процес пожвавився. Мабуть, війна дала усвідомлення, що в нас не так багато часу. І ніхто не знає коли настане ця мить неповернення. А письменник має обов'язок — сказати своє слово. З'явилося багато талановитої поезії, особливо — у соцмережах. Проте, на жаль, чимало й прохідних, декларативних віршів. Серед цього загалу читачам важко зорієнтуватись на якісний продукт. Не дуже привчені до естетики читання, люди губляться у такій масі віршувань. І, на жаль, привчаються до неякісної літератури. А критика сьогодні практично відсутня. Критиків мало на таку кількість авторів. Наразі працюємо над тим, щоб підсилити цю інституцію.

many mission of the National Writers' Union of Ukraine. Today, it is vital to devote a hundredfold more attention to culture, history, language and literature.

Above all, we must preserve the language. For decades, the aggressor suppressed it, imposed its so-called "superiority," enslaved our culture, and appropriated our history. The enemy carried out large-scale efforts to destroy our language and culture and to alter consciousness. For years, they reshaped Ukrainians' minds through Russian-language content — books, films, songs coming from every possible source. Now it is critically important to launch a reverse process: to restore Ukrainian culture and literature to the consciousness and souls of Ukrainians, to revive pride in belonging to a great and ancient lineage. In our view, this must become a state program involving thousands of conscious Ukrainian cultural and educational figures — implemented massively, at all levels and in all regions.

How is the Kyiv Organisation of the National Writers' Union currently continuing its work?

On February 25, 2026, the Kyiv Organisation of the National Writers' Union of Ukraine will officially mark its 57th anniversary. It is the largest organisation and brings together many talented and powerful literary communities. Today, in the reality of full-scale war, we can say that we are struggling to survive. Even access to the semi-destroyed Writers' House is restricted — street Bankova is blocked by checkpoints. Writers seek refuge in libraries and museums to hold presentations and meetings with readers. Our foremost task today is survival: to retain our premises and most importantly, not to lose our writers.

I have noticed that since the beginning of the war, the literary process has intensified. Perhaps the war has brought a realisation that we do not have much time, and no one knows when the point of no return will come. A writer has a duty to give voice to their truth. A great deal of talented poetry has appeared, especially on social media. Unfortunately, there is also much superficial, declarative verse. Readers find it difficult to navigate this mass of texts, especially since many are not accustomed to literary aesthetics. As a result, people become used to low-quality literature. Literary criticism today is practically absent — there are too few critics for such a vast number of authors. We are currently working to strengthen this institution.

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ
CULTURAL DIPLOMACY

Наші письменники видають і презентують свої твори, створюють спільні проекти, антології. Дуже втішно бачити і відчувати побратимські стосунки колег, їхню взаємодопоміжку в такій важкій життєвій період.

Зараз, не зважаючи на труднощі, активізувалася робота всіх творчих об'єднань: прози, поезії, публіцистики, гумору та сатири, драматургії, критики, перекладачів. Від цих творчих осередків багато що залежить — і приплив нових молодих авторів, і безпосереднє спілкування колег, і обговорення творчості одні одних, що часто стає мотивацією до написання нових творів.

Які конкретні засоби підтримки впроваджено для письменників, які воюють, перебувають у зоні окупації чи постраждали від руйнувань?

Спілка, заручившись підтримкою Міністерства оборони України, організовує конференції для письменників-військових. Це знакові заходи як для самих письменників, які приїжджають з фронту, так і для організаторів. Письменники діляться своєю творчістю, обмінюються думками, набираються досвіду, отримують мотивацію для написання нових творів. За підсумками конференції письменник, який має одне видання, приймається до лав Спілки. Для цього в Секретаріат Спілки внесено зміни до Положення Приймальної комісії, у якому раніше обов'язковою умовою прийому була наявність двох книжок. Тож до нашої письменницької спільноти уже долучилося чимало письменників-воїнів.

Багато українських письменників з відомих причин нині проживає в інших країнах. З деякими втрачено зв'язки. Дехто, на жаль, встав на бік окупанта. Таких небагато, але є. Багато авторів публікуються в наших друкованих виданнях: «Українська літературна газета», «Літературна Україна», «Київ» та інших. Всіляко допомагаємо нашим літераторам, чим можемо. Наприклад, двом письменникам з Луганщини, які втратили житло, надана можливість безкоштовно проживати в Ірпінському Будинку творчості.

Як Спілка використовує міжнародні зв'язки для просування української літератури у сфері культурної дипломатії під час війни?

На жаль, у нас ще дуже багато перепон, аби широко демонструвати українську літературу навіть українським читачам і тим

Our writers publish and present their works, create joint projects and anthologies. It is deeply heartening to witness the camaraderie among colleagues and their mutual support during such a difficult period.

Despite all obstacles, the work of all creative sections has intensified — prose, poetry, journalism, humor and satire, drama, criticism and translation. Much depends on these creative hubs: the influx of new young authors, direct communication among colleagues, and discussions of each other's work, which often becomes a powerful motivation for new creative efforts.

What specific support measures have been implemented for writers who are fighting, living under occupation or who have suffered from destruction?

With support of the Ministry of Defence of Ukraine, the Union organises conferences for writers serving in the military. These are landmark events both for the writers themselves, who arrive from the front and for the organisers. Writers share their work, exchange ideas, gain experience and receive motivation to create new texts. Following these conferences, writers who have published one book may be admitted to the Union. For this purpose, amendments were made to the Regulations of the Admissions Committee, which previously required two published books. As a result, many writer-soldiers have already joined our community.

For obvious reasons, many Ukrainian writers currently live abroad. Contact has been lost with some of them. Unfortunately, a few have taken the side of the occupier. Thankfully, only a few. Many authors continue to publish in our periodicals — *Ukrainian Literary Newspaper*, *Literary Ukraine*, *Kyiv* and others. We provide all possible support to our writers. For example, two writers from the Luhansk region who lost their homes have been allowed to live free of charge at the Irpin House of Creativity.

How does the Union use international connections to promote Ukrainian literature as part of cultural diplomacy during the war?

Unfortunately, we still face many obstacles to widely presenting Ukrainian literature — even to Ukrainian readers, let alone foreign audiences. There is a critical shortage of translations from Ukrainian into other languages, which are essential for introducing international readers to authentic Ukrainian literature. Translation is expensive and not every writer can afford it. With-

більше — закордонним. Бракує перекладів з української на інші мови, аби познайомити потенційних читачів зі справжньою українською літературою. Переклад коштує чималих грошей, і далеко не кожен письменник може дозволити таку розкіш. А без цього ніхто тебе у світі не почує, навіть якщо твої поезії чи проза будуть геніальними. І хоча при Українському інституті книги діє державна програма підтримки перекладів українських творів, цього вочевидь замало.

Як Спілка підтримує та інтегрує молодих письменників, і чи змінилися їхні тематичні пріоритети?

Раніше Спілка мала можливість працювати з письменниками-початківцями. Організовувалися різноманітні молодіжні конкурси, за підсумками чого формувалися прозові та поетичні антології. Переможці конкурсів приймалися до лав Спілки. Мега-популярними були семінари молодих авторів у Коктебелі. Зараз про це лише ностальгічно згадуємо.

Проте й зараз кожна область має свої діючі молодіжні літературні конкурси і премії. Наш Міжнародний молодіжний конкурс «В пошуках літературних талантів» виявив надзвичайних молодих, перспективних письменників з усієї України і з-за кордону, які нині мають свої публікації, книги. А деякі вже стали членами нашої Спілки.

Теми творів різноманітні. У молодих — свої проблеми, невирішені питання, нез'ясовані стосунки зі старшим поколінням, щасливе-нещасливе кохання. Проте військова тематика переважає, адже покоління молодих ця війна зачепила особливо. Вона проходить крізь них, раниць, вбиває, відбирає перспективи. Тож молоді письменники не лише констатують факти воєнних жахів, а вдумливо роблять висновки, відстежують причинно-наслідкові зв'язки подій.

Які кроки вживаються для збереження архівів Спілки, рукописів та особистих фондів письменників? Як відновлюється Будинок письменників після бомбардувань?

Усі документи, які підлягають обов'язковому збереженню, передано до Державного архіву України. Рукописи у Будинку письменників не зберігаються. Важливі рукописи відомих письменників родичі передають на зберігання до відділу рукописних фондів Інституту літератури. Значна частина рукописів зберігається у Національній бібліотеці

out translation, no one in the world will hear you, even if your poetry or prose is brilliant. Although the Ukrainian Book Institute runs a state program to support translations of Ukrainian works, it is clearly insufficient.

How does the Union support and integrate young writers, and have their thematic priorities changed?

In the past, the Union had the capacity to work extensively with emerging writers. Various youth competitions were organised, resulting in prose and poetry anthologies. Winners were admitted to the Union. The seminars for young authors in Koktebel were immensely popular. Today, we recall those times with nostalgia.

Nevertheless, every region of Ukraine currently has its own active youth literary competitions and awards. Our International Youth Competition *In Search of Literary Talents* has discovered remarkable young writers from across Ukraine and abroad — many of whom now have publications and books, and some have already become members of the Union.

The themes of young writers' works are diverse. They explore their own issues — unresolved questions, relationships with older generations, happy and unhappy love. Yet military themes dominate, as this war has affected younger generation deeply. It passes through them, wounds them, kills, and deprives them of prospects. Young writers do not merely document the horrors of war; they thoughtfully conclude and trace cause-and-effect relationships.

What steps are being taken to preserve the Union's archives, manuscripts and personal collections of writers? How is the Writers' House being restored after the bombings?

All documents subject to mandatory preservation have been transferred to the State Archives of Ukraine. Manuscripts are not stored in the Writers' House. Important manuscripts by

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ
CULTURAL DIPLOMACY

України ім. В. І. Вернадського, Центральному державному архіві-музеї літератури та мистецтва України, у Центральному державному історичному архіві України у Львові та в інших обласних архівах. Триває прискіплива робота над упорядкуванням особових справ письменників — документи готуються до оцифрування.

Після влучання шахеда у Будинок Спілки письменників 1 січня 2025 року було зруйно-

renowned writers are handed over by relatives to the Manuscript Department of the Institute of Literature. A significant portion of manuscripts is preserved in the Vernadsky National Library of Ukraine, the Central State Archive-Museum of Literature and Art of Ukraine, the Central State Historical Archive of Ukraine in Lviv, and other regional archives. Meticulous work continues on organising writers' personal files, which are being prepared for digitisation.

вано усі 86 вікон і сильно пошкоджено фасад будівлі. Проте, завдяки волонтерам і донатам небайдужих людей, нам вдалося частково відновити будівлю. Але й досі в середині будинку залишаються розколоті стіни, осипані стелі, поламані меблі й зіпсовані неймовірної краси старовинні каміни. Сподіваємося, що державні інституції більш активно сприятимуть відновленню Будинку письменників.

Як Ви поєднуєте лідерство у Київській організації Спілки і власну творчість?

У мене наразі період творчої тиші й перманентного повернення в минуле, навіть у свої вже написані твори. Перечитую, прискіплюсь, що можна було б зробити інакше,

After a Shahed drone struck the Writers' Union building on January 1, 2025, all 86 windows were destroyed and the façade was severely damaged. Thanks to volunteers and donations from caring individuals, we managed to partially restore the building. However, inside, there are still cracked walls, collapsed ceilings, broken furniture, and damaged antique fireplaces of extraordinary beauty. We hope that state institutions will take a more active role in supporting the restoration of the Writers' House.

How do you combine leadership of the Kyiv Organisation with your own creative work?

I am currently experiencing a period of creative silence and constant returns to the past —

краще. Минулого року вийшла моя поетична збірка «На околиці літа спілого». Сім поезій з цієї книжки покладено на музику київськими композиторами, і пісні вже звучать в ефірах.

Усе, що раніше здавалося далеким і «не про нас», виявилось реаліями життя: війна, зради, ковід, несподівані смерті рідних, близьких і неможливість хоч щось виправити. А письменник — людина, яка все відчуває гостріше. Тож і з'являються твори, які торкаються глибини серця, перегортають душу і творять історію... Інколи дійсно ми можемо знаходити натхнення в історії давно минулих часів. Я особисто багато років досліджую історію українських, французьких та німецьких зв'язків, результатом чого стала моя книга «Едігна. Божа вивірка» про доньку королеви Франції Анни Ярославни — Едігну, яка допомагала людям, лікувала від недуг, повертала зневіреним надію і, маючи добру освіту, вчила дітей писати і читати, прищеплювала їм християнські цінності. Їм'я Едігни вже протягом кількох століть (1600) занесене у списки святих римо-католицької церкви. У 2018 році я мала щастя увійти в церкву з мощами Едігни, прихилитися перед Її величчю, і промовити свою молитву за Україну.

За твір «Божа вивірка» я отримала літературну премію імені Олеся Гончара та Міжнародну літературно-мистецьку премію імені Ольги Кобилянської.

Якими будуть Ваші побажання для «Амбасадора»?

Надважливо — впевненість у завтрашньому дні. Тоді складаються найкращі плани, які мають втілитися в життя. Настають ранки, які дають наснагу до творчості, до дії, до зустрічей. Ми це розуміємо зараз, коли нас цього позбавили. Я вам бажаю такої впевненості та гарних новин, які б окрилювали, надавали другого дихання, робили життя світлішим, наповненим надією і можливостями!

Редакція висловлює щире подяку письменниці, Голові Київської організації Національної спілки письменників України Тетяні Фольварочній (Пишнюк) за надане інтерв'ю, змістовну позицію та вагомий внесок у розвиток української культури й утвердження українського слова як важливого інструменту культурної дипломатії.

Інтерв'юєр Марина Препотенська

even to my own already written works. I reread them carefully, reflecting on what could have been done differently or better. Last year, my poetry collection «On the Edge of Ripened Summer» was published. Seven poems from that book have been set to music by Kyiv composers and the songs are already being broadcast.

Everything that once seemed distant or «not about us» has turned into lived reality: war, betrayal, COVID, unexpected deaths of family and loved ones, and the impossibility of changing anything. A writer feels everything more acutely. That is how works emerge that touch the depths of the heart, turn the soul inside out, and create history. Sometimes we find inspiration in the distant past. For many years, I have researched Ukrainian, French, and German connections, which resulted in my book «Edigna. God's Squirrel», about Edigna, the daughter of Anne of Kyiv, Queen of France. Edigna helped people, healed the sick, restored hope to the despairing, and, being well educated, taught children to read and write, instilling Christian values. For several centuries now (since 1600), Edigna's name has been included among the saints of the Roman Catholic Church. In 2018, I had the blessing to enter the church that houses her relics, bow before her greatness, and offer my prayer for Ukraine.

For «God's Squirrel», I received the Oles' Honchar Literary Prize and the International Literary and Artistic Prize named after Olha Kobylianska.

What are your wishes for «The Ambassador»?

Above all — confidence in tomorrow. It is from this confidence that the best plans are born and brought to life. Mornings come that inspire creativity, action, and meetings. We understand this deeply now, when we have been deprived of it. I wish you such confidence and good news that would uplift you, give you a second wind, and make life brighter, filled with hope and opportunity.

The Editorial Board expresses its sincere gratitude to the writer and Head of the Kyiv Organisation of the National Writers' Union of Ukraine, Tetiana Folvarochna (Pyshniuk), for the interview, her thoughtful stance, and her significant contribution to the development of Ukrainian culture and the affirmation of the Ukrainian word as an essential instrument of cultural diplomacy.

Interviewer: Maryna Prepotenska

БІЗНЕС І СУСПІЛЬСТВО BUSINESS AND SOCIETY

У сучасному світі відповідальний бізнес дедалі частіше виходить за межі класичного виробництва, беручи на себе роль активного учасника суспільних змін. Компанії, що мислять стратегічно, формують не лише ринок, а й культуру здоров'я, якість життя та довіру споживача. Саме на цьому перетині економіки, науки й соціальної відповідальності народжуються приклади бізнесу нового покоління. Одним із таких прикладів в Україні є «Фавор» — компанія, яка трансформувала підхід до харчування, зробивши його частиною системної турботи про здоров'я людини. Сьогодні «Фавор» — це не лише виробництво, а справжня лабораторія інновацій, де створюються продукти, що працюють на користь організму, поєднуючи гастрономію, нутриціологію та медицину в єдину концепцію функціонального харчування.

In today's world, responsible business increasingly goes beyond classical production, taking on the role of an active participant in social change. Companies that think strategically shape not only markets, but also the culture of health, quality of life, and consumer trust. It is precisely at this intersection of economics, science, and social responsibility that examples of a new generation of business are born.

One such example in Ukraine is Favor — a company that has transformed the approach to nutrition, making it part of a systematic care for human health. Today, Favor is not just a manufacturer, but a true innovation laboratory where products are created to benefit the human body, combining gastronomy, nutrition science, and medicine into a unified concept of functional nutrition.

Функціональне харчування: коли кожен ковток — користь

У 2025 році компанія «Фавор», відома своїми брендами АМА та А-МАМ, відзначила 30 років із моменту випуску першого в Україні йогурту. Це був не просто новий продукт — це була революція у сприйнятті молока, перший крок до культури функціонального харчування, коли їжа стає джерелом не лише енергії, а й здоров'я.

Три десятиліття тому, у 1995 році, коли слово «йогурт» звучало для українців майже екзотично, саме «Фавор» став першим, хто наважився створити його в Україні. Відтоді компанія пройшла шлях від невеликого виробництва — до високотехнологічного підприємства, сертифікованого за міжнародними стандартами ISO 9001, ISO 22000, ISO 14001, ISO 45001.

Сьогодні «Фавор» — це не лише виробництво, а справжня лабораторія інновацій, де народжуються продукти, що працюють на користь організму. Компанія однією з перших в Україні почала системно розвивати напрям

Functional Nutrition: When Every Sip Brings Benefits

In 2025, Favor — known for its brands AMA and A-MAM — celebrated 30 years since the release of the first yogurt produced in Ukraine. This was not just a new product; it was a revolution in the perception of milk and the first step toward a culture of functional nutrition, where food becomes not only a source of energy, but also a source of health.

Three decades ago, in 1995, when the word “yogurt” still sounded almost exotic to Ukrainians, Favor was the first to dare to produce it domestically. Since then, the company has evolved from a small enterprise into a high-tech manufacturer certified according to international standards ISO 9001, ISO 22000, ISO 14001, and ISO 45001.

Today, Favor is more than a production facility — it is a genuine innovation lab where products are developed to actively support the body. The company was among the first in Ukraine to systematically develop the field of functional nutrition, integrating gastronomy, nutrition science, and medicine.

функціонального харчування, об'єднуючи гастрономію, нутриціологію та медицину.

11 листопада 2025 року термостатний «живий» йогурт ТМ «АМА», було офіційно визнано Рекордом України як перший йогурт, який з'явився в Україні ще у серпні 1995 року. Це підтвердження не лише технологічної майстерності, а й постійного прагнення вдосконалюватися, відкривати нові стандарти якості та користі.

Одна з ключових інновацій останніх років — лінійка функціональних продуктів АМА, що відповідає світовим трендам clean label і wellness nutrition. Це продукти без цукру, з природними компонентами, створені для очищення (DETOX), імунозахисту (IMMUNO) та гармонії (TOTAL). Це не просто серія йогуртів чи напоїв — це відповідь на запит суспільства: люди більше не хочуть «їсти просто так» — вони хочуть жити усвідомлено. Саме тому АМА формує культуру функціонального харчування в Україні, де кожен продукт має свою місію.

Сьогодні портфель бренду поєднує класичні та функціональні продукти: кисломолочний напій «Іолактон» зі стевією, «Наріне», альбумінний сир, йогурти з про-

On November 11, 2025, the thermostatic “live” yogurt of the AMA brand was officially recognized as a Record of Ukraine as the first yogurt to appear in the country back in August 1995. This recognition confirms not only technological excellence, but also the company’s constant drive to improve, set new quality benchmarks, and deliver tangible health benefits.

One of the key innovations of recent years is the AMA functional product line, aligned with global clean label and wellness nutrition trends. These are sugar-free products made with natural ingredients, designed for detoxification (DETOX), immune support (IMMUNO), and balance (TOTAL). This is not merely a series of yogurts or beverages — it is a response to a societal demand: people no longer want to “eat just to eat”; they want to live consciously. That is why AMA is shaping a culture of functional nutrition in Ukraine, where every product has a clear mission.

Today, the brand’s portfolio combines both classic and functional products: the fermented milk drink «Iolacton» with stevia, «Narine», albumin cheese, yogurts with LGG probiotics, protein shakes, cream cheeses with functional additives, and unique Fresh AMA drinks based on whey and juice.

БІЗНЕС І СУСПІЛЬСТВО BUSINESS AND SOCIETY

біотиками LGG, білкові шейки, крем-сири з функціональними добавками та унікальні напої FreshAMA на основі сироватки й соку.

Кожен із цих продуктів створено з ідеєю: здоров'я має бути смачним, а користь — щоденною звичкою.

Світові тренди, українська відповідь

У 2025 році функціональне харчування стало одним із ключових світових трендів.

Світ рухається від концепції «їжі для смаку» — до їжі для користі.

За даними міжнародних досліджень, понад 70% споживачів в ЄС і США обирають продукти, які:

- підтримують імунну систему,
- зменшують стрес і втоми,
- сприяють балансу мікробіому,
- і є натуральними та мінімально обробленими.

Український бренд АМА не просто слідує світовим трендам — він формує власні.

Компанія вибудовує стійкі партнерства з науковими інститутами, Житомирбіопродукт, Ужгородським національним університетом, НУХТ і профільними лабораторіями, впроваджує технології живих заквасок та створює функціональні сироваткові напої, які вже отримали високу оцінку на міжнародних форумах.

Їжа як енергія. Їжа як профілактика. Їжа як філософія

Функціональне харчування — це не мода, а нова культура споживання.

Це свідомий вибір на користь профілактики, енергії та довголіття. І в центрі цього вибору — людина.

«Фавор» доводить: йогурт може бути більше, ніж просто десерт, сир — більше, ніж бі-

Each of these products is created with one idea in mind: health should be delicious, and benefits should become a daily habit.

Global Trends, a Ukrainian Response

In 2025, functional nutrition became one of the key global trends.

The world is shifting from the concept of “food for taste” to food for benefit.

According to international studies, more than 70% of consumers in the EU and the USA choose products that:

- support the immune system,
- reduce stress and fatigue,
- promote microbiome balance,
- and are natural and minimally processed.

The Ukrainian brand AMA does not merely follow global trends — it creates its own. The company builds sustainable partnerships with scientific institutions, including Zhytomyrbioproduct, Uzhhorod National University, NUFT (National University of Food Technologies), and specialized laboratories. It implements live culture technologies and develops functional whey-based drinks that have already received high praise at international forums.

Food as Energy. Food as Prevention. Food as Philosophy

Functional nutrition is not a fashion trend — it is a new culture of consumption. It is a conscious choice in favor of prevention, energy, and longevity. And at the center of this choice is the human being. Favor proves that yogurt can be more than just a dessert, cheese can be more than protein, and food can be more than a habit. It is care, love, and science in every spoonful.

лок, а їжа — більше, ніж звичка. Це — турбота, любов і наука в одній ложці.

Тридцять років — це досвід. Але для «Фавор» — це лише початок. Компанія продовжує доводити, що український бренд може бути на рівні світових лідерів, а кожна нова ідея — це ще один крок до здорової нації.

Отже, функціональне харчування — це не тренд. Це майбутнє. І воно починається тут — в Україні, з продуктів ТМ АМА.

Досвід «Фавор» переконливо демонструє, що сучасний бізнес здатен бути не лише економічно ефективним, а й суспільно значущим. Інвестуючи у наукові розробки, міждисциплінарні підходи та довіру споживача, компанія формує нову культуру харчування — усвідомлену, відповідальну та орієнтовану на довгострокове здоров'я.

У ширшому суспільному контексті такі ініціативи стають прикладом того, як український бізнес може впливати на якість життя, зміцнювати національний потенціал у сфері превентивної медицини та інтегруватися у глобальні тренди сталого розвитку. Саме в таких моделях поєднання підприємництва й суспільної користі закладено фундамент майбутнього, де інновації працюють не лише на прибуток, а й на людину.

Thirty years is experience. But for Favor, it is only beginning. The company continues to demonstrate that a Ukrainian brand can stand alongside global leaders, and that every new idea is another step toward a healthier nation.

Thus, functional nutrition is not a trend. It is the future. And it begins here — in Ukraine, with AMA products.

The experience of Favor convincingly demonstrates that modern business can be not only economically effective, but also socially significant. By investing in scientific research, interdisciplinary approaches, and consumer trust, the company shapes a new culture of nutrition — conscious, responsible, and focused on long-term health.

In a bigger social picture, such initiatives serve as examples of how Ukrainian business can influence quality of life, strengthen national capacity in preventive medicine, and integrate into global sustainable development trends. It is precisely in these models — where entrepreneurship and public benefit converge — that the foundation of a future is laid, where innovation works not only for profit, but for people.

Органік Мілк — це приклад бізнесу, який зростає разом із суспільством. Компанія поєднує сучасні стандарти органічного виробництва з відповідальним ставленням до довкілля, тварин і людей. Підтримуючи локальні громади, інвестуючи в сталий розвиток та якість продукту, «Органік Мілк» демонструє, що успішний агробізнес може бути водночас етичним, прозорим і соціально значущим.

Organic Milk is an example of a business that grows together with society. The company combines modern organic production standards with a responsible attitude toward the environment, animals, and people. By supporting local communities, investing in sustainable development, and prioritizing product quality, Organic Milk demonstrates that a successful agribusiness can be both ethical and socially significant.

Органік Мілк — це один із найбільших сертифікованих виробників органічних молочних продуктів у країні. Компанія була заснована в 2013 році, а бренд Organic Milk вже протягом останніх 10 років є символом якості та дбайливого підходу до виробництва, завоює довіру споживачів не лише як органічний продукт, а й як символ відповідального вибору та дбайливого ставлення до здоров'я.

Символіка компанії, втілена у маркуванні — коло, символізує концепцію повного циклу виробництва. Ми вирощуємо органічні корми, піклуємося про добробут поголів'я та виробляємо готову продукцію, контролюючи всі етапи цього процесу. Це забезпечує нам відмінний результат.

Підприємство стало лідером у сфері органічного виробництва, пропонуючи широкий асортимент високоякісних органічних молочних продуктів. На сьогоднішній день у нас близько 100 СКЮ органічної смакоти, яка доступна майже у всіх національних мережах.

Продукція ТОВ «Органік Мілк» є унікальною за сукупністю таких характеристик, як користь, безпека споживання, смакові якості та кулінарні можливості. Особливість продукції полягає в тому, що, насамперед, у процесі переробки молока та виробництва молочних продуктів використовуються лише органічне молоко «Екстра» класу та кислomолочні бактерії, що мають відповідність міжнародним вимогам органічного виробництва. Більш того, унікальність заводу полягає в тому, що він від початку був споруджений для переробки органічного молока, і на його потужностях виробляється виключно органічна продукція, подібних заводів у світі не багато.

Organic Milk is one of the largest certified organic dairy producers in the country. The company was founded in 2013, and for the past 10 years, the Organic Milk brand has been a symbol of quality and a caring approach to production, earning consumer trust not only as an organic product but also as a symbol of responsible choice and care for health.

The company's symbolism, embodied in its labeling, is a circle that represents the concept of a full production cycle. We grow organic feed, care for the well-being of our herd, and produce finished products while controlling every stage of this process. This ensures outstanding results.

An enterprise has become a leader in the organic production sector, offering a wide range of high-quality organic dairy products. Today, our portfolio includes around 100 SKUs of organic delicacies, available in almost all national retail chains.

Products of Organic Milk LLC are unique due to a combination of benefits, safety, taste qualities, and culinary versatility. A key feature of our production is that only "Extra" grade organic milk and lactic acid bacteria compliant with international organic standards are used in milk processing and dairy production. Moreover, the uniqueness of the plant lies in the fact that it was originally built specifically for processing organic milk, and its facilities produce exclusively organic products. There are very few such factories in the world.

The activities of Organic Milk LLC are certified by the international certification company Organic Standard in accordance with the requirements set out in EU Council Regulations No. 834/2007 and No. 889/2008, which provide for:

In crop production — prohibition of synthet-

Діяльність ТОВ «Органік Мілк» сертифіковано Міжнародною сертифікаційною компанією «ОРГАНІК СТАНДАРТ» згідно вимог, викладених у Постанові Ради (ЄС) № 834/2007 та № 889/2008, що передбачають:

На полі — заборону використання синтетичних добрив, пестицидів, гербіцидів, інших штучних речовин та ГМО.

У тваринництві — заборону використання гормонів росту, лактації, генно-модифікованих кормів та синтетичних домішок у корми. Забороняється утримувати тварин у не гуманних умовах. Телята мінімум 4 місяці повинні пити материнське молоко, а не заміники молока з генно-модифікованої сої.

ic fertilizers, pesticides, herbicides, genetically modified organisms (GMOs), and other artificial substances.

In animal husbandry — a ban on the use of growth and lactation hormones, genetically modified feed, and synthetic additives in feed. Animals must not be kept in inhumane conditions. Calves must consume mother's milk for at least four months, rather than milk substitutes made from genetically modified soy.

In processing, ban on the use of synthetic additives such as preservatives, stabilizers, colorants, flavorings, and taste enhancers.

The success story of Olena Stretovych, Director of Organic Milk LLC, is the result of perse-

При переробці продукції — заборону використання синтетичних домішок: консервантів, стабілізаторів, барвників, ароматизаторів, поліпшувачів смаку.

Історія успіху директорки ТОВ «Органік Мілк» Олени Стретович — це результат наполегливості, цілеспрямованості, щирої віри в обрану місію, а також злагодженої роботи відданої команди й підтримки однодумців. Це шлях від світу банківських фінансів до лідерства в органічному сільському господарстві України, який розпочався завдяки випадковій розмові з клієнтом. Рішучий крок і кардинальна зміна професії. Її досвід у фінансах та управлінні заклав міцну основу для майбутнього бізнесу. А щира віра в успіх ідеї, поєднана з готовністю до ризику, призвела до

verance, determination, sincere belief in the chosen mission, as well as the coordinated work of a dedicated team and the support of like-minded partners. It is a journey from the world of banking and finance to leadership in Ukraine's organic agriculture sector, which began with a chance conversation with a client. A decisive step and a radical career change. Her background in finance and management laid a strong foundation for future business. A sincere belief in the idea, combined with a willingness to take risks, led to the creation of a successful and socially responsible business that sets new market standards and wins the love of consumers in Ukraine and far beyond its borders.

However, there were also challenges. One of the main difficulties in organic production was

створення успішного та соціально відповідального бізнесу, що формує нові стандарти на ринку і який здобуває любов споживачів України і далеко за її межами.

Проте були і труднощі. Одним з основних викликів у виробництві органічної продукції було знаходження відповідних людей, які вірили в цю справу та були готові прийняти цей підхід.

Ще одним викликом стало визнання органічної продукції на ринку. Було важко розповісти споживачам про те, що таке органіка, особливо в умовах несприятливого економічного клімату в Україні.

Не менш складним виявилось пробитися з українською органічною продукцією на європейські ринки, але ми подолали ці труднощі. Компанія зіткнулася з низкою серйозних викликів, спричинених повномасштабною війною. Серед основних труднощів — скорочення кількості цільових споживачів внаслідок міграції населення, втрата доступу до експортних ринків, а також суттєве зростання виробничих витрат. Попри ці обставини, компанії вдається зберігати економічну стійкість і водночас активно розвивати свій експортний потенціал.

До повномасштабного вторгнення ми успішно здійснювали експорт нашої продукції. Проте нині стикаємося з низкою викли-

finding the right people who believed in the idea and were ready to embrace this approach.

Another challenge was gaining market recognition for organic products. It was difficult to explain to consumers what organic really means, especially in the context of an unfavorable economic climate in Ukraine.

Breaking into European markets with Ukrainian organic products was no less challenging, but we overcame these obstacles. The company also faced a number of serious challenges caused by the full-scale war. Among the main difficulties were a reduction in the number of target consumers due to population migration, loss of access to export markets, and a significant increase in production costs. Despite these circumstances, the company has managed to maintain economic stability while actively developing its export potential.

Before the full-scale invasion, we successfully exported our products. Today, however, we face a number of challenges due to closed airspace, limited maritime routes, and significantly increased logistics costs. Under these conditions, we have actively reoriented ourselves toward the European and North American markets. We participate in leading international exhibitions such as SIAL, Biofach, Anuga, and Gulfood, expand our partner network, and adapt our strategy to new realities.

БІЗНЕС І СУСПІЛЬСТВО BUSINESS AND SOCIETY

ків через закритий авіапростір та обмежені морські шляхи, а також суттєве зростання логістичних витрат. У цих умовах ми активно переорієнтувалися на ринок Європи та Північної Америки. Ми беремо участь у провідних міжнародних виставках, таких як SIAL, Biofach, Anuga, Gulfood, розширюємо партнерську мережу та адаптуємо нашу стратегію до нових реалій.

Сьогодні наша продукція представлена у США, Канаді, Польщі, Молдові, Німеччині, Італії, ОАЕ — і це лише початок. Ми впевнені, що органічний бренд Organic Milk повинен стати впізнаваним у всьому світі, адже найкраще — це made in Ukraine.

Органіка — це не просто продукт харчування, це майбутнє.

Today, our products are represented in the USA, Canada, Poland, Moldova, Germany, Italy, and the UAE — and this is only the beginning. We are confident that the Organic Milk brand should become recognizable worldwide, because the best is made in Ukraine.

Йдеться про здоров'я, захист навколишнього середовища та нові можливості для України.

Ми не прагнемо миттєвого успіху. Натомість обираємо шлях поступового зростання — маленькими, але впевненими кроками, з року в рік здобуваємо довіру й любов наших споживачів. Ми щиро цінуємо кожного, хто з нами.

Органік Мілк доводить, що бізнес може бути силою позитивних змін: створювати якісний продукт, дбати про довкілля та відповідати очікуванням суспільства, формуючи довіру й довгострокову цінність.

Organic food is not just a type of nutrition — it is the future. It is about health, environmental protection, and new opportunities for Ukraine. We do not seek instant success. Instead, we choose the path of gradual growth — small but confident steps, year by year, earning the trust and love of our consumers. We sincerely value everyone who is with us.

Organic Milk proves that business can be a force for positive change: creating high-quality products, caring for the environment, and meeting societal expectations while building trust and long-term value.

УКРАЇНА І СВІТ UKRAINE AND THE WORLD

**ВІД ДИПЛОМАТІЇ ДЕРЖАВ ДО ДІАЛОГУ СУСПІЛЬСТВ.
ЧОМУ УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ ЗА КОРДОНОМ МАЮТЬ СТАТИ
КЛЮЧОВИМ ІНСТРУМЕНТОМ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ.**

**FROM STATE DIPLOMACY TO DIALOGUE BETWEEN SOCIETIES.
WHY UKRAINIAN COMMUNITIES ABROAD MUST BECOME
A KEY INSTRUMENT OF FOREIGN POLICY.**

Тарас Мишляєв,
кандидат політичних наук (Україна),
доктор суспільних наук (Польща)

Taras Myshlyayev,
PhD in Political Science (Ukraine),
PhD in Social Sciences (Poland)

Володимир Ханас,
директор представництва
ГО «Міжнародний дипломатичний альянс» в Польщі

Volodymyr Khanas,
Director of the Polish Representative Office
of the International Diplomatic Alliance (NGO)

Європейські суспільства втомилися від війни. Це твердження часто звучить як докір, але насправді є констатацією соціальної реальності. Втома не означає зради чи байдужості. Вона означає, що війна перестала бути екзистенційним шоком і стала довготривалим фоном, який конкурує з інфляцією, міграцією, внутрішніми кризами та політичною турбулентністю.

У такій ситуації класична модель зовнішньої комунікації — президентські звернення, урядові візити, офіційні заяви — поступово втрачає ефективність. Не тому, що вона неправильна, а тому, що вона звертається не до того адресата. У демократичних державах ключовим адресатом є не уряд, а суспільство. Саме тут і виникає структурна проблема: держави погано говорять із чужими суспільствами. Це не лише виклик, а й можливість для України.

Державна дипломатія за своєю природою ієрархічна, формалізована й політизована. Вона ефективна у переговорах між елітами, у сфері безпеки, фінансів і міжнародного права. Проте вона має обмежену здатність вести тривалий, неконфліктний і довірчий діалог із масовими суспільствами, особливо в умовах емоційного виснаження.

Політологічно це можна описати як розрив між міжурядовою дипломатією та політикою публічної сфери. У першому випадку працюють інститути і протоколи, у другому — наративи, символи, соціальні мережі довіри. І саме в другій площині державні актори системно програють недержавним.

Коли європейський громадянин чує чергову промову президента України, він часто сприймає її як частину політичної гри. Навіть за наявності співчуття виникає дистанція. Працює не логіка солідарності, а логіка самозахисту: «Це не моя війна, я вже це чув». Тому ключове питання сьогодні — не в інтенсивності комунікації, а в її суб'єкті та форматі.

European societies are tired of the war. This statement is often voiced as a reproach, but in fact it is a description of a social reality. Fatigue does not mean betrayal or indifference. It means that the war has ceased to be an existential shock and has become a long-term background that competes with inflation, migration, internal crises, and political turbulence.

In such situation, the classical model of external communication — presidential addresses, governmental visits, official statements — gradually loses its effectiveness. Not because it is wrong, but because it addresses

the wrong audience. In democratic states, the key addressee is not the government, but society. This is where a structural problem emerges: states are poor at speaking to foreign societies. This is not only a challenge, but also an opportunity for Ukraine.

State diplomacy is, by its nature, hierarchical, formalized, and politicized. It is effective in negotiations between elites in the spheres of security, finance, and international law. However, it has limited capacity to conduct long-term, non-confrontational, trust-based dialogue with mass societies, especially under conditions of emotional exhaustion.

From a political science perspective, this can be described as a gap between intergovernmental diplomacy and the politics of the public sphere. In the first case, institutions and protocols operate; in the second, narratives, symbols, and networks of social trust. And it is precisely in this second dimension that state actors systematically lose to non-state ones.

When a European citizen hears another speech by the President of Ukraine, it is often perceived as part of a political game. Even where empathy exists, distance emerges. The logic of solidarity gives way to the logic of self-protection: "This is not my war; I have already heard this." Therefore, the key question today is not the intensity of communication, but its subject and format.

ПОЛЬСЬКИЙ УРОК: ПОЛОНІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДОВГОЇ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

THE POLISH LESSON: POLONIA AS AN INSTRUMENT OF LONG-TERM FOREIGN POLICY

Досвід Польщі у формуванні діаспори як елементу довгострокової зовнішньої політики є тут принципово важливим. Польська стратегія ще з 1990-х років виходила з припущення, що держава не здатна самотійно забезпечити стабільну й органічну присутність у публічному просторі інших країн. Цю функцію поступово перебрала на себе Полонія — не як декоративна діаспора, а як соціально вкорінений суб'єкт. Інституційно це підкріплювалося через мережу організацій, освітніх програм, культурних і аналітичних платформ. Важливо, що їхнім завданням не була пряма пропаганда. Йшлося про вбудовування польських тем у локальні академічні, історичні, культурні та безпекові дискусії. Ключовим було те, що Полонія не говорила від імені уряду. Вона говорила як частина відповідних суспільств — як громадяни, експерти, викладачі, журналісти. Саме це створювало ефект довіри і тривалості.

Український контекст: потенціал без моделі

Україна сьогодні перебуває лише на початковому етапі формування подібного інструменту — і без цілісної моделі. Українські громади за кордоном є чисельними, активними, але водночас фрагментованими. Вони різняться за рівнем інтеграції, соціальним капіталом, політичними поглядами, досвідом життя в країнах перебування. Частина з них залишається в логіці мобілізації і протесту, що було ефективно у 2022 році, але поступово втрачає результативність у ситуації затяжної війни. Водночас уже існують ініціативи, які

Poland's experience in shaping its diaspora as an element of long-term foreign policy is fundamentally important here. Since the 1990s, the Polish strategy has been based on the assumption that the state alone is incapable of ensuring a stable and organic presence in the public spaces of other countries. This function was gradually assumed by Polonia — not as a decorative diaspora, but as a socially embedded actor. Institutionally, this was supported through a network of organizations, educational programs, cultural and analytical platforms. Importantly, their task was not direct propaganda. The goal was to embed Polish issues into local academic, historical, cultural, and security debates. Crucially, Polonia did not speak on behalf of the government. It spoke as part of the respective societies — as citizens, experts, lecturers, journalists. This is what created the effect of trust and durability.

The Ukrainian Context: Potential Without a Model

Ukraine today is only at the initial stage of forming a similar instrument and without a coherent model. Ukrainian communities abroad are numerous and active, yet fragmented. They differ in levels of integration, social capital, political views, and experience of living in host countries. Some remain within a logic of mobilization and protest, which was effective in 2022 but is gradually losing effectiveness in a protracted war. At the same time, initiatives already exist that de facto operate within the logic of dialogue between societies rather than classical diplomacy. These include expert platforms, discussion

УКРАЇНА І СВІТ UKRAINE AND THE WORLD

де-факто працюють у логіці діалогу суспільств, а не класичної дипломатії. Йдеться про експертні платформи, дискусійні формати, аналітичні й освітні проекти, які не апелюють до емоції співчуття, а працюють із раціональним ядром аудиторії. Вони формують образ України не як об'єкта допомоги, а як суб'єкта, що пропонує сенси, інтерпретації та спільні відповіді на питання безпеки, міграції, майбутнього Європи.

Окрему роль відіграють мережі української наукової діаспори — неформальні, але впливові середовища, які інтегрують українську тематику у дослідження з міжнародних відносин, безпеки, європейської інтеграції. Саме такі середовища здатні працювати з так званими епістемічними спільнотами — групами експертів, які формують рамки мислення для політичних рішень.

Українська громада в конкретній країні — це не абстрактна діаспора. Це соціальний актор, вбудований у локальні структури — університети, медіа, муніципалітети, професійні спільноти. Саме ця вбудованість, а не національне походження як таке, робить громади потенційно ефективним інструментом зовнішньої політики.

Вони здатні:

- говорити про війну мовою наслідків для конкретного суспільства;
- пояснювати українську позицію без офіційної риторики;
- вести розмову в режимі аргументації, а не апеляції;
- утримувати тему України в публічному просторі навіть тоді, коли вона перестає бути новиною.

З погляду теорії soft power це значно ефективніше, ніж пряма державна комунікація. Йдеться не про мобілізацію, а про утримання уваги і довіри. Не «підтримайте нас», а «давайте разом подумавмо, що означає ця війна для нашого спільного майбутнього».

Така модель вимагає від держави принципово іншої ролі. Не контролю і не ручного управління, а створення стратегічної рамки. Це означає:

- чітке формулювання національних інтересів і ключових наративів;
- доступ громад до аналітики, даних, експертизи;
- підтримку довготривалих освітніх і дискусійних форматів, а не разових подій;

formats, analytical and educational projects that do not appeal to emotions of compassion, but work with the rational core of the audience. They shape the image of Ukraine not as an object of assistance, but as a subject that offers meanings, interpretations, and shared answers to questions of security, migration, and the future of Europe.

A particular role is played by networks of the Ukrainian academic diaspora — informal yet influential environments that integrate Ukrainian topics into research on international relations, security, and European integration. These are precisely the environments capable of working with so-called epistemic communities — groups of experts who shape the frameworks of political decision-making.

The Ukrainian community in a specific country is not an abstract diaspora. It is a social actor embedded in local structures — universities, media, municipalities, and professional communities. It is this embeddedness, rather than national origin as such, that makes communities potentially effective instruments of foreign policy.

They are capable of:

- speaking about the war in terms of its consequences for a specific society;
- explaining the Ukrainian position without official rhetoric;
- conducting conversations in a mode of argumentation rather than appeal;
- maintaining the Ukrainian topic in the public sphere even when it ceases to be news.

From the perspective of soft power theory, this is significantly more effective than direct state communication. It is not about mobilization, but about sustaining attention and trust. Not “support us,” but “let us think together about what this war means for our shared future.”

Such a model requires a fundamentally different role from the state. Not control or micromanagement, but the creation of a strategic framework. This means:

- clear formulation of national interests and key narratives;
- providing communities with access to analytics, data, and expertise;
- supporting long-term educational and discussion formats rather than one-off events;
- investing in the preparation of community leaders capable of working with local audiences.

At the same time, it must be acknowledged that the state is institutionally inclined toward control rather than trust. Without changing this

- інвестиції у підготовку лідерів громад, здатних працювати з локальними аудиторіями.

Водночас слід визнати: держава інституційно схильна до контролю, а не до довіри. Без зміни цієї логіки будь-яка спроба «використати діаспору» ризикує перетворитися на бюрократизацію і втрату того самого ресурсу довіри, який робить громади ефективними.

Європейська втома від війни — це не кінець підтримки України. Це кінець старого формату комунікації. Державна дипломатія досягла своєї межі у роботі з масовими суспільствами. Подальше утримання підтримки можливе лише через горизонтальний, раціональний і локально вкорінений діалог, який ведуть не президенти, а люди.

Українські громади за кордоном уже частково виконують цю роль. Завдання держави — не вигадувати нове з нуля, а зшити наявні ініціативи в єдину стратегічну логіку, не знищивши їх автономію. Саме так працює сучасна культурна і публічна дипломатія.

Водночас будь-яка розмова про роль громад впирається в просту, але незручну істину: для того щоб громада стала суб'єктом, а не набором ініціатив, їй потрібен один осередок. Не «єдина організація» у бюрократичному сенсі і не монополія на представництво, а спільна мережево-інституційна платформа, навколо якої вибудовується координація, розподіл ролей і довгострокова стратегія. Без такого осередку громада приречена залишатися фрагментованою: активною, щирою, але структурно слабкою. Саме один центр дозволяє перевести енергію окремих ініціатив у сталі канали впливу на публічний простір країни перебування. Без цього українські громади залишатимуться важливими моральними акторами, але не стануть повноцінним інструментом зовнішньої політики. У польському контексті саме від наявності такого центру залежить, чи українська громада залишиться сукупністю активних, але роз'єднаних середовищ, чи стане впливовим і легітимним учасником публічної та зовнішньополітичної дискусії.

Вище викладена суть не претендує на остаточну модель ведення безпосереднього діалогу та способу донесення інформації. Вона є початком конструктивної дискусії в середині українських спільнот за кордоном, спробою пошуку спільної платформи котра зможе об'єднати зусилля всіх українських громадських та суспільних організацій навколо ідеї формування зовнішньої політики держави.

logic, any attempt to “use the diaspora” risks turning into bureaucratization and the loss of the very resource of trust that makes communities effective.

European fatigue with the war is not the end of support for Ukraine. It is the end of the old communication format. State diplomacy has reached its limit in working with mass societies. Further retention of support is possible only through horizontal, rational, and locally embedded dialogue conducted not by presidents, but by people.

Ukrainian communities abroad already partially perform this role. The task of the state is not to invent something from scratch, but to stitch existing initiatives into a single strategic logic without destroying their autonomy. This is how modern cultural and public diplomacy works.

At the same time, any discussion about the role of communities runs into a simple but uncomfortable truth: for a community to become a subject rather than a collection of initiatives, it needs a single hub. Not a “single organization” in the bureaucratic sense, and not a monopoly on representation, but a shared network-institutional platform around which coordination, division of roles, and long-term strategy can be built.

Without such a hub, the community is doomed to remain fragmented — active, sincere, but structurally weak. Only one centre enables the energy of individual initiatives to be transformed into sustainable channels of influence in the public space of the host country. Without this, Ukrainian communities will remain important moral actors, but will not become a full-fledged instrument of foreign policy. In the Polish context, it is precisely the presence of such a centre that will determine whether the Ukrainian community remains a collection of active but disconnected environments or becomes a legitimate and influential participant in public and foreign policy debates.

The above reasoning does not claim to be a final model for conducting direct dialogue or information delivery. It is the beginning of a constructive discussion within Ukrainian communities abroad, an attempt to search for a common platform capable of uniting the efforts of all Ukrainian civic and social organizations around the idea of shaping the state's foreign policy.

УКРАЇНА І СВІТ UKRAINE AND THE WORLD

ДИПЛОМАТІЯ ДІАЛОГУ: ЗУСТРІЧ ПОСЛА УКРАЇНИ У ФІНЛЯНДІЇ З УКРАЇНСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

DIPLOMACY OF DIALOGUE: THE MEETING OF THE AMBASSADOR OF UKRAINE TO FINLAND WITH THE UKRAINIAN COMMUNITY

Українська громада у Фінляндії стрімко зростає протягом останніх років та перетворилась із невеликої спільноти трудових мігрантів, студентів та фахівців, що працюють у сферах ІТ, медицини та інших галузях на одну з найбільших груп іммігрантів у країні. На сьогодні у Фінляндії налічується понад 86 000 українців, переважна більшість яких отримала тимчасовий захист в країні у зв'язку із повномасштабним російським вторгненням в Україну. Для нашої держави це не лише група українських громадян, а важливий ресурс «м'якої сили» та партнер у формуванні довіри та взаєморозуміння між Україною, Фінляндією та ЄС, а також просуванні інтересів України з питань безпеки та європейської інтеграції. Тому особливої вагомості набула зустріч Надзвичайного і Повноважного Посла України у Республіці Фінляндія Михайла Видойника із представниками української громади у м. Вааса (регіон Остроботнія), що відбулась у найскладніший період історії незалежної України. На зустрічі були присутні представники Асоціації україно-фінської дружби «Калина» (Kalyna — Finland Ukraina Ostrobothnia Kalyna rf), фінські друзі та партнери української громади регіону Остроботнія.

Зустріч Посла України у Фінляндії з українською спільнотою стала прикладом сучасної публічної дипломатії, яка виходить далеко за рамки протокольних подій, у центрі якої — люди та Україна. Це був відкритий діалог, що перетворився на майданчик спільного планування майбутнього України, модератором якого виступив пан Посол Михайло Видойник. Основними темами, що обговорювалися під час зустрічі були: питання правового статусу та соціальної інтеграції українців у Фінляндії — продовження тимчасового захисту, працевлаштування та визнання українських дипломів, започаткування бізнесу та розвиток підприємництва; зміцнення національної ідентичності — підтримка української культури, мови, українських митців та суб'єктності українців за кордоном; підтримка України — гуманітарна допомога, співпраця з волонтерськими, громадськими організаціями та логістичні труднощі; узгодженість законодавства двох країн та імплементація європейського досвіду в Україні.

The Ukrainian community in Finland has been growing rapidly in recent years and has transformed from a small community of migrant workers, students and specialists working in the fields of IT, medicine and other industries into one of the largest immigrant groups in the country. Today, there are over 86,000 Ukrainians in Finland, the vast majority of whom have received temporary protection in the country in connection with the full-scale Russian invasion of Ukraine. For our state, this is not just a group of Ukrainian citizens, but an important resource of “soft power” and a partner in building trust and mutual understanding between Ukraine, Finland and the EU, as well as promoting Ukraine's interests in security and European integration. Therefore, the meeting of the Extraordinary and Plenipotentiary Ambassador of Ukraine to the Republic of Finland Mykhailo Vydoynyk with representatives of the Ukrainian community in Vaasa (Ostrobothnia region), which took place during the most difficult period in the history of independent Ukraine, acquired special significance. The meeting was attended by representatives of the Ukrainian-Finnish Friendship Association “Kalyna” (Kalyna — Finland Ukraina Ostrobothnia Kalyna rf), Finnish friends and partners of the Ukrainian community of the Ostrobothnia region.

The meeting of the Ambassador of Ukraine to Finland with the Ukrainian community became an example of modern public diplomacy, which goes far beyond the framework of protocol events, in the center of which are people and Ukraine. It was an open dialogue that turned into a platform for joint planning of the future of Ukraine, moderated by Ambassador Mykhailo Vydoynyk. The main topics discussed during

Особливу увагу було приділено посиленню присутності України у публічному просторі Фінляндії, пожеввленню економічної та безпекової співпраці між країнами, формуванню довіри та взаєморозуміння, сталих зв'язків, які працюватимуть і після завершення війни. З цією метою було анонсовано створення представництва науково-популярного видання «АМБАСАДОР/AMBASSADOR» у Фінляндії, як платформи для активної культурної, медіа та публічної дипломатії через реалізацію інформаційно-комунікаційних і культурно-наукових ініціатив. Головною стратегічною метою діяльності видання «АМБАСАДОР/AMBASSADOR» у Фінляндії є формування бренду Україна з потужним культурним, інтелектуальним, науковим та бізнес потенціалом, забезпечення інформаційного діалогу між країнами.

Посол України у Фінляндії Михайло Видойник висловив щирю вдячність Голові Асоціації Калина (Kalyna — Finland Ukraine Ostrobothnia Kalyna rf) Олені Гальченко, всій українській громаді Остроботнії та вручив Подяку за значний внесок у допомогу Україні, віддану волонтерську діяльність (близько 500 тисяч євро — понад 500 тон гуманітарного вантажу, 112 автомобілів, 4 автомобіля швидкої допомоги), активну громадянську позицію та солідарність в умовах війни. Від української громади художниця Світлана Матвієнко презентувала свою картину у подарунок пану Послу.

Ця зустріч продемонструвала відкритість української дипломатичної місії до діалогу і співпраці та стала важливим кроком у формуванні спільної візії відстоювання інтересів України за кордоном. Вона показала, що українці у Фінляндії є активною, згуртованою спільнотою, яка працює задля підтримки, економічного відродження та відбудови України, розвитку українсько-фінських відносин та формування позитивного іміджу України у світі.

Наша сила у нашій єдності. Разом до Перемоги та майбутнього процвітання України!

the meeting were: the issue of the legal status and social integration of Ukrainians in Finland — the continuation of temporary protection, employment and recognition of Ukrainian diplomas; strengthening national identity — support for Ukrainian culture, language, Ukrainian artists and the subjectivity of Ukrainians abroad; support for Ukraine — humanitarian aid, cooperation with volunteer and public organizations and logistical difficulties; consistency of legislation between the two countries and implementation of European experience in Ukraine.

Particular attention was paid to strengthening Ukraine's presence in the public space of Finland, revitalizing economic and security cooperation between the countries, building trust and mutual understanding, and sustainable ties that will continue after the end of the war. To this end, the establishment of a representative office of the popular science publication “AMBASSADOR” in Finland was announced as a platform for active cultural, media, and public diplomacy through the implementation of information, communication, and cultural and scientific initiatives. The main strategic goal of the “AMBASSADOR” publication in Finland is to form a brand of Ukraine with a powerful cultural, intellectual, scientific, and business potential, and to ensure information dialogue between countries.

The Ambassador of Ukraine to Finland, Mykhailo Vydoynyk, expressed his sincere gratitude to the Head of the Kalyna Association (Kalyna — Finland Ukraine Ostrobothnia Kalyna rf) Olena Galchenko, the entire Ukrainian community of Ostrobothnia and presented a Certificate of Gratitude for a significant contribution to helping Ukraine, dedicated volunteer work (about 500 thousand euros — over 500 tons of humanitarian cargo, 112 cars, 4 ambulances), active civic position and solidarity in times of war. On behalf of the Ukrainian community, artist Svitlana Matvienko presented her painting as a gift to the Ambassador.

This meeting demonstrated the openness of the Ukrainian diplomatic mission to dialogue, cooperation, and became an important step in forming a common vision of defending Ukraine's interests abroad. It showed that Ukrainians in Finland are an active, close-knit community working to support, economically revive and rebuild Ukraine, develop Ukrainian-Finnish relations, and shape a positive image of Ukraine in the world.

Our strength is in our unity. Together for Victory and the future prosperity of Ukraine!

УКРАЇНА І СВІТ
UKRAINE AND THE WORLD

Українсько-грузинське партнерство — це не лише історія спільної боротьби й цінностей, а й жива співпраця людей, які будують мости між культурами сьогодні. У цьому інтерв'ю ми говоримо з керівниками ГО «Грузинська душа» — Президентом Георгієм Адамадзе та радницею Президента і координаторкою ключових напрямків Іриною Кахіяні — про ідентичність, силу громади, збереження традицій та роль громадських ініціатив у зміцненні дружби між грузинським і українським народами.

Ukrainian–Georgian partnership is not only a story of shared struggle and common values, but also a living cooperation between people who are building bridges between cultures today. In this interview, we speak with the leaders of the NGO “Georgian Soul” — President Giorgi Adamadze and Presidential Advisor and Coordinator of Key Areas Iryna Kakhiani — about identity, strength of the community, preservation of traditions, and the role of civic initiatives in strengthening friendship between the Georgian and Ukrainian people.

Георгій Адамадзе — Президент ГО «Грузинська душа». Народився і до шкільного віку проживав в Грузії. Шкільну та вищу освіту отримав в Україні. Сьогодні Георгій — успішно розвиває власний бізнес і очолює ГО «Грузинська душа».

Він не тільки пам'ятає і цінує власне коріння, а як Президент ГО ставить за мету об'єднувати грузинські сім'ї в Україні, плекати культурні, кулінарні традиції свого народу, підтримувати партнерські стосунки з українцями, зміцнюючи дружбу та взаємодопомогу між грузинським і українським народами.

Ірина Кахіяні — Радниця Президента ГО «Грузинська душа» та координаторка ключових напрямків в роботі ГО. Ірина народилась, виросла і отримала освіту в Україні. Має міцне грузинське коріння, друзів і партнерів як в Україні, так і в Грузії, що й привело її в ГО «Грузинська душа» і виступає першою контактною особою комунікації з партнерами, організаціями та медійними особами. Координує організаційні та інші ключові напрямки діяльності ГО «Грузинська душа».

Giorgi Adamadze, President of the NGO «Georgian Soul». Giorgi Adamadze was born and lived in Georgia until school age. He received his secondary and higher education in Ukraine. Today, Giorgi successfully develops his own business and heads the NGO “Georgian Soul.” He not only remembers and values his roots, but as President of the NGO has set the goal of uniting Georgian families in Ukraine, nurturing cultural and culinary traditions of his people, supporting partnership relations with Ukrainians, and strengthening friendship and mutual assistance between the Georgian and Ukrainian peoples.

Iryna Kakhiani, Advisor to the President of the NGO «Georgian Soul» and Coordinator of Key Areas. Iryna was born, raised, and educated in Ukraine. She has strong Georgian roots, as well as friends and partners both in Ukraine and Georgia, which led her to join the NGO «Georgian Soul». She serves as the primary point of contact for communication with partners, organizations, and media representatives. Iryna coordinates organizational and other key areas of the NGO's activities.

Giorgi, what was the main driving force behind the creation of the NGO “Georgian Soul” in 2013?

On the one hand, main motivating impulse was my personal need not only to maintain individual business or friendly relationships, but to unite Georgian families, establish strong ties among Georgians living in Ukraine, and provide various forms of support to those who need it. On the other hand, I saw a genuine interest among Ukrainians around me in Georgian culture and traditions. Thus, the NGO «Georgian Soul» became a bridge that unites two friendly nations.

Георгію, що стало головним поштовхом до створення організації «Грузинська душа» у 2013 році?

Головним мотиваційним поштовхом з одного боку, стала моя власна потреба не тільки підтримувати особисті ділові чи дружні стосунки, а об'єднати грузинські сім'ї, налагодити міцні зв'язки між грузинами, які живуть в Україні та надавати різноманітну підтримку тим, хто її потребує. З іншого боку, я бачив інтерес українців, які мене оточували, до грузинської культури та традицій. Таким чином, ГО «Грузинська душа» стала тим містком, що об'єднує два дружніх народи.

Яка місія Вашої організації в контексті українсько-грузинських відносин?

Місією ГО «Грузинська душа» ми пов'язуємо з головною метою, яка залишається незмінною — зберігати, плекати, розвивати, та поширювати грузинську культуру в Україні, розкриваючи її красу українцям. Водночас, вивчати українські традиції та культуру. Такий підхід, на нашу думку, збагачуватиме наші народи та зміцнюватиме ділові, культурні та дружні взаємовідносини між нами.

Танцювальний колектив «Ріоні» та школа грузинської мови стали основою діяльності організації. Чому робота з дітьми є для Вас пріоритетною?

Грузинські діти, які народились в Україні, зростають, навчаються в білінгвістичному середовищі: вдома вони спілкуються рідною мовою, а в дитячих садочках та школах, — державною, українською. Відомо, що саме мова і культура є суттєвими маркерами ідентичності. З метою збереження і зміцнення власної ідентичності були створені танцювальний колектив «Ріоні», засновником і керівником якого є Лалі Герзмава, та безкоштовна школа грузинської мови, яку започаткувала Наїра Акубардія. Доречі, грузинські танці та мову опановують не тільки грузини, а й українці, як діти, так і дорослі.

Після відновлення активної діяльності — які ключові напрямки розвитку Ви визначаєте на найближчі роки?

ГО «Грузинська душа» заснована в Дніпрі, і її діяльність була активною, хоча й локальною. Ми організовували масштабні культурні заходи, пов'язані з державними святами Гру-

What is the mission of your organization in the context of Ukrainian–Georgian relations?

We associate the mission of the NGO «Georgian Soul» with our core goal, which remains unchanged — to preserve, nurture, develop, and promote Georgian culture in Ukraine, revealing its beauty to Ukrainians. At the same time, we seek to study Ukrainian traditions and culture. In our view, such an approach enriches both peoples and strengthens business, cultural, and friendly relations between us.

The «Rioni» dance ensemble and the Georgian language school became the foundation of the organization's activities. Why is working with children a priority for you?

Georgian children born in Ukraine grow up and study in a bilingual environment: at home they speak their native language, while in kindergartens and schools they use the state language — Ukrainian. It is well known that language and culture are essential markers of identity. In order to preserve and strengthen this identity, the «Rioni» dance ensemble was created, founded and led by Lali Gerzmava, as well as a free Georgian language school initiated by Naira Akubardia. By the way, not only Georgians but also Ukrainians — both children and adults — learn Georgian dances and the Georgian language.

After resuming active work, what key areas of development do you define for the coming years?

The NGO «Georgian Soul» was founded in Dnipro, and its activities were active, though largely local. We organized large-scale cultural events related to Georgian national holidays. Based on our positive experience, we developed ambitious plans and established a long-term vision for the organisation. On February 24, 2022, Russia launched a treacherous full-scale invasion

УКРАЇНА І СВІТ UKRAINE AND THE WORLD

зії. Спираючись на певний позитивний досвід ми будували амбіційні плани, створювали перспективне бачення розвитку Організації. 24 лютого 2022 року відбулося віроломне повномасштабне вторгнення Росії в Україну. На деякий час в діяльності ГО виникла пауза. Відомо, що будь-яка криза, навіть війна — це не лише загроза та стрес, а й поворотна точка, що прискорює зміни, стимулює адаптацію, виявляє і активізує приховані можливості для розвитку як окремої особистості, так і спільні громадські резерви.

Сьогодні ми закінчуємо паузу, оновлюємось, розширюємось, виходячи за межі Дніпра і області. Сьогодні наша мета — об'єднати громади всіх областей, що підконтрольні Україні. Війна — це страшне горе, та життя триває, створюються сім'ї, народжуються діти, і ми не маємо права ставити життя і нашу діяльність на паузу. Наразі плануємо відновлювати організацію і проведення фестивалів, кулінарних майстер класів, концертів, виставок грузинських митців та народних майстрів.

З часом відкриємо школи з вивчення грузинської мови, історії та культури в Києві та обласних центрах України.

of Ukraine. For some time, the NGO's activities were paused. It is known that any crisis, even war, is not only a threat and stress, but also a turning point that accelerates change, stimulates adaptation, and reveals hidden opportunities for development — both personal and communal.

Today, we are ending this pause, renewing ourselves, and expanding beyond Dnipro and the region. Our current goal is to unite communities across all areas of Ukraine under government control.

War is a tragedy, but life goes on: families are created, children are born, and we have no right to put life and our activities on hold. We plan to resume organizing festivals, culinary master classes, concerts, exhibitions of Georgian artists and folk craftsmen.

In time, we will open schools for studying the Georgian language, history, and culture in Kyiv and other regional centers of Ukraine.

Iryna, you are the Advisor to the President and Coordinator of key areas. What does your scope of responsibility include?

I am directly involved in all projects and processes of the NGO «Georgian Soul», from idea to implementation. I represent the NGO at official events, maintain relations with the public, partners, and the media, and coordinate the internal work of the organization.

Ірино, Ви є радницею Президента та координаторкою ключових напрямів. Що входить до Вашої сфери діяльності?

Я безпосередньо беру участь в усіх проєктах та процесах ГО «Грузинська душа» від ідеї до її реалізації. Представляю ГО на офіційних заходах, підтримую зв'язки з громадськістю, партнерами, ЗМІ. Координую внутрішню роботу ГО.

Які формати співпраці з українськими та міжнародними інституціями сьогодні є найбільш актуальними для «Грузинської душі»?

Ми відкриті до співпраці з українськими та міжнародними організаціями, фондами та бізнесом, з якими співпадають наші цінності та цілі щодо підтримки активного життя грузинської діаспори в Україні та зміцнення соціальних та культурних зв'язків між грузинським та українським народами.

Це можуть бути проведення конференцій, круглих столів, фестивалів, виставок сучасного грузинського мистецтва, народних майстрів тощо. Об'єднуватись, посилювати один одного та зростати, крокуючи вперед, – стратегія наших партнерських взаємовідносин.

Яке головний меседж Ви хотіли б донести українському суспільству через свою діяльність?

Грузинський і український народи мають давні і міцні зв'язки, що базуються на спільних цінностях: життєстійкість, волелюбність, щирість, гостинність, вірність традиціям.

Проживаючи в Україні ми поважаємо її закони, інтегруємося в соціальне, економічне, політичне і культурне життя в суспільстві. Разом з цим, ми цінуємо та підтримуємо власну ідентичність та тісний зв'язок між нашими народами, культурами та традиціями.

Діяльність ГО «Грузинська душа» є прикладом того, як особиста ідентичність, професійний досвід і щире бажання служити громаді перетворюються на міст дружби між народами, посилюючи українсько-грузинське партнерство через культуру, взаємодопомогу та спільні цінності.

What formats of cooperation with Ukrainian and international institutions are currently most relevant for «Georgian Soul»?

We are open to cooperation with Ukrainian and international organizations, foundations, and businesses whose values and goals align with ours in supporting the active life of the Georgian diaspora in Ukraine and strengthening social and cultural ties between the Georgian and Ukrainian peoples.

This may include conferences, round tables, festivals, exhibitions of contemporary Georgian art, works by folk craftsmen, and more. Unite, strengthen one another, and grow while moving forward — this is the strategy of our partnership relations.

What is the key message you would like to convey to Ukrainian society through your activities?

The Georgian and Ukrainian peoples have long-standing and strong ties based on shared values: resilience, love of freedom, sincerity, hospitality, and loyalty to traditions.

Living in Ukraine, we respect its laws and integrate into the social, economic, political, and cultural life of society. At the same time, we value and preserve our own identity and the close connection between our peoples, cultures, and traditions.

The activities of the NGO «Georgian Soul» are an example of how personal identity, professional experience, and a sincere desire to serve the community are transformed into a bridge of friendship between nations, strengthening the Ukrainian–Georgian partnership through culture, mutual support, and shared values.

ІННОВАЦІЯ СТІЙКОСТІ SUSTAINABILITY INNOVATION

ІННОВАЦІЇ СТІЙКОСТІ: УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК НОВА МОВА КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ

INNOVATION OF RESILIENCE: UKRAINIAN MILITARY TECHNOLOGIES AS A NEW LANGUAGE OF CULTURAL DIPLOMACY

Лариса ДІДОВИЧ

провідний професіонал з інтелектуальної власності

Larysa DIDOVYCH

Lead Intellectual Property Specialist

Comprehensive patent search and professional assistance indrafting and filing applications for all types of intellectualproperty objects — including inventions, utility models, industrialdesigns, trademarks, geographical indications, and copyright. Services include full support at both national and internationallevels, from preliminary analysis and IP strategy development tolegal protection and representation before intellectual propertyoffices.

Лариса ГАВРИЛЕЙ

Директор ТОВ «ПатентПром — Київ»,
Патентний повірений України

Larysa HAVRYLEI

Director of PatentProm-Kyiv LLC, Patent Attorney of Ukraine

Patent Expert and Patent Search Specialist in the fields of cellularand molecular biology, microbiology, medical sciences, and foodbiotechnology. Registered Patent Attorney for all types of intellectual propertyobjects

“Where innovation defends freedom — and diplomacy begins”.

Там, де інновація захищає свободу — і народжується дипломатія.

Анотація

У статті розглянуто феномен українських військових інновацій як форми культурної дипломатії та прояву інтелектуальної сили держави. Показано, що оборонні технології стають не лише засобом безпеки, а й елементом національного бренду, який транслиє світові цінності свободи, гідності та творчої стійкості.

Ключові слова: військові інновації, інтелектуальна власність, культурна дипломатія, технологічна стійкість, Україна.

Україна як простір інноваційної стійкості

Україна сьогодні — це не лише держава, що обороняється. Це країна, яка перетворює **виклик на інновацію**, створюючи унікальну модель стійкості, де поєднано військову науку, підприємництво та гуманітарне мислення.

Умови війни сформували парадоксальний феномен: те, що в інших країнах народжується в лабораторіях, в Україні постає в **польових умовах**, на основі практичного досвіду й колективної кмітливості.

Військові інновації стали не лише технологічними рішеннями, а й **носіями культурного коду нації** — адаптивності, співтворчості, винахідливості та довіри.

Військові технології як нова дипломатична мова

Інтелектуальна власність у військовій сфері традиційно закрита, але український досвід

Abstract

The article examines the phenomenon of Ukrainian military innovations as a form of cultural diplomacy and a manifestation of the nation's intellectual strength. It demonstrates that defense technologies are becoming not only instruments of security but also elements of the national brand, communicating to the world the values of freedom, dignity, and creative resilience.

Keywords: military innovations, intellectual property, cultural diplomacy, technological resilience, Ukraine.

Ukraine as a Space of Innovative Resilience

Contemporary Ukraine is not merely a state under defense. It is a country that transforms challenges into innovation, creating a unique model of resilience that unites military science, entrepreneurship, and humanitarian thinking.

The conditions of war have generated a paradoxical phenomenon: what in other countries is born in laboratories, in Ukraine emerges directly in the field — shaped by practical experience and collective ingenuity.

Military innovations have thus become not only technological solutions but also carriers of the nation's cultural code — adaptability, co-creation, inventiveness, and trust.

Military Technologies as a New Diplomatic Language

зруйнував цей стереотип. Наші розробки дедалі частіше стають **публічними символами інтелектуальної відваги**.

Безпілотники «Punisher», «Shark», «Fury», «Leleka» — приклади інженерної елегантності, в яких поєднано точність, автономність і глибоке розуміння польової реальності. Їхня філософія — не копіювання, а **переосмислення принципів ефективності**.

Система Delta, що інтегрує дані з безпілотників, супутників та польових звітів у єдину цифрову мапу, стала **втіленням української культури мислення**: швидкої, командної, аналітичної.

Антидронові системи Kvertus, Himera, EDM4S показують, як стартапи з українським корінням створюють конкурентні рішення світового рівня. Їхні творці перетворили досвід виживання на мову технологічної дипломатії.

Державне партнерство і цивільна креативність

Оборонна інновація в Україні — це **синергія держави, бізнесу та громадянського суспільства**. Платформа Brave1, ініційована урядом України, стала **центром інтелектуального тягіння**, де об'єднано винахідників, IT-фахівців, стартапи й дипломатів. Вона формує **нову архітектуру міжнародного партнерства**, у якій Україна виступає не лише отримувачем допомоги, а й **джерелом технологічної компетенції**.

Ініціатива «Армія дронів» перетворила громадянську енергію на інноваційний ресурс. Це — соціальний контракт між суспільством і державою, у якому технологія стає формою солідарності.

Інтелектуальна власність як культурна спадщина майбутнього

Кожен український винахід — це не просто патент чи конструкція. Це **доказ того, що креативність сильніша за страх**.

Міжнародні структури, як-от NATO Innovation Fund, European Defence Fund та Horizon Europe, уже аналізують українські оборонні розробки як приклади **“resilience-driven innovation”** — інновацій, народжених із кризи, але спрямованих на гуманістичну мету.

Таким чином, інтелектуальна власність України перетворюється на **інструмент культурного впливу** — міжку силу, що базується не на ресурсах, а на інтелекті, довірі й моральному авторитеті.

Висновок

Українські військові інновації — це **нова мова культурної дипломатії**, у якій технологія стає носієм гуманістичних сенсів. Україна доводить, що навіть у найскладніших обставинах нація може не лише боротися, а й **створити майбутнє**, засноване на інтелекті, етиці та солідарності.

Кожен український дрон, кожна система штучного інтелекту чи оборонний стартап — це **дипломатичний меседж світу**: ми воюємо не лише за територію, а за право мислити вільно. У цьому — сутність української культурної дипломатії XXI століття: **інновація як аргумент довіри, а розум як нова зброя миру**.

Intellectual property in the military sphere has traditionally been closed to the public, but the Ukrainian experience has redefined this notion. Ukrainian defense developments increasingly serve as symbols of intellectual courage and creative defiance.

Drones such as Punisher, Shark, Fury, and Leleka exemplify engineering elegance — combining precision, autonomy, and a profound understanding of battlefield realities. Their philosophy is not imitation but rethinking the principles of efficiency. The Delta situational awareness system, integrating data from drones, satellites, and field reports into a unified digital map, has become a manifestation of the Ukrainian mindset — fast, collaborative, and analytical.

Anti-drone systems such as Kvertus, Himera, and EDM4S showcase how Ukrainian-rooted startups are creating world-class technological solutions. Their creators have transformed the experience of survival into a new language of technological diplomacy.

State Partnership and Civil Creativity

Defense innovation in Ukraine embodies the synergy between the state, business, and civil society. The government-initiated Brave1 platform has become an intellectual hub that unites inventors, IT professionals, startups, and diplomats. It forms a new architecture of international partnership in which Ukraine acts not only as a recipient of assistance but also as a source of technological expertise.

The Army of Drones initiative has transformed civic energy into an innovative resource — a social contract between society and the state, where technology becomes a form of solidarity.

Intellectual Property as the Cultural Heritage of the Future

Every Ukrainian invention is not merely a patent or a technical design — it is proof that creativity is stronger than fear.

International structures such as the NATO Innovation Fund, the European Defence Fund, and Horizon Europe are already analyzing Ukrainian defense developments as examples of “resilience-driven innovation” — innovations born out of crisis but aimed at a humanistic purpose.

Thus, Ukraine's intellectual property is turning into an instrument of cultural influence — a form of soft power founded not on resources, but on intellect, trust, and moral authority.

Conclusion

Ukrainian military innovations represent a **new language of cultural diplomacy**, where technology becomes a carrier of humanistic meaning. Ukraine proves that even in the most difficult circumstances, a nation can not only fight but also create a future grounded in intellect, ethics, and solidarity.

Each Ukrainian drone, each artificial intelligence system, and every defense startup conveys a diplomatic message to the world: we are fighting not only for territory, but for the right to think freely. This is the essence of Ukrainian cultural diplomacy in the 21st century — **innovation as an argument of trust, and intellect as the new weapon of peace**.

МЕДИЧНА ПЛАТФОРМА MEDICAL PLATFORM

Євген Дубровський

український лікар-інфекціоніст, доктор філософії за спеціальністю медицина, науковець, автор серії робіт із вивчення імунітету людини, письменник, публічний діяч і медичний блогер, ветеран російсько-української війни.

Yevhen Dubrovskyi

is a Ukrainian infectious disease physician, Doctor of Philosophy (PhD) in Medicine, researcher, author of a series of works on the study of human immunity, writer, public intellectual and medical blogger, and a veteran of the Russo-Ukrainian war.

1. Наскільки насправді поширені автоімунні хвороби і чому їх стає більше.
2. Чому міф про «слабкий імунітет, який треба підсилювати» небезпечний і застарілий.
3. Що саме відкрили цьогорічні нобелівські лауреати — і чому регуляторні Т-клітини (T-reg) змінюють наше розуміння імунітету.

1. How common autoimmune diseases really are — and why there are more of them.
2. Why the myth of a “weak immune system that needs boosting” is dangerous and outdated.
3. What this year’s Nobel laureates actually discovered — and why **regulatory T cells (T-regs)** are **changing our understanding of immunity.**

Люди завжди прагнули жити довше. Й вся історія медицини — це безперервний шлях до пошуку тілесного безсмертя. Звісно, це неможливо, однак, з кожним століттям людство впевнено просувалось в цьому напрямку. Ми значною мірою подолали більшість страшних інфекційних захворювань. Вже є ліки від ВІЛ та гепатиту. Ми навчилися робити надскладні операції, пересаджуючи печінку, нирки чи навіть серце. Винайшли штучну нирку. Люди стали жити значно довше, тому на перше місце вийшли так звані «хвороби старості» — кардіологія, неврологічні розлади та онкологія. Але в 21 столітті з’ясувалось, що є ще одна страшна загроза, про яку раніше масово й не чули... Автоімунні процеси...

Я не ревматолог. Автоімунні захворювання лікують ревматологи та ендокринологи. Чому ж я заговорив про «не свій профіль»?

Справа в тому, що як інфекціоніст, дуже часто при розмові із пацієнтами чую фразу: «лікарю, що нам попити, аби підвищити імунітет й рідше хворіти?». У світлі сьогоденних знань та досліджень імунітету, ця фраза є... Дуже небезпечною.

Мені доводиться довго й терпляче пояснювати, що так говорити неправильно, а медицина вже давно змінилась. Що фраза «підвищити імунітет» є застарілим міфом та є дуже шкідливою. Що світова наука вже давно увійшла в нову еру розуміння відносин між хворобою та нашим імунітетом й все перегорнулось з ніг на голову. І що імунітет не можна так просто «покращити» чи «посилити». Імунітет — дуже крихке й тендітне створіння. І правильно — це вміти його загартувувати й берегти. А не «посилювати».

Це варто окремої розмови. Але перед тим важливо пояснити, що таке взагалі автоімунна хвороба й чому вона відбувається.

People have always strived to live longer. The entire history of medicine is a continuous pursuit of bodily immortality. Of course, this is impossible — but with each century, humanity has confidently moved closer to that goal. We have largely overcome most of the terrifying infectious diseases. There are now effective treatments for HIV and hepatitis. We have learned to perform extremely complex surgeries, transplanting livers, kidneys, and even hearts. We have invented the artificial kidney. People now live much longer, and as a result, so-called “diseases of old age” have come to the forefront — cardiovascular diseases, neurological disorders, and oncology. But in the 21st century, it became clear that there is another major threat — one that until recently was barely discussed at all... autoimmune processes.

I am not a rheumatologist. Autoimmune diseases are treated by rheumatologists and endocrinologists. So why am I, an infectious disease specialist, talking about something “outside my specialty”?

The reason is simple. In conversations with patients, I very often hear the phrase: “Doctor, what should we take to boost our immune system so we get sick less often?” In light of modern knowledge and research in immunology, this phrase is... extremely dangerous.

I often have to spend a long time patiently explaining that this way of thinking is wrong — and that medicine has changed. The phrase “boost the immune system” is an outdated and harmful myth. That global science has long entered a new era in understanding the relationship between disease and immunity, and everything has essentially been turned upside down. The immune system cannot simply be “improved” or “strengthened.” Immunity is a very fragile and delicate system. The correct approach is to train it and protect it, not to “stimulate” it.

This deserves a separate conversation. But first, it is important to explain what autoimmune disease actually is — and why it happens at all.

Автоімунні хвороби. Чому їх стає з кожним роком більше? Що ми знаємо про природу та причину? Що це? Автоімунних процесів? Що нас захищає від власних шкідливих антитіл?

Автоімунні захворювання — це не хвороби старості. Це прокляття та біль сучасного світу, адже вони вражають як раз навпаки — молоде й працездатне населення. Якщо раніше це було щось рідкісне, наразі ці патології стають надзвичайно поширеними. Деякі масштабні статистичні аналізи порахували й вважають, що наразі принаймні одна автоімунна хвороба є в кожній десятій людині.

Треба знати, що автоімунні захворювання — це не одна хвороба, а ціле сімейство: ревматоїдний артрит, розсіяний склероз, цукровий діабет 1 типу, хвороба Крона, псоріаз, червоний вовчак, тиреоїдити, целиакія, васкуліти, міастенія, бронхіальна астма, зрештою ревматизм й десятки інших.

Для прикладу, на **ревматоїдний артрит** страждає близько 17–18 мільйонів людей у світі, з тенденцією до зростання, причому частота з 1990 року збільшилась більш ніж на 14%. На друге автоімунне захворювання — **цукровий діабет 1 типу** — **хворіє** приблизно 9 мільйонів людей у світі, а кожного року реєструється понад 500 000 нових випадків. І це тільки вершина айсберга. Якщо врахувати всі «менш медійні» автоімунні діагнози, виходить, що **автоімунні захворювання — одна з основних причин розвитку хронічних хвороб у світі.**

Чому організм атакує сам себе?

Автоімунні хвороби — це патологічний стан, коли організм людини вражає його ж імунна система. Помилково націлюючись на якісь патогени чи антигени, вона зрештою «заплутується» й починає безперервно бити «по своїх».

Ви здивуетесь, але в нормі механізм знищення наших клітин є й він, насправді, необхідний. У людини щодня з'являються тисячі «дефектних» клітин — уражених вірусами чи бактеріями, пошкоджених, мutowаних, старих, або таких, що вже не виконують свої функції. Тому імунна система цілком справедливо має їх *помітити, впізнати й успішно ліквідувати.* Це нормально.

Але є надважлива й надзвичайно суворая межа — дозвіл, що можна чіпати, а що ні. Це так званий **«механізм толерантності»**. Це те, що не дає імунітету плутатись між «хорошим» та «поганим» й нападати на власні здорові органи й непошкоджені білки.

Якщо просто та схематично, то є три основні рівні захисту від автоагресії:

Перший — це фільтр у тимусі — більшість «небезпечних» Т-клітин знищуються ще на етапі навчання та дозрівання у вилочковій залозі.

Другий — це ціла система захисту, коли інші імунні клітини (для прикладу: натуральні кілери

Autoimmune diseases. Why are there more of them every year? What do we know about their nature and causes? What protects us from our own harmful antibodies?

Autoimmune diseases are not diseases of old age. They are the curse and pain of the modern world, because they affect precisely the opposite group — young, working-age people. If they were once considered rare, today these conditions are becoming extremely widespread. Some large-scale statistical analyses suggest that at least one autoimmune disease is present in **every tenth person**.

It is important to understand that autoimmune disease is not a single illness, but an entire family of conditions: rheumatoid arthritis, multiple sclerosis, type 1 diabetes, Crohn's disease, psoriasis, systemic lupus erythematosus, thyroiditis, celiac disease, vasculitides, myasthenia gravis, bronchial asthma, rheumatic fever, and dozens of others.

For example, approximately 17–18 million people worldwide suffer from **rheumatoid arthritis**, with a clear upward trend — its prevalence has increased by more than 14% since 1990. The second major autoimmune disease, **type 1 diabetes**, affects about 9 million people worldwide, with more than 500,000 new cases diagnosed each year. And this is just the tip of the iceberg. If we include all the “less visible” **autoimmune diagnoses**, it becomes clear that **autoimmune diseases are among the leading causes of chronic illness globally.**

Why does the body attack itself?

Autoimmune diseases are pathological conditions in which the human body is damaged by its own immune system. Mistakenly targeting what it perceives as pathogens or antigens, the immune system becomes confused and begins to relentlessly attack its own tissues.

Surprisingly, the destruction of our own cells is actually a normal and necessary process. Every day, thousands of defective cells appear in the human body — cells infected by viruses or bacteria, damaged, mutated, aged, or no longer functional. The immune system must identify and eliminate them. This is normal.

However, there is an extremely important and strict boundary — permission regarding what may be attacked and what must not be touched. This is known as the **mechanism of immune tolerance**. It prevents the immune system from confusing “good” and “bad” and from attacking healthy organs and intact self-proteins.

Simplifying the concept, there are three main levels of protection against auto aggression:

The thymic filter — most dangerous autoreactive T cells are destroyed during their education and maturation in the thymus.

Immune braking systems — other immune cells (for example, natural killer cells in MS), as well as signaling proteins and cytokines, act as brakes and abruptly halt the process when immune responses go astray.

МЕДИЧНА ПЛАТФОРМА MEDICAL PLATFORM

при РС), а також сигнальні білки, цитокіни тощо натискають на «гальма» й різко зупиняють процес, якщо імунітет починає заносити не туди.

І третє — так звана **периферична толерантність** — T-reg (регуляторні клітини) — за відкриття яких була дана цього року Нобелівська премія й про які ми обов'язково скажемо пару слів нижче.

Щоб у людини розвинулось автоімунне захворювання, в якому з цих рівнів захисту має відбутися поломка. Автоімунне ураження неправильно розуміти як якийсь глобальний системний збій в організмі. Правильніше сказати, що це втрата контролю над правильно наведеними механізмами.

Згадаємо для прикладу ковід.

COVID-19 у важкій формі — це не просто вірусна інфекція. Вже у перші місяці пандемії стало очевидно, що у багатьох пацієнтів розвивається небезпечне ускладнення — **неконтрольована імунна агресія** — так званий «цитокиновий шторм». Імунна система не зупиняла запалення після гострої фази. Імунні клітини, замість того щоб знищувати вірус, починали **нищити власні тканини** — легені, судини, іноді навіть серце й нирки.

І знаючи це, хіба залишиться у когось бажання «попити щось для підсилення імунітету» під час ковіду...

COVID-19 у тяжкому перебігу це — значною мірою **гострий автоімунний процес**. Саме тому основне лікування на той час полягало в **призначенні дуже високих доз стероїдів**. Когось не дивує, що при тяжкій вірусній інфекції людину лікують тим, що повністю «вимикають» імунітет? А було саме так. І воно дуже гарно працювало, рятуючи пацієнтів та повертаючи їх майже з того світу.

На сьогодні, на щастя, вже винайдені та широко використовуються прями противірусні, тому при своєчасному призначенні до такого стану пацієнт вже не дійде. До того ж, ковід так змушував, що вже втратив свою вбивчу патогенність. Ситуація із грип практично ідентична. Це треба знати.

Чому автоімунних хвороб стає в світі більше?

Перше, ми просто краще вміємо це діагностувати

Ще 30–40 років тому частину таких хвороб навіть не могли нормально назвати.

Люди роками ходили з «ревматизмом», «поліартритом», «дивною анемією», «неврозом» чи «хронічною втомою», намагаючись лікувати просто симптоми, не розуміючи причини захворювання. Сучасна імунологія, вміння використовувати специфічні точкові антитіла, МРТ — дозволили називати речі своїми іменами. І частина «зростання» в 21 столітті — це насправді **дійсно покращення статистики**.

Peripheral tolerance — regulatory T cells (T-regs) — whose discovery was awarded the Nobel Prize this year, and which we will discuss shortly.

For an autoimmune disease to develop, a failure must occur at one of these levels. Autoimmune damage should not be understood as a global systemic breakdown. It is more accurate to describe it as a loss of control over otherwise well-organized mechanisms.

COVID-19 as an example

Severe COVID-19 is not merely a viral infection. From the early months of the pandemic, it became evident that many patients developed a dangerous complication — **uncontrolled immune aggression**, the so-called cytokine storm. The immune system failed to shut down inflammation after the acute phase. Instead of eliminating the virus, immune cells began **destroying the body's own tissues** — lungs, blood vessels, and sometimes even the heart and kidneys.

Knowing this, would anyone still want to “boost their immune system” during COVID-19?

Severe COVID-19 is, to a significant extent, an **acute autoimmune-like process**. That is why the main treatment involved very high doses of steroids. Does it surprise anyone that a severe viral infection was treated by effectively turning off the immune system? That is exactly what happened — and it worked, saving lives and pulling patients back from the brink of death.

Today, fortunately, effective direct antiviral therapies are widely used, preventing progression to such states when administered early. Moreover, the virus has mutated and lost much of its lethal pathogenicity. The situation with influenza is largely similar. This is important to understand.

Why are autoimmune diseases becoming more common?

We diagnose them better

Thirty to forty years ago, many of these diseases could not even be properly named.

People lived for years with diagnoses such as “rheumatism,” “polyarthritis,” “strange anaemia,” “neurosis,” or “chronic fatigue,” treating symptoms without understanding the cause. Modern immunology, specific autoantibody testing, and MRI have allowed us to call things by their proper names. **Part of the apparent increase is therefore improved diagnostics.**

But diagnostics alone do not explain everything

Large epidemiological reviews show that **the true prevalence of autoimmune diseases is increasing** — not only in the United States or Europe, but globally.

Researchers have identified several confirmed factors that may provoke immune dysregulation:

- environmental pollution and air contamination;
- excessive ultra-processed foods and sugar, fiber deficiency;

Але не все можна списати на діагностику

Великі епідеміологічні огляди показують, що **реальна захворюваність і поширеність аутоімунних хвороб росте** — не тільки в США чи Європі, а й глобально по всьому світу.

Вчені намагаються знайти підтверджені фактори, що можуть спровокувати імунну систему й порушити крихкий баланс та рівновагу в організмі. Деякі моменти вже відомі:

- це глобальне погіршення екології та забруднення повітря;
- надлишок ультраобробленої їжі, цукру, дефіцит клітковини;
- епідемія ожиріння та інсулінорезистентності;
- куріння (класичний тригер для ревматоїдного артриту, РС та інших хвороб);
- деякі інфекції (той самий EBV при РС, ієрсинія при аутоімунному тиреоїдиті, гемолітичний стрептокок при ревматизмі — явища молекулярної мімікрії);
- хронічний стрес, порушення сну, зміна циркадних ритмів;
- зміни мікробіому — «гігієнічна гіпотеза»: ми живемо стерильніше, ніж наші предки

Останній пункт у свій час дуже сильно зацікавив епідеміологів та вчених. Є беззаперечні факти — країни чи регіони з вищим рівнем санітарії та меншим мікробним навантаженням мають вищу поширеність аутоімунних хвороб. Розбираючи цей феномен, було проведено багато масштабних епідеміологічних спостережень й надруковано масу цікавих робіт, які є у відкритому доступі. «Гігієнічна гіпотеза» каже, що надмірна чистота (або скоріше — недостатня своєчасна мікробна різноманітність) у сучасному середовищі може підвищувати ризик аутоімунних хвороб. На сьогодні ця думка є надзвичайно популярною й знаходить все більше доказів.

Однак, не все так погано. Наш організм завжди має в руках прихований туз. І навіть на найскладнішу проблему вже наперед придумав ефективне рішення. І боротьба з аутоімунними захворюваннями не є виключенням. Наша імунна система навчилася й продовжує безперервно вчити уникати помилок.

Нобель-2025: хто, за що і чому це революція

У 2025 році Нобелівську премію з фізіології та медицини отримали **Mary Brunkow, Fred Ramsdell та Shimon Sakaguchi** — за відкриття того, як організм **стримує власний імунітет від агресії проти себе**.

Цього року Нобелівську премію в медицині отримали не за гучні сенсаційні прориви чи винаходи, а за кропітку, «тиху», але надзвичайно глибоке фундаментальне дослідження, яке відкриває цілий напрямок в імунології. Це вже в недалекому майбутньому дасть змогу впроваджувати нові терапевтичні моделі й засоби лікування найстрашніших захворювань 21 століття — раку та аутоімунних патологій.

- obesity and insulin resistance;
- smoking (a classic trigger for rheumatoid arthritis, MS, and others);
- certain infections (EBV in MS, Yersinia in autoimmune thyroiditis, hemolytic streptococcus in rheumatic fever — molecular mimicry);
- chronic stress, sleep disruption, circadian rhythm disturbances;
- microbiome alterations — the hygiene hypothesis

The last factor has particularly intrigued epidemiologists. There is strong evidence that regions with higher sanitation and lower microbial exposure have higher rates of autoimmune diseases. The hygiene hypothesis suggests that excessive cleanliness — or rather, insufficient early microbial diversity — may increase autoimmune risk. Today, this idea is increasingly supported by solid evidence.

However, not everything is so bleak. The human body always has a hidden ace up its sleeve. Even for the most complex problems, it has already devised effective solutions — and the fight against autoimmune diseases is no exception. Our immune system has learned, and continues to learn, how to avoid mistakes.

Nobel Prize 2025: who, why, and why it is a revolution

In 2025, the Nobel Prize in Physiology or Medicine was awarded to Mary Brunkow, Fred Ramsdell, and Shimon Sakaguchi for discovering how the body **restrains its own immune system from attacking itself**.

This year, the Nobel Prize in Medicine was awarded not for loud, sensational breakthroughs or inventions, but for painstaking, 'quiet,' yet extraordinarily deep fundamental research that opens an entire new direction in immunology. In the near future, this will make it possible to implement new therapeutic models and treatment approaches for the most devastating diseases of the 21st century — cancer and autoimmune disorders.

For a long time, immune tolerance was believed to be solely a matter of thymic filtering — **central tolerance**.

But in 1995, **Shimon Sakaguchi** demonstrated that the story was far more complex. He identified a special population of T cells (CD4⁺CD25⁺) whose absence caused severe autoimmune disease in mice. **When Shimon Sakaguchi reintroduced these T cells into mice, the autoimmune processes disappeared. This led to the discovery of the phenomenon of PERIPHERAL TOLERANCE.**

Despite the fact that regulatory T lymphocytes are very few in number — only about 1% of the total lymphocyte population — their functions are unique and vital. Tregs are able to suppress and restrain immune responses. Figuratively speaking, they are physiological counterweights — biological brakes that protect us from uncontrolled aggression by cytotoxic T cells and other active immune cells. Another crucial role of Tregs is maintaining

МЕДИЧНА ПЛАТФОРМА MEDICAL PLATFORM

Довгий час вважалося, що толерантність до своїх тканин — так званий контроль «свій-чужий» це тільки історія про «фільтр у тимусі»: погані, автоагресивні Т-клітини там помічаються як «браковані» й ліквідуються. Це називається **центральною толерантністю**.

Але ще в далекому 1995 році Shimon Sakaguchi показав, що історія значно цікавіша. Він виділив особливу популяцію Т-клітин ($CD4^+CD25^+$), і показав, що коли цих клітин бракувало, у мишей розвивались важкі автоімунні захворювання. Згодом ці клітини назвали регуляторними Т-лімфоцитами (T-reg). Коли **Shimon Sakaguchi** додавав ці Т-клітини мишам назад — автоімунні процеси зникали. Так було відкрито явище **ПЕРИФЕРІЙНОЇ ТОЛЕРАНТНОСТІ**.

Попри те, що регуляторних Т-лімфоцитів дуже мало — всього 1% від загального числа лімфоцитів, їх функції унікальні й життєво необхідні. Т-reg вміють загальмовувати й стримувати імунні реакції. Це образно кажучи фізіологічні противаги — біологічні гальма, які захищають нас від неконтрольованої агресії Т-кілерів й інших активних клітин імунітету. Друга важлива роль, це підтримка Т-reg толерантності до «свого» й контроль взаємозв'язків імунної системи із цілим мікросвітом всередині нас — мікрофлорою, або як зараз прийнято казати — мікробіотою. Це дуже важливо. Адже ми маємо розуміти, що в нас живе безліч корисних мікроорганізмів, із якими не треба «воювати». Навпаки — підтримання добрих стосунків із мікрофлорою є запорукою міцного здоров'я та сили. Для прикладу, ризик розвитку РС на тлі порушення стосунків імунітету із мікробіомом на сьогодні вже яскраво й доказово підтверджено й описано.

Одним словом, усі ці взаємини — між власними клітинами, мікробіомом та власними агресивними клітинами-вбивцями треба контролювати, щоб імунна система працювала й не шкодила сама собі. От за ці функції й відповідають регуляторні Т-лімфоцити.

FoxP3: ген, який вмикає «режим охоронця»

У 2001 році **Mary Brunkow та Fred Ramsdell** працювали з мишами, які мали тяжкий автоімунний синдром із ураженням шкіри. І вони знайшли особливу рідкісну мутацію в гені, який назвали **Foxp3**.

У людей дана мутація також відома й описана. Їй викликає важке порушення роботи імунної системи й проявляється аутоімунним діабетом (зазвичай неонатальний діабет; початок < 6 місяців), небезпечно для життя ентеропатію та atopічний дерматит. Як виявилось, ген **FoxP3** — це «**майстер-перемикач**», без якого регуляторні Т-клітини не формуються нормально.

У 2003 році Sakaguchi пов'язав усі шматочки пазлу: **FoxP3** керує розвитком тих самих регуляторних Т-клітин, які він описав ще в 1995 році. Порушення в цьому гені зриває надважливий

tolerance to “self” and regulating the interactions between the immune system and the entire microscopic world inside us — the microflora, or as it is now commonly called, the microbiota. This is extremely important. We must understand that countless beneficial microorganisms live within us, and we should not “fight” them. On the contrary, maintaining healthy relationships with the microbiota is a cornerstone of strength and good health. For example, the risk of developing multiple sclerosis in the context of disrupted immune-microbiome interactions has already been clearly and convincingly demonstrated and described.

In short, all these relationships — between our own cells, the microbiome, and our own aggressive killer cells — must be controlled so that the immune system functions properly and does not harm itself. Regulatory T lymphocytes are responsible for precisely these functions.

FoxP3: the gene that switches on “guardian mode”

In 2001, **Mary Brunkow and Fred Ramsdell** were working with mice that had a severe autoimmune syndrome with skin involvement. They discovered a special rare mutation in a gene they named **Foxp3**.

This mutation is also known and described in humans. It causes severe immune system dysfunction and manifests as autoimmune diabetes (usually neonatal diabetes; onset before 6 months of age), life-threatening enteropathy, and atopic dermatitis. As it turned out, the **FoxP3** gene is a “**master switch**” without which regulatory T cells cannot form properly.

In 2003, Sakaguchi put all the pieces of the puzzle together: **FoxP3** controls the development of the very same regulatory T cells that he had described back in 1995. Disruptions in this gene break a critically important mechanism of **peripheral immune tolerance**.

This was a true scientific sensation and a well-deserved Nobel Prize.

Why this discovery changes medicine

The Nobel Committee explicitly states that without these discoveries, we would not understand why **not all people develop severe autoimmune diseases**, even though potentially autoreactive T cells are present in almost everyone.

The discovery and understanding of the importance of Tregs opens up **numerous new approaches to treating autoimmune diseases**. After all, if Tregs are the body's natural brakes, why not use them as a therapy for patients with autoimmune disorders?

It is known that more than 200 clinical trials are already addressing these questions, carefully studying **therapies based on patients' own Treg cells** in conditions such as rheumatoid arthritis, type 1 diabetes, Crohn's disease, multiple sclerosis, and others. Tregs are also being explored in transplantation medicine: there are attempts to train the

механізм саме тої **периферичної імунної толерантності**.

Це справжня сенсація й заслужена Нобелівська Премія.

Чому це відкриття змінює медицину

Нобелівський комітет прямо пише: без цих відкриттів ми б не розуміли, чому **не всі люди мають тяжкі автоімунні хвороби**, хоча потенційно автоагресивні Т-клітини є майже в кожного з нас.

Відкриття та розуміння важливості Т-reg відкриває безліч **нових підходів до лікування автоімунних хвороб**. Адже якщо Т-reg — це природні гальма, чому б не їх використати як ліки для пацієнтів, у кого є автоімунні порушення?

Відомо, що вже понад 200 клінічних досліджень займаються цими питаннями, де ретельно вивчаються **терапія власними Т-reg-клітинами** при ревматоїдному артриті, діабеті 1 типу, хворобі Крона, РС тощо. Окремо займаються використанням Т-reg в трансплантології: є спроби навчити організм більш м'яко реагувати після трансплантації органів, щоб зменшити відторгнення. Онкологія також не залишилась осторонь. Оскільки при раку все навпаки й вже відомо, що є проблема в тому, що Т-reg **іноді надто добре захищають пухлину від імунної атаки**. Тому в онкології частина лікування може мати чітко направлену дію — намагатися **прибрати надмірну активність Т-reg**, щоб «відкрити шлях» для цитотоксичних Т-клітин до пухлин.

Звісно, ці сенсаційні відкриття ще не означають, що вже завтра всіх хворих на автоімунну патологію вилікують однією пігулкою Т-reg. Однак дані фундаментальні відкриття дозволили чітко сформулювати правильний напрямок руху й вперше за дуже багато років **чітко побачити конкретну мішень**, із якою можна працювати.

«Підсилювати» чи «балансувати»? Що це означає для звичайної людини

Отже, що нам дає Нобель-2025, окрім дуже красивої історії про трьох учених?

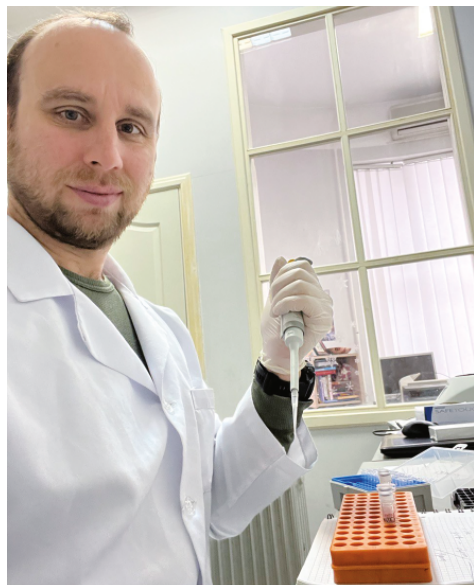
Фундаментальні зрушення й відкриття вкотре для нас наголошують дуже важливий месенж:

Імунітет — це система тонкої регуляції, з якою треба поводитись дуже обережно й із знанням деталей. Це не м'яз, який треба «качати», безконтрольно стимулювати й дразнити.

Автоімунні хвороби — це **наслідок дуже тонкої, складної системи**, яка може дати збій. В імунитеті саме важливе це поняття рівноваги та балансу. Тому завдання сучасної медицини — не «розігнати» імунітет, а **допомогти йому зберігати рівновагу**.

Всім здоров'я. Бережіть себе, свої нерви й свій імунітет.

immune system to respond more gently after organ transplantation to reduce rejection. Oncology has not remained on the sidelines either. In cancer, the situation is the opposite — there is already evidence that **Tregs can sometimes protect tumors too effectively from immune attack**. Therefore, part of

cancer treatment may involve **targeted suppression of excessive Treg activity** to “open the way” for cytotoxic T cells to reach the tumor. Of course, these groundbreaking discoveries do not mean that tomorrow all patients with autoimmune diseases will be cured by a single Treg pill. However, these fundamental findings have made it possible to clearly define the right direction forward and, for the first time in many years, **to see a concrete target** with which we can work.

“Boost” or “balance”? What does this mean for an ordinary person?

So, what does the Nobel Prize 2025 give us, besides a beautiful story about three scientists?

These fundamental breakthroughs once again emphasize a very important message: The immune system is a finely regulated system that must be handled with great care and deep understanding. It is not a muscle that should be “pumped up,” indiscriminately stimulated, or constantly provoked.

Autoimmune diseases are the **result of a highly delicate and complex system** that can malfunction. In immunology, the most important concept is balance and equilibrium. Therefore, the task of modern medicine is not to “rev up” the immune system, but **to help it maintain balance**.

Wishing everyone good health. Take care of yourselves, your nerves, and your immune system.

ОРТОПЕД З ДУШЕЮ ХУДОЖНИКА
ORTHOPEDIST WITH AN ARTIST'S SOUL

Його руки щодня повертають дітям рух, свободу та посмішки. Та поза лікарняними стінами ці ж руки творять красу на полотні. Дитячий ортопед і художник, він бачить у кожному русі гармонію, у кожній лінії — історію. Його покликання — лікувати тіло, але його мистецтво лікує й душу. Знайомтеся, наш гість — **Максим Коновкін**, дитячий лікар, ортопед-травматолог і ... художник!

Every day, his hands help children regain movement, freedom and smiles. But beyond the hospital walls, those same hands create beauty on canvas. A pediatric orthopedist and an artist, he sees harmony in every movement and a story in every line. His calling is to heal the body, but his art heals the soul as well. Meet our guest — **Maksym Konovkin**, a pediatric doctor, orthopedic traumatologist, and... an artist!

Пане Максиме, на перший погляд, медицина і мистецтво здаються такими різними світами, як вони поєднуються у Вашому житті?

Це тільки на перший погляд. Насправді, це взаємо пов'язані галузі. Лікувати дітей та робити профілактику ортопедичної патології це теж, своєрідне мистецтво. Тому, я вважаю, що все життя займаюся мистецтвом.

Чи допомагає Вам художня творчість у роботі з дітьми? Можливо, у спілкуванні з маленькими пацієнтами чи в розумінні їхніх емоцій?

Звичайно, допомагає. Я малюю на тему "Дитинство", як такі митці, як Інеса Морозова, Володимир Волегов, Тетяна Дерій тощо. Діточки несуть масу позитиву в наше життя! Тому їх малювати, а тим більш лікувати дуже цікаво!

З чого почалося Ваше захоплення живописом? Пам'ятаєте свою першу картину?

Малювати я почав ще у дитинстві. Також, мій вчитель малювання в школі, давав схвальні відгуки про мої роботи, радив позайматися в образотворчій студії, але на той час батьки не дозволили. Вони думали, що мої роботи ще невмілі та взагалі це не мое. Хоча зараз, вони зрозуміли, що помилилися. Скільки себе пам'ятаю, я завжди малював портрети, пейзажи, все, що подобалося навколо і в уяві. Проте, лише в 2024 році, коли я почав впадати в депресію через війну, я вирішив брати уроки малювання. І обрав тему "Дитинство", яка мені найбільше відгукується.

Які образи найчастіше з'являються на Ваших полотнах? Чи є у них медичний чи філософський підтекст?

Mr. Maksym, at first glance, medicine and art seem like two very different worlds. How do they come together in your life?

Only at first glance. In fact, they are interconnected fields. Treating children and preventing orthopedic conditions requires the same precision and creativity as art. That's why I believe, I have been engaged in art all my life.

Does artistic creativity help you in your work with children — perhaps in communicating with young patients or understanding their emotions?

Of course it does. I paint on the theme of "Childhood", like artists such as Inessa Morozova, Volodymyr Volegov, Tetiana Derii and others. Children bring a huge amount of positivity into our lives! That's why painting them — and even more so treating them — is very interesting.

How did your passion for painting begin? Do you remember your first painting?

I started drawing back in childhood. My school art teacher gave positive feedback on my works and advised me to attend an art studio, but at that time, my parents did not allow it. They thought my works were still unskilled and that art was not really my path. Now they realize they were mistaken. As long as I can remember, I have always drawn portraits, landscapes — everything I liked around me or imagined. However, it was only in 2024, when I began to fall into depression because of the war, that I decided to take painting lessons. I chose the theme "Childhood", which resonates with me the most.

What images most often appear in your paintings? Do they carry a medical or philosophical subtext?

Як я вже зазначив вище, що моя образотворча тема — це дитинство. Усмішки маленьких бешкетників, мрійників та просто веселих хлопців та дівчат повинні дарувати людям тепло і радість! І я намагаюся зловити і передати цей момент на полотні.

Чи проводили Ви персональну виставку і якщо так, наскільки для Вас важливий цей етап — як для митця і як для лікаря?

Так, я вже мав персональну виставку в одній з бібліотек Києва. Звичайно, це для мене важливо, особливо як для митця, в першу чергу. Адже, це дає можливість донести людям свою творчість і показати свій внутрішній світ і своє бачення. Планую і надалі розвиватися в цьому напрямку, проводити виставки в Україні, а згодом і за кордоном.

Як реагують Ваші колеги й пацієнти, коли дізнаються, що Ви ще й художник?

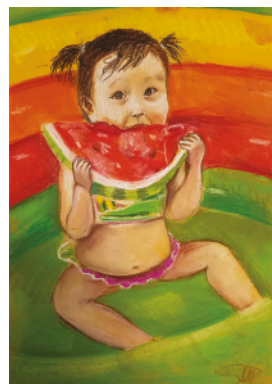
Дуже позитивно. Їм це подобається. У мене в кабінеті є скан-копії моїх картин, відвідувачі

As I mentioned, my artistic theme is childhood. The smiles of little rascals, dreamers, and simply cheerful boys and girls should bring people warmth and joy. I try to capture and convey that moment on canvas.

Have you held a solo exhibition, and if so, how important was this stage for you — as an artist and as a doctor?

Yes, I have already had a solo exhibition in one of Kyiv's libraries. Of course, it is very important to me, especially as an artist. It allows me to share my creativity with people and to show my inner world and vision. I plan to continue developing in this direction, holding exhibitions in Ukraine and later abroad.

їх розглядають, їм подобається. Виявляється, людина може проявити себе у кількох галузях. Взагалі українці дуже розумна, освічена нація. В різні часи були відомі українці, які одночасно були і митцями, і громадськими діячами, акторами і виконавцями.

Яку думку або емоцію Ви хотіли б донести своїм мистецтвом до глядача?

Хочу донести головний меседж, що діточка — це найголовніше за все! Їхні посмішки допомагають нам в житті! Так нехай добрі посмішки діточок наближать мир в Україні та взагалі в усьому світі!

How do your colleagues and patients react when they find out that you are also an artist?

Very positively. They like it. I have scanned copies of my paintings in office and visitors look at them with interest. It turns out that a person can express themselves in several fields. In general, Ukrainians are a knowledgeable and educated nation. At various times, there have been well-known Ukrainians who have simultaneously served as artists, public figures, actors, and performers.

What thought or emotion would you like to convey to the viewer through your art?

At the heart of my work is a simple truth: children are what matters most. Their smiles help us in life. May the kind smiles of children bring peace closer to Ukraine and to the whole world.

МЕДИЧНА ПЛАТФОРМА MEDICAL PLATFORM

20 РОКІВ ЛІДЕРСТВА, СТІЙКОСТІ І ЄДНОСТІ 20 YEARS OF LEADERSHIP, RESILIENCE AND UNITY

З моменту заснування у 2005 році ЛАРАДЕНТ розвивався як Медичний центр, де медицина — це передусім етика, якість та повага до людини. Протягом двох десятиліть центр пройшов разом із країною періоди трансформацій, криз і змін, зберігаючи стабільність і репутацію. Це символ професіоналізму, турботи про пацієнтів та людяності.

У 2025 році медичний центр ЛАРАДЕНТ відзначив 20-річчя своєї діяльності — символ стійкості, професіоналізму та відданості пацієнтам. Святкування ювілею відбулося у форматі урочистого заходу, де були присутні

друзі, партнери, пацієнти та колеги. Цей день став можливістю не лише підвести підсумки двох десятиліть роботи, а й подякувати команді клініки, яка не злякалася труднощів, продовжила розвивати медичний центр після руйнівної

події — ракетної атаки у 2024 року, а демонструє приклад підприємницької сміливості.

Упродовж 20 років Центр довів: справжня сила бізнесу — не в масштабах, а в цінностях. ЛАРАДЕНТ — це не лише стоматологія. Це відновлення довіри, впевненості та людяності». Ключовим активом клініки завжди залишалася команда професіоналів, а стратегічним пріоритетом — довготривалий результат для пацієнта.

Як власниця стоматологічної клініки, Лариса Захожа поєднує управлінську діяльність з активною громадською позицією, беручи участь у різних ініціативах, заходах і у якості членкині Торгово-промислової палати, що дозволяє їй не лише впливати на розвиток бізнес-середовища, а й підтримувати міжсекторальну взаємодію, спрямовану на реалізацію соціально значущих проєктів і ініціатив у сфері охорони здоров'я та розвитку громад.

6 листопада 2025 року відбувся урочистий гала-прийом конкурсу «Підприємство дружне до родини», на якому було оголошено переможців серед майже 50 підприємств, де Лариса Захожа увійшла до складу журі конкурсу.

Since its founding in 2005, LARADENT has developed as a Medical Center where medicine is, above all, about ethics, quality, and respect for the individual. Over two decades, the center has navigated periods of transformation, crisis, and change alongside the country, maintaining stability and a strong reputation. It stands as a symbol of professionalism, patient care, and humanity.

In 2025, the LARADENT Medical Center celebrated its 20th anniversary — a milestone representing resilience, professionalism, and dedication to patients. The anniversary was marked by a ceremonial event attended by friends, partners, patients, and colleagues. This day became an opportunity not only to reflect on two decades of work but also to express gratitude to the clinic's team, who were not deterred by challenges and continued to develop the medical center after the devastating missile attack in 2024, demonstrating a powerful example of entrepreneurial courage.

Over 20 years, the Center has proven that the true strength of a business lies not in its scale, but in its values. LARADENT is more than dentistry. It is about restoring trust, confidence, and humanity. The clinic's key asset has always been its team of professionals, while its strategic priority remains long-term outcomes for patients.

As the owner of the dental clinic, Larysa Zakhozha combines management with an active civic position, participating in various initiatives and events, including serving as a member of the Chamber of Commerce and Industry. This involvement allows her not only to influence the development of the business environment, but also to support cross-sectoral cooperation aimed at implementing socially significant projects and initiatives in healthcare and community development.

On November 6, 2025, a ceremonial gala reception of the competition "Family-Friendly Enterprise" took place, where winners were announced among nearly 50 participating companies. Larysa Zakhozha was a member of the competition's jury. The organizers — the Kyiv Chamber of Commerce and Industry, the Committee of Women Entrepreneurs, and outstanding women leaders such as Vice President and Head of the Committee of the Kyiv CCI Liudmyla Syzykova, and Co-Chair of the Committee Raisa Mykhailova — created a platform to demonstrate family-centered values in business.

One of the key information partners of the competition was "Ambassador / Ambassado"

МЕДИЧНА ПЛАТФОРМА MEDICAL PLATFORM

Організатори конкурсу — Київська ТПП, Комітет жінок підприємців, а також неймовірні жінки-лідерки: віце-президент, голова комітету Торгово-промислової палати м.Києва Людмила Сизикова та співголова комітету Торгово промислової палати м.Київ Раїса Михайлова — створили платформу для демонстрації цінностей родини у бізнесі.

Одним із ключових інформаційних партнерів конкурсу став журнал «Амбасадор/ Ambassador» — науково-популярне видання, яке допомагає поширювати важливі ідеї, сенси та цінності цього проєкту.

11 листопада 2025 року Лариса Захожа виступила на форумі SEB-2025 у Національному університеті біоресурсів і природокористування України. У своєму виступі вона підкреслила важливість синергії трьох ключових сфер: освіта формує людину з глобальним мисленням; дипломатія відкриває двері міжнародного партнерства; бізнес забезпечує сталість та ресурси для розвитку країни. Адже Україна сильна там, де освіта, дипломатія і бізнес єдині у цінностях віри, професіоналізму й любові.

У 2025 році ЛАРАДЕНТ став співорганізатором Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Відважним воїнам і рідній Україні — любов і шана вдячної дитини».

Важливою подією 2025 року стало долучення Лариси Захожої до Міжнародного дипломатичного альянсу — International Diplomatic Alliance (IDA). Офіційне вручення посвідчення відбулося у символічний момент — під час святкування ювілею медичного центру ЛАРАДЕНТ. Ця подія отримала особливе значення, адже поєднала у собі ключові складові як професійного так і духовних сенсів: служіння людям через медицину та розвиток міжнародного діалогу, партнерства й відповідального лідерства.

Статус Амбасадора Міжнародного дипломатичного альянсу — це не про титул, це — про місію: бути голосом українського бізнесу, соціальних ініціатив і гуманітарних пріоритетів у міжнародному середовищі та публічній дипломатії. Отже, бізнес стає амбасадором України у світі, коли він об'єднаний із дипломатією та освітою.

ЛАРАДЕНТ — це вибір залишатися, коли простіше піти. Це — рішення інвестувати в якість, коли світ вимагає швидких результатів у надскладні часи. Це — відповідальність перед людьми, країною та майбутнім. І саме такі цінності формують репутацію України у світі.

Magazine, a popular science publication that helps disseminate important ideas, meanings, and values of this initiative.

On November 11, 2025, Larysa Zakhozha spoke at the SEB-2025 Forum at the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine. In her speech, she emphasized the importance of synergy among three key areas: education shapes individuals with global thinking; diplomacy opens doors to international partnerships; and business ensures sustainability and resources for national development. Ukraine is strong where education, diplomacy, and business are united by shared values of faith, professionalism, and love.

In 2025, LARADENT became a co-organizer of the All-Ukrainian Children's Drawing Competition "To Brave Warriors and Our Native Ukraine — Love and Gratitude from a Thankful Child."

A significant event of 2025 was Larysa Zakhozha's joining the International Diplomatic Alliance (IDA). The official presentation of her credentials took place at a symbolic moment — during the anniversary celebration of the LARADENT Medical Center. This event carried special meaning, combining key professional and spiritual dimensions: serving people through medicine and fostering international dialogue, partnership, and responsible leadership.

The status of Ambassador of the International Diplomatic Alliance is not about a title — it is about a mission: to be the voice of Ukrainian business, social initiatives, and humanitarian priorities in the international arena and public diplomacy. In this sense, business becomes an ambassador of Ukraine to the world when it is united with diplomacy and education.

LARADENT is the choice to stay when it is easier to leave. It is a decision to invest in quality when the world demands quick results in extraordinarily difficult times. It is a responsibility toward people, the country, and the future. And it is precisely these values that shape Ukraine's reputation in the world.

РЕАБІЛІТАЦІЯ ВЕТЕРАНІВ: ДЕРЖАВНИЙ І СУСПІЛЬНИЙ ВИМІР

VETERAN REHABILITATION: GOVERNMENTAL AND SOCIETAL PERSPECTIVES

У цьому розділі розглядається реабілітація ветеранів як сфера спільної відповідальності держави, місцевого самоврядування та громадянського суспільства, а також як складова загальнонаціональної політики відновлення. Особлива увага приділяється системним рішенням, що поєднують інституційну спроможність, якість послуг і довгострокову стійкість реабілітаційної інфраструктури.

This section examines the rehabilitation of veterans as a sphere of shared responsibility among the state, local self-government, and civil society, as well as an integral component of the national recovery policy. Particular attention is given to systemic solutions that combine institutional capacity, service quality, and the long-term sustainability of rehabilitation infrastructure.

Після початку повномасштабної збройної агресії Російської Федерації проти України питання реабілітації ветеранів набуло стратегічного значення та вийшло за межі суто медичної проблематики. Йдеться про довготривалий, багатовимірний процес відновлення, який охоплює фізичне та психічне здоров'я, соціальну адаптацію, підтримку родин, а також повернення ветеранів і постраждалих осіб до активного суспільного та економічного життя. Ефективність цього процесу безпосередньо впливає на соціальну стійкість, людський капітал і спроможність держави до відновлення.

Відповідно на цей запит став проєкт «Відновлення 360» — комплексна ініціатива з модернізації санаторних і реабілітаційних закладів у центри довготривалого відновлення, які працюють за програмами з доведеною ефективністю та сучасними стандартами надання послуг. Керівницею проєкту є Ірина Сисоєнко, під управлінням якої «Відновлення 360» вибудовується як системне рішення, що поєднує медичну, соціальну, управлінську та фінансову складові. Маючи значний досвід у правничій, управлінській та громадській діяльності, вона працює на стику медичного права, інтелектуальної власності та стратегічного розвитку.

У межах ініціативи передбачається створення спроможних центрів довготривалого відновлення для ветеранів і військовослужбовців після поранень, цивільних осіб, які постраждали внаслідок війни, людей з інвалідністю, пацієнтів після складних операцій, інсультів і травм, а також для родин ветеранів і родин загиблих захисників. Окремий напрям проєкту спрямований на підтримку жіночого здоров'я, зокрема жінок віком 45+, які потребують комплексного фізичного та психоемоційного відновлення.

Проєкт реалізується за принципом індивідуальної роботи з кожним закладом і передбачає проведення комплексного аудиту інфраструктури, кадрового потенціалу та рівня безбар'єрності, формування стратегії розвитку, плану модернізації й бюджету, підбір сучасного обладнання, а також експертний супровід у залученні грантових, інвестиційних і партнерських ресурсів.

Центральною метою «Відновлення 360» є формування національної мережі центрів довготривалого відновлення з вимірюваною якістю

Following the onset of the Russian Federation's full-scale armed aggression against Ukraine, the issue of veteran rehabilitation has acquired strategic importance. It has gone far beyond a purely medical matter. It is a long-term, multidimensional recovery process encompassing physical and mental health, social reintegration, family support, and the return of veterans and affected individuals to active social and economic life. The effectiveness of this process directly influences social resilience, human capital, and the state's overall capacity for recovery.

The response to this need is the "Recovery 360" project — a comprehensive initiative aimed at modernizing sanatorium and rehabilitation facilities into long-term recovery centers operating under evidence-based programs and contemporary service standards. The project is led by Iryna Sysyenko, under whose leadership "Recovery 360" is being developed as a systemic solution that integrates medical, social, managerial, and financial components. With extensive experience in legal practice, management, and civic engagement, she works at the intersection of medical law, intellectual property, and strategic development.

Within the framework of the initiative, the project envisions the establishment of capable long-term recovery centers for veterans and active-duty service members after injuries, civilians affected by the war, persons with disabilities, patients after complex surgeries, strokes, and trauma, as well as for veterans' families and the families of fallen defenders. A dedicated component of the project focuses on women's health, particularly women aged 45+, who require comprehensive physical and psycho-emotional recovery.

The project is implemented through an individualized approach to each facility and includes a comprehensive audit of infrastructure, human resources, and accessibility levels; the development of a growth strategy, modernization plan, and budget; the selection of modern equipment; and expert support in attracting grant funding, investments, and partnership resources.

The central goal of "Recovery 360" is the formation of a national network of long-term recovery centers with measurable service quality, financial sustainability, and clear integration into the state rehabilitation policy. At the same time, the project emphasizes the preservation of the natural potential of sanatorium territories as a strategic economic as-

РЕАБІЛІТАЦІЯ ВЕТЕРАНІВ: ДЕРЖАВНИЙ І СУСПІЛЬНИЙ ВИМІР VETERAN REHABILITATION: GOVERNMENTAL AND SOCIETAL PERSPECTIVES

послуг, фінансовою стійкістю та чіткою інтеграцією у державну політику реабілітації. Водночас проєкт акцентує увагу на збереженні природного потенціалу санаторних територій як стратегічної економічної цінності та створенні систематизованої бази реальних потреб закладів для ефективної взаємодії з державою, донорами та інвесторами.

Проєкт «Відновлення 360» відкритий до партнерської взаємодії з широким коломстейкхолдерів, зокрема санаторно-курортними та реабілітаційними закладами, міжнародними організаціями, фондами й донорами, інвесторами, органами державної влади та місцевого самоврядування, виробниками реабілітаційного обладнання, будівельними та інжиніринговими компаніями, територіальними громадами, медіа, освітніми та креативними ініціативами.

Формат співпраці визначається індивідуально та передбачає участь партнера в реалізації проєкту з можливістю інформаційного представлення у медіа й соціальних мережах, залучення до публічних і професійних заходів, організованих у межах ініціативи, а також право позиціонування себе як учасника системи «Відновлення 360». За окремими напрямками співпраці можливе надання партнерам статусу ексклюзивного постачальника послуг або рішень у межах досягнення цілей проєкту.

Реабілітація ветеранів у сучасних умовах є довготривалим процесом, що потребує системних рішень, міжсекторальної взаємодії та чіткої координації дій між державою, органами місцевого самоврядування, громадянським суспільством і міжнародними партнерами. Фрагментарні ініціативи не здатні забезпечити належний рівень відновлення без інтеграції в єдину інституційну та фінансово стійку модель.

Для реалізації цієї амбітної мети необхідні інвестори та партнери, готові вкладати кошти в модернізацію, інноваційні рішення, технологічне оснащення й розвиток нової якості послуг. «Відновлення 360» формує платформу для таких інвестицій, поєднуючи потреби держави, потенціал санаторно-курортної сфери та можливості бізнесу.

У результаті проєкт має підготувати мережу в Україні сучасних центрів довготривалого відновлення, які послідовним продовженням державної політики реабілітації та ключовим елементом післявоєнного відновлення країни.

До проєкту «Відновлення 360» вже долучились радіо Перець FM, Будівельна компанія A2 Family group, що має досвід в модернізації лікарень проєкту Recovery та інші. Запрошуємо всіх, хто поділяє ідею проєкту.

Цей проєкт демонструє практичний підхід до формування такої моделі, поєднуючи стандарти якості, пацієнтоорієнтованість, інституційну спроможність закладів і економічну доцільність. Його реалізація створює передумови для трансформації санаторно-реабілітаційної інфраструктури в повноцінну складову державної системи довготривалого відновлення.

set and the creation of a systematized database of the real needs of facilities to enable effective cooperation with the state, donors, and investors.

The “Recovery 360” project is open to partnership with a wide range of stakeholders, including sanatorium and rehabilitation facilities, international organizations, foundations and donors, investors, state authorities and local governments, manufacturers of rehabilitation equipment, construction and engineering companies, territorial communities, media, and educational and creative initiatives.

The format of cooperation is determined on an individual basis and provides for the partner's participation in the implementation of the project, with the possibility of informational representation in the media and on social networks, involvement in public and professional events organized within the framework of the initiative, as well as the right to position itself as a participant in the “Recovery 360” system. In certain areas of cooperation, partners may be granted the status of an exclusive provider of services or solutions within the scope of the project's objectives.

In today's context, veteran rehabilitation is a long-term process that requires systemic solutions, cross-sectoral interaction, and clear coordination between the state, local self-government bodies, civil society, and international partners. Fragmented initiatives are unable to ensure an adequate level of recovery without integration into a unified institutional and financially sustainable model.

To achieve this ambitious goal, investors and partners are needed who are willing to invest in modernization, innovative solutions, technological equipment, and the development of a new quality of services. “Recovery 360” forms a platform for such investments by aligning the needs of the state, the potential of the sanatorium and resort sector, and the capabilities of business.

As a result, the project aims to prepare a nationwide network of modern long-term recovery centers in Ukraine that will serve as a consistent continuation of the state rehabilitation policy and a key element of the country's post-war recovery.

Radio Perets FM, the construction company A2 Family Group — which has experience in hospital modernization within the Recovery project — and other partners have already joined the “Recovery 360” initiative. We invite all those who share the vision and values of the project to join.

This project demonstrates a practical approach to building such a model by combining quality standards, patient-centred care, institutional capacity, and economic feasibility. Its implementation creates the prerequisites for transforming the sanatorium and rehabilitation infrastructure into a full-fledged component of the state system of long-term recovery.

@VAFKORGANIZATION

КАВА З АМБАСАДОРОМ
COFFEE WITH THE AMBASSADORПТАХ, ЯКИЙ ВИЖИВ...
THE BIRD THAT SURVIVED...

ІННА ПЕДАН — художниця, арт-дизайнерка, представниця харківської школи дизайну (школа Ігоря Остапенко), членкиня Національної спілки художників України та Спілки дизайнерів України. З 2009 року викладає у Харківській державній академії дизайну і мистецтв (ХДАДМ), є авторкою унікальних арт-об'єктів. Експонувалася у більш ніж 120 колективних та персональних проєктах, представлених майже на усіх континентах. Зокрема, презентації відбулися в Італії, Німеччині, Франції, Нідерландах, Польщі, Литві, США. Інна — учасниця The Michelangelo Foundation for Creativity and Craftsmanship (Швейцарія), має численні нагороди та відзнаки за свою творчу діяльність.

Inna Pedan is an artist, art designer, representative of the Kharkiv School of Design (the school of Ihor Ostapenko), and a member of the National Union of Artists of Ukraine and the Union of Designers of Ukraine. Since 2009, she has been teaching at the Kharkiv State Academy of Design and Arts (KSADA) and is the creator of unique art objects. She has participated in more than 120 group and solo projects exhibited on almost every continent, including presentations in Italy, Germany, France, the Netherlands, Poland, Lithuania, and the USA. Inna is also a member of the Michelangelo Foundation for Creativity and Craftsmanship (Switzerland) and has received numerous awards and honors for her artistic work.

У Парижі в черговий раз експонується проєкт Інни Педан «КОЛИСКОВА», присвячений дітям України — жертвам російсько-української війни. Ми з Інною сидимо у затишному паризькому кафе... За вікном — мирний літній вечір, голоси дорослих і дітей, дзвін трамваїв, а в нашій бесіді ми час від часу пригадуємо інші реалії: сирени і вибухи в Україні, щоденні невтішні новини та цю постійну тривогу, яка не покидає українців, де б вони не жили наразі. Ми шукаємо опори для стійкості й оптимізму та міркуємо про свою особливу місію за кордоном: доносити людям інших країн правду про українські події. Одним із найбільш пронизливих засобів цього є мистецтво, яке може бути зрозумілим без перекладачів, адже йде від серця до серця і залишає величезний слід у душі. Я бачила, як відвідувачі експозицій Інни пишуть зворушливі відгуки, зі слезами на очах передають свої враження, говорять слова підтримки і співчуття. Так народжується солідарність.

Пані Інно, ранок 24 лютого 2022 року, які були Ваші перші емоції та дії?

24 лютого 2022 року я прокинулася від вибухів, було неймовірно страшно. За декілька тижнів до цього друзі вже говорили про наступ, але я не хотіла в це вірити. Я жила одна, і пам'ятаю, що останню мирну ніч спала одягнена — якесь передчуття було, тривожність. Перше, що я зробила 24-го, це збрала документи, ніби уві сні, зовсім не дихалось — вакуум навкруги і всередині мене. Я почала мити підлогу, бо не могла взагалі ні думати, ні діяти, тому вирішила зайнятися хатніми справами, допоки зателефонувала сестра, а потім друг, який повідомив: «почалася війна»...

Як війна вплинула на Вашу творчість та викладацьку діяльність? Які зміни відбулися у підході до мистецтва?

Once again, Inna Pedan's project "Lullaby", dedicated to the children of Ukraine — victims of the Russian-Ukrainian war — is being exhibited in Paris.

Inna and I are sitting in a cozy Parisian café... Outside the window — a peaceful summer evening, the voices of adults and children, the sound of trams. But in our conversation, we keep recalling another reality: the sirens and explosions in Ukraine, the daily heartbreaking news, and the constant anxiety that never leaves Ukrainians, no matter where they currently live.

We search for sources of strength and optimism and reflect on our special mission abroad: to share the truth about what's happening in Ukraine with people from other countries. One of the most powerful ways to do this is through art — a language that needs no translation, as it speaks heart to heart and leaves a deep imprint on the soul. I've seen visitors at Inna's exhibitions writing touching notes, sharing their impressions with tears in their eyes, expressing words of support and compassion. That's how solidarity is born.

Ms. Inna, the morning of February 24, 2022 — what were your first emotions and actions?

On February 24, 2022, I woke up to the sound of explosions — it was incredibly terrifying. A few weeks prior, some friends had already been talking about a possible invasion, but I didn't want to believe it. I was living alone, and I remember that on the last peaceful night, I slept fully dressed — there was this sense of foreboding, of anxiety. The first thing I did that morning was gather my documents — it felt like a dream, I couldn't breathe, it was as if there was a vacuum both around and inside me. I started cleaning the floor because I couldn't think or act — so I decided to focus on household chores until my sister called, and then a friend, who said: "The war has started"...

КАВА З АМБАСАДОРОМ COFFEE WITH THE AMBASSADOR

НАОДИНЦІ З СОБОЮ, проект «Ідентичність»

арт-об'єкт, 2004 Харків

фото: А.Авдєєнко

Умивання як очищення, на колінах перед собою,
перед душою, перед Богом.

Чоловіче й жіноче начало... Контраст...

Дві даності, дві протилежності.

Два різні світи, що насправді є одним.

Конфлікт протилежностей як розвиток.

Хаос як найвищий порядок.

ALONE WITH ONESELF, «Identity» Project

Art object, 2004 Kharkiv

Photo by A. Avdieienko

Ablution as purification; on one's knees before oneself, before the soul, before God.

Masculine and feminine principles... Contrast...

Two givens, two opposites. Two different worlds that are, in truth, one.

The conflict of opposites as evolution. Chaos as the supreme order.

Початок війни я називаю «онімінням свідомості» — не можеш вільно дихати, мислити, працювати, спати. У якийсь момент я зрозуміла, що як митець маю фіксувати свої емоційні реакції на страшні події. Перша робота, яку я виконала від початку війни, це ескіз з цитатою Г. Сковороди: «Пізнаєш істину — ввійде у кров твою сонце». Війна змусила мене наново переосмислити чорне і біле одночасно. До війни я з 2016 року займалася з дітьми творчістю в Inna Pedan Studio, але війна, на жаль, зупинила цей проект. Викладати в ХДАДМ я продовжую, хоча з 2022 року це відбувається онлайн, і це дає новий досвід та інші результати, змінюється тільки форма, а сенси залишаються. На жаль, у 2023 році пішов з життя мій улюблений Вчитель Ігор Володимирович Остапенко, який багато в чому сформував і мене як митця, і багато учнів Академії.

У Парижі з великим резонансом експонується Ваш проект «КОЛИСКОВА». Що спонукало створити цю експозицію, як Ви працювали над артефактами, враховуючи складні обставини?

Треба повернутися до спогадів. У Львові, куди я переїхала після Богодухівського району, я відчувала себе розгубленою як маленька дитина. Випадково я купила дитяче дерев'яне брязкальце і зрозуміла, що заспокоює його сухим трісканням, рухами та тактильними відчуттями. Так прийшла ідея «Колискової» — проекту про дітей, яких вбила росія. Я збирала іржаве залізо та бите кольорове скло, шукаючи красу навколо, оскільки всі мої матеріали та інструменти залишилися в Харкові. Коли прийшло рішення робити «Колискову», я почала викладати образи з цих уламків, створюючи ведмедиків, птахів, котиків, трактори та квіти з синього битого скла, закріплюючи їх на дитячих сукенках та сорочках. Цей процес був не від натхнення, а від величезного душевного болю, і став для мене справжньою терапією.

How has the war affected your artistic and teaching work? What changes have occurred in your approach to art?

I describe the beginning of the war as a kind of “numbing of consciousness” — you can't breathe freely, think, work, or sleep. At some point, I realized that as an artist, I had to capture my emotional reactions to these horrifying events. The first piece I created after the war began was a sketch featuring a quote by Hryhorii Skovoroda: “When you discover the truth, the sun will enter your blood.” The war forced me to rethink both black and white — simultaneously. Since 2016, I had been working creatively with children at Inna Pedan Studio, but the war, unfortunately, brought that project to a halt. I continue teaching at KSADA, though since 2022 it has taken place online. That brings a new kind of experience and different outcomes — the format may change, but the meaning remains. Sadly, in 2023, my beloved mentor, Ihor Volodymyrovych Ostapenko, passed away. He played a major role in shaping me as an artist — as he did many students at the Academy.

Your project “Lullaby”, currently exhibited in Paris, has deeply resonated with audiences. What inspired this exhibition, and how did you work on the artifacts under such difficult conditions?

To explain it, I need to return to some memories. After fleeing from the Bohodukhiv district, I moved to Lviv, where I felt completely lost — like a small child. By chance, I bought a wooden baby rattle, and I noticed that the dry clatter, the movement, the tactile sensation — all of it helped me calm down. That's when the idea for “Lullaby” came — a project about the children killed by Russia. I began collecting rusty iron and shattered colored glass, searching for beauty amid the destruction, as all my materials and tools had been left behind in Kharkiv. When I decided to begin work on “Lullaby”, I started laying out images from these fragments — creating teddy bears, birds, kittens, tractors, and flowers from blue broken glass, attaching them to children's dress-

КАВА З АМБАСАДОРОМ
COFFEE WITH THE AMBASSADOR

Які були враження відвідувачів від виставки «Колискова» в Українському культурному центрі ім. В. Сліпака в Парижі, Вашої експозиції «Révélations» — 2023 та презентації проекту у відомому мистецькому центрі «Les Frigos. Portes ouvertes 2025»?

Навесні в Парижі 2023 року вперше відбулася виставка «Колискова» — серія художніх об'єктів, що розповідають про втрачені життя дітей. Проект отримав багато уваги та зворушливих відгуків. Ця тема залишається дуже болючою. Адже сумна статистика свідчить, що на сьогодні загинуло більш ніж 600 дітей в Україні. Французькі глядачі, вражені експозицією, зазначали, що важливо бачити не лише новини, а й живі емоції українських митців, які самі є свідками подій. Наступним проектом була участь у виставці «Révélations», де моя зроблена з ротангу робота «Народження сонця» висотою майже 3 метри, займала центральне місце. Це був благодійний проект. Адже я відчувала своїм обов'язком висловлюватися як митець і говорити про війну в Україні, навіть відмовившись від заробітку. Куратор центральної зони експозиції відзначив нову форму та підхід, назвавши роботу «perfect!».

Незважаючи на особисті втрати та фізичні і моральні випробування, Ви продовжуєте творити. Що надає сили та натхнення?

Для мене війна — не перше і не єдине випробування... Моє життя наповнене складними ситуаціями. У 2010 після перебування в реанімації в мене сталася кардинальна переоцінка цінностей. Кожну мить я шукаю маленькі радощі, люблю життя і мистецтво, люблю сам процес творення. Загалом, мистецтво — це і є моє життя. Після виїзду з України більшість моїх робіт залишалися в Харкові, а будинок після бомбардувань виявився в аварійному стані. Проте у березні 2024 я повернулася ненадовго у рідне місто, щоб врятувати хоча б щось. Мені пощастило з неймовірно чудовими друзями, які допомогли з пакуванням та перевезенням мистецьких матеріалів до Львова. Наразі я відчуваю себе досить виснаженою від подій, але продовжую викладати онлайн, підтримую зв'язки з іншими митцями, і ми надихаємо один одного. Я вірю, що Україна ще зацвіте яскравими барвами, адже в українцях — величезний потенціал, ми вільні, наповнені любов'ю та здатні творити навіть у найскладніших умовах.

Готуючись до нашої розмови, я занурилася у сенси Ваших робіт. Мене вразила концепція «EAU DE PARFUM квітковий водний», яку Ви анонсуєте екскурсом в історію.

Так, тут відображено історичний фрагмент. Для визначення кращих ароматів давні греки та римляни використовували птахів: горлиць занурювали в чани з есенціями, а потім випускали.

es and shirts. It didn't come from inspiration — it came from immense emotional pain. But the process became a kind of therapy for me.

What were the impressions of visitors to the “Lullaby” exhibition at the Vasyl Slipak Ukrainian Cultural Center in Paris, your presentation at “Révélations” 2023, and the showing of the project at the renowned art space Les Frigos. Portes ouvertes 2025?

In the spring of 2023, “Lullaby” was exhibited for the first time in Paris — a series of artistic objects telling the story of children's lives lost. The project received a great deal of attention and many deeply emotional responses. This subject remains extremely painful, as the sad statistics show that over 600 children have been killed in Ukraine to date. French viewers, moved by the exhibition, emphasized how important it is not only to read the news but also to witness the raw emotions of Ukrainian artists — people who have lived through these events themselves. My next project was participation in the “Révélations” exhibition, where my nearly 3-meter-high rattan sculpture “The Birth of the Sun” occupied the central space. It was part of a charity initiative. I felt it was my duty, as an artist, to speak about the war in Ukraine — even if it meant working without any financial reward. The curator of the central exhibition area highlighted the piece's unique form and approach, calling the work “perfect!”

Despite personal loss and physical and emotional hardship, you continue to create. What gives you strength and inspiration?

For me, the war is neither the first nor the only challenge I've faced... My life has been full of difficult experiences. In 2010, after being in intensive care, I underwent a deep re-evaluation of my values. Since then, I've tried to find small joys in every moment. I love life, I love art, and I love the process of creation itself. Art is, quite simply, my life. After leaving Ukraine, most of my works remained in Kharkiv, and my home was left in a critical condition after the bombings. However, in March 2024, I returned briefly to my hometown to try and save at least some of my belongings. I was fortunate to have truly incredible friends who helped me pack and transport my art materials to Lviv. Right now, I feel quite exhausted by everything that's happened — but I continue teaching online, stay in touch with fellow artists, and we inspire one another.

I believe Ukraine will blossom again — in vivid colors — because within Ukrainians lies immense potential. We are free, full of love, and capable of creating beauty even in the harshest conditions.

While preparing for our conversation, I immersed myself in the deeper meanings of your work. I was particularly struck by the concept of “EAU DE PARFUM: floral aquatic”, which you present through a historical lens.

Yes, it reflects a historical fragment. In ancient times, the Greeks and Romans would use birds —

КАВА З АМБАСАДОРОМ COFFEE WITH THE AMBASSADOR

ТРІСКАЛКА, проект «Коліскова»
арт-об'єкт, 2022 Львів
Різнокольорові кільця об'єдналися
з гострими уламками війни.
Лише маленькі дзвоники нагадують
про відлуння дитячих голосів...

RATTLE, «Lullaby» Project
Art object, 2022 Lviv
Multicolor rings merged with
the jagged shards of war.
Only the faint chime of bells remains
to echo the voices of children...

Аромати з крил птахів, що вижили, вважалися найбільш вдалими.

В моєму сприйнятті це надає Вашій особистій історії ще глибшого, майже містичного виміру. Ви як той птах, який вижив після шалених випробувань і кризь бурі пробився до світла. Ви були на грані життя і смерті, пережили втрати, руйнування рідного міста. Ваша стійкість — це не просто особиста перемога, це — віддзеркалення неймовірної сили духу, притаманної українцям.

Дякую. Саме творчість робить мене сильною. І я згодна, що українці ментально визначаються силою духу і талантом. Увесь світ зараз відкриває Україну та її величезне культурне надбання. Шкода тільки, що це відбувається такою страшною ціною.

Наприкінці розмови ми пригадали ще один особливий день. У 2014 році у Ватикані під час проповіді Папи Франциска злетіли чорні і білі птахи. Чорний намагався побити і вбити білого, але останній боровся і зрештою вирвався на свободу. Багато хто тоді розцінив це як знак перемоги і миру, але ще надовго затяглася війна... Хочеться вірити, що образ і цього птаха є обнадійливим передвісником майбутньої Перемоги, що Україна як вільний птах розправить крила і буде нести кризь час своє духовне надбання й таку важку, але героїчну історію.

Інтерв'юєр Марина Препотенська

ІКОНА, проект «Коліскова»
колаж/асамбляж, 2022–2023 Париж
Випадкові речі об'єдналися в святий образ.
В ньому зіткнулися ангельська чистота
і біль передчасної втрати. Червона нитка
перетворилася на пульсуючу крапку.

ICON, «Lullaby» Project
Collage/Assemblage, 2022–2023 Paris
Found objects converge into a holy image,
where angelic purity collides with the ache
of untimely loss. The red thread
has transformed into a pulsing point.

doves — to identify the finest scents. They would immerse the birds in vats of essences and then release them. The aroma lingering on the wings of the surviving birds was considered the most exquisite.

To me, this gives your personal story an even deeper, almost mystical dimension. You are like that bird that survived — enduring impossible trials and flying through the storm toward the light. You've stood on the edge of life and death, faced loss and the destruction of your native city. Your resilience is not just a personal triumph; it's a reflection of the incredible inner strength that defines the Ukrainian spirit.

Thank you. It's true — it's my art that gives me strength. And I do agree: Ukrainians are defined by the strength of their spirit and by their talent. The whole world is now discovering Ukraine and its vast cultural legacy. It's just so painful that this discovery is coming at such a terrible cost.

At the end of our conversation, we recalled another symbolic moment. In 2014, at the Vatican, during Pope Francis's sermon, a black and a white bird were released. The black bird tried to attack and kill the white one — but the white bird fought back and eventually broke free. Many saw this as a sign of peace and victory. And yet, the war dragged on... Still, we want to believe that even this bird is a hopeful symbol — a harbinger of future Victory. That Ukraine, like a free bird, will spread its wings and carry forward its spiritual legacy and its difficult, yet heroic history.

Interview by: Maryna Prepotenska

ПОСОЛЬСТВО ПОЕЗІЇ
THE EMBASSY OF POETRY

Знайомтеся: **Ганна Кут'їна** — харків'янка, дружина військового, мати, культурорганізаторка та волонтерка, для якої поезія стала способом говорити зі світом у часи випробувань. Її життява історія тісно переплетена з війною й любов'ю: знайомство з майбутнім чоловіком Вячеславом Кут'їним під час повномасштабного вторгнення, відстань і чекання, його зникнення безвісти, полон, довгоочікуване повернення та шлях реабілітації. Цей досвід загартував її слово — щире, вистраждане, сповнене внутрішньої сили. У віршах Ганни звучить віра, вірність і незламний український дух, з яким вона разом із чоловіком будує свою родину й майбутнє.

Meet **Hanna Kutyina** — a native of Kharkiv, a military wife, mother, cultural coordinator, and volunteer, for whom poetry has become a way of speaking to the world in times of trial. Her life story is closely interwoven with war and love: meeting her future husband, Viacheslav Kutyin, during the full-scale invasion; distance and waiting; his going missing in action, captivity, a long-awaited return, and the path of rehabilitation. This experience tempered her voice — sincere, hard-won, and filled with inner strength. In Hanna's poems, faith, loyalty, and the unbreakable Ukrainian spirit resonate — the spirit with which she and her husband are building their family and their future.

У перші місяці реабілітації головною опорою для Слави став він сам — його сила духу й рішучість жити далі. А наша присутність, моя і сина, стала для нього крилами, що допомагали долати цей шлях. Попри втрату, Слава щодня доводить: справжня сила не в тілі, а у відповідальності, турботі й здатності бути опорою для родини в найпростіших речах.

Поезія стала моєю відповіддю на війну. Коли біль і тривога переповнювали, вони знаходили вихід у слові. Зникнення Слави, полон, очікування — усе це перетворювалося на рими, що допомагали вижити й підтримати інших. Знати, що ці вірші знаходять відгук, — велика внутрішня підтримка.

Волонтерство стало для мене ліками. У ньому я знайшла спосіб не лише допомагати, а й зцілюватися сама. Я не на фронті, але роблю свій посильний внесок у спільну перемогу — через дію, слово і віру.

Пройшовши крізь важкі випробування, ми зі Славою стали мудрішими й уважнішими до життя. Навчилися цінувати прості речі, жити в моменті, чітко розставляти пріоритети й будувати плани, розуміючи крихкість часу. Саме поруч із ним я по-справжньому відчула, що означає подружжя — рівність, довіра, розмова, спільна відповідальність і майбутнє.

Наша родина — творча, і ми завжди підтримуємо одне одного. Багато моїх віршів присвячені Славі, він — один із перших і найважливіших їхніх читачів. Його віра в моє слово додає мені сили.

Ми мріємо про перемогу й мирне життя — для нашого сина, для України та майбутніх поколінь. Про країну, що живе без війни, розвивається і відкриває світові не лише свою незламність, а й глибину душі, культуру та творчість.

І я хочу звернутися до українських жінок: ви неймовірні. Кожна проходить свій шлях по-своєму, і в цьому немає правильних чи неправильних рішень. Не бійтеся просити про

In the first months of rehabilitation, Slava's main support was himself — his strength of spirit and determination to go on living. Our presence, mine and our son's, became wings that helped him move forward. Despite his loss, Slava proves every day that true strength lies not in the body, but in responsibility, care, and the ability to be a pillar for one's family in the simplest things.

Poetry became my response to the war. When pain and anxiety overflowed, they found their way into words. Slava's disappearance, captivity, and the long wait — all of this turned into rhymes that helped me survive and support others. Knowing that these poems find a response in other hearts is a great inner support.

Volunteering became my medicine. Through it, I found a way not only to help others but also to heal myself. I am not on the front line, but I make my own contribution to our shared victory — through action, words, and faith.

Having endured severe trials, Slava and I have grown wiser and more attentive to life. We learned to value simple things, to live in the moment, to set clear priorities, and to make plans while understanding how fragile time is. It was beside him that I truly came to understand what marriage means — equality, trust, dialogue, shared responsibility, and a common future.

Our family is creative, and we always support one another's endeavors. Many of my poems are dedicated to Slava; he is among their first and most important readers. His faith in my words gives me strength.

We dream of victory and a peaceful life — for our son, for Ukraine, and for future generations. Of a country that lives without war, grows and reveals to the world not only its resilience, but also the depth of its soul, its culture, and its creativity.

And I want to address Ukrainian women: you are incredible. Each of you walks your own path, and there are no right or wrong ways to endure it. Do not be afraid to ask for help or to speak about your

ПОСОЛЬСТВО ПОЕЗІЇ THE EMBASSY OF POETRY

допомогу й говорити про біль — розділений,
він стає легшим. Тримайтеся, вірте, бережіть на-
дію. І нехай якнайшвидше настане час, коли нам
більше не доведеться бути сильними — а можна
буде просто бути щасливими.

Я в серці маю образ козака
З широкою великою душею.
У нього стяг стирчить із рюкзака,
Яскрава посмішка з русавою бородою.
На ньому піксель, може — мультікам.
На ньому плитоноська й окуляри.
Довкола нього завжди повно дам,
Він сто відсотків має дивні чари.
Він — член елітної потужної бригади,
Він — гідний патріот своєї країни.
Нема для нього вищої відради,
Ніж віддано служити Батьківщині!
Я в серці маю образ юнака,
Людини слова та людини вчинку.
Його запам'ятаю на віка...
І в бороді тій сиву волосинку.

У холоднім окопі тихенько лунає
Пісня — гімн на вустах молодого бійця...
День за днем, ніч за ніччю так швидко минає,
А війні цій жажливій немає кінця.
Але він не один б'ється з ворогом лютим.
З ним пліч о пліч в бою побратими стоять.
Жоден з них вже ніколи не буде забутим,
Адже вдома серця усіх рідних болять.
Вони б'ються за нашу свободу та волю.
За майбутнє країни, за честь і буття.
Їхні очі сумні повні люті та болю,
А повинні були б нести світло життя.
Війна вкрала життя, поневічила долі,
Зруйнувала майбутнє невинним містам.
Але все ж Україна не буде в неволі!
Щира дяка за це нашим захисникам!

День, коли пекло зайшло в Україну —
Пекло російської злої війни,
День, коли в ранішню тиху годину
Гул літака зупинив у стіні...
Ранком наступним вже сунули танки...
Страх огорнув, тиша спокою зникла.
Зникли й кафе, магазини і банки.
Лють неависна усюди проникла.
Третього дня стало дуже жажливо:
Місто у вибухах, скрізь вороги.
Богу молилися щиро й жарливо,
Щоб розірвати ці пута тугі.
І день за днем від лихої години,
Через ненависть, біль, розпач і жаж
Наче отримавши сил надлюдини,
Славлю країну свою у боюх!

pain — when shared, it becomes lighter. Hold on,
believe, and protect hope. And may the time come
as soon as possible when we no longer have to be
strong — when we can simply be happy.

I carry in my heart the image of a Cossack,
With a soul so wide, no kindness does he lack.
A flag sticks out from his backpack high,
A bright smile shines with a russet beard nearby.
He wears a pixel camo or camouflage bright,
Body armor on, and glasses catching light.
Around him always ladies seem to stay,
He has a charm that never fades away.
A member of an elite and mighty brigade,
A patriot true, his country's pride displayed.
No joy is greater, no honor more grand,
Than serving his homeland with a devoted hand.
I hold the image of this young man near,
A person of word and action sincere.
Forever I'll remember him, strong and true,
Even the gray hair in his beard I'll view.

In a cold trench, a soft song is heard,
A hymn upon a young soldier's word.
Day by day, and night by night,
This cruel war shows no respite.
But he does not face the foe alone,
With brothers-in-arms, he stands, full grown.
None will be forgotten; their courage bright
For back at home, hearts ache in the night.
They fight for freedom, for country, for right,
For future, honor, and life's pure light.
Their eyes hold sorrow, anger, and pain,
Though they were meant for joy, not this strain.
The war has stolen lives and dreams,
Shattered towns with silent screams.
Yet Ukraine will never kneel or fall,
Thanks to her defenders, who give their all!

The day when hell came to Ukraine
The Russian hell, the hell of War!
After one day the sound of a plane
Made us run fast straight to the door.
The second day I saw the tanks
There was a fear, there was no silence
No more cafes and no more banks
I knew they brought us only violence.
The third day was so awful too
We had a shelling... The first one!
I prayed to God three times or two.
I'll never wish that to noone.
And day to day from the invasion...
After the panic and the pain.
I have more power, have more passion!
I love you more and more, Ukraine!

Анатолій Денисенко

*Кандидат філософських наук, старший науковий співробітник
Східноєвропейського інституту теології*

Anatoliy DENYSENKO,

*Ph.D. in Theology. Senior Research Fellow in Eastern European
Institute of Theology, Lviv, Ukraine*

«Культурна колонізація. Страх, приниження і опір України в радянській імперії» за авторством українського історика та культуролога Радоміра Мокрика видана «Локальною історією» в 2025 році. Автор, співробітник Інституту східноєвропейських студій Карлового університету в Празі, написав книгу, яка стала знаковою в українському інтелектуальному просторі.

Дисидентство. 1950-1960-ті роки в Україні. В книзі детально аналізується те, як працювала радянська колоніальна машина і як виник рух опору від часів смерті Сталіна та «відлиги» до початку масових арештів інтелігенції. Феномен шістдесятників — це про те, як такі постаті, як Ліна Костенко, Іван Дзюба, Василь Стус, Євген Свєрстюк та інші почали усвідомлювати свою ідентичність і переходили від лояльності до системи до відкритого конфлікту з нею.

Стереотипізація. Радянська імперія не стільки забороняла українське, скільки намагалася зробити його «вторинним», «сільським», «кумедним» (хохляцьким). Вона створила образ «хохла», який любить поїсти і може гарно співати, але позбавлений інтелектуальної глибини та не має політичного стрижню. З української ідентичності робили не що інше, як фольклорний додаток до «великої російської культури». Українське як маркер належності до «нижчої касті». «Імперський маргіналізуючий маркер українського як чогось «відсталого» та «несучасного». Про самостійну націю навіть мови не було.

Homo sovieticus. Створення «радянської людини» було спробою розробити новий тип особистості, для якої лояльність державі була би вища за національну приналежність. Вся культура (від школи до медіа та побуту) працювала на те, щоб стерти пам'ять про коріння і замінити її уніфікованою людиною. Саме так радянська система протягом 70-ти років проводила культурну експансію свого «продукту» в (радянській) Україні. Багаторічна пропаганда, уявлення про українське як меншовагартісне і нецікаве, а російське як модерне й захопливе тепер повільно (а може, вже й не повільно) вивірюється з усіх нас. Задача українців — остаточно відкинути російські наративи та позбутися кайданів колоніалізму. Радомір Мокрик пише так: «Якщо

«Cultural Colonization: Fear, Humiliation, and Resistance of Ukraine under the Soviet Empire», written by Ukrainian historian and cultural scholar Radomir Mokryk, was published by «Local History» in 2025. The author, a researcher at the Institute of East European Studies at Charles University in Prague, wrote a book that became a landmark in Ukrainian intellectual circles.

Dissidence: The 1950s and 1960s in Ukraine. The book provides a detailed analysis of how the Soviet colonial machine worked and how the resistance movement emerged from the time of Stalin's death and the «thaw» to the beginning of mass arrests of the intelligentsia. The phenomenon of the Shistdesiatnyky (Sixties) is about how figures such as Lina Kostenko, Ivan Dziuba, Vasyl Stus, Yevhen Sverstiuk, and others began to realize their identity and move from loyalty to the system to open conflict with it.

Stereotyping. The Soviet empire did not so much ban Ukrainian culture as it tried to make it «secondary», «rustic», and «funny» (like term «khokhol»). It created the image of the «khokhol» who loves to eat and can sing well, but lacks intellectual depth and has no political backbone. Ukrainian identity was reduced to nothing more than a folkloric addition to «great Russian culture.» Ukrainian as a marker of belonging to a «lower caste.» The empire marginalized Ukrainian as something «backward» and «outdated». There was no question of an independent nation.

Homo sovieticus. The creation of the «Soviet man» was an attempt to develop a new type of personality for whom loyalty to the state would be higher than national identity. The entire culture (from schools to the media and everyday life) worked to erase memories of one's roots and replace them with a unified human being. This is how the Soviet system carried out the cultural expansion of its «product» in (Soviet) Ukraine for 70 years. Years of propaganda, the idea that Ukrainian culture was inferior and uninteresting, while Russian culture was modern and exciting, is now slowly (or perhaps not so slowly) fading from all of us. The task of Ukrainians is to finally reject Russian narratives and get rid of the shackles of colonialism. Radomir Mokryk writes: «If a provincial tries to resemble a represent-

провінціал намагається уподібнитися представникові «вищої касты», то його власне національне радше перешкоджає цьому, а тому його треба позбутися або принаймні висміяти».

Колоніалізм. Автор пише, що сучасна війна Росії та України — це війна цивілізаційна. Світ свободи протистоїть світу несвободи, демократії, авторитаризму. Сьогодні Росія веде геноцидну війну, знищуючи цвіт української нації.

Це стало можливим завдяки систематичній і довгій культурній залежності, в яку потрапила Україна. Сучасна імперія довгий час готувала свій ґрунт, просуваючи імперські уявлення. Опір імперії починається з бажання говорити правду, писати живою мовою та комунікувати з цивілізованим світом. Українці переживають травму «постколониального синдрому».

Деколонізація. Деколонізація не почалася у 1991-му з Незалежності. Протягом останніх 30-ти років російська імперська культурна експансія проявляється через російські серіали, музику, книги тощо. Росія продовжує підтримувати старі імперські тези про «спільну історію», «братерство народів» та «хохлів». Сьогодні Україна знаходиться на шляху самоусвідомлення. Вторгнення Росії в Україну у 2022-му тільки посилює антиросійські настрої, змусило українців переосмислити власну ідентичність, ставлення до мови, історії, культури, навіть релігії — усього того, що в певній мірі визначалося російсько-радянською колоніальною політикою. Помаранчева Революція, Революція Гідності та інші рухи опору і проєвропейські кроки незалежної України були прагненням розірвати зв'язки з імперією та колишнім колонізатором. Як слушно пише Мокрик: «сама модернізація України і її прагнення цілковито осамостійнитися — не лише формально, а й сутнісно, світоглядно — змусило імперію втрутитися і розпочати війну за власну «колонію»». Автор вибудовує свою книгу за такою логікою: від аналізу імперських методів придушення — до зародження вільного українського духу та рефлексії над сьогоденням. Сучасна російсько-українська війна — це не війна останніх десяти років, вона триває століттями. Сьогодні ми маємо справу не з локальним конфліктом, а з продовженням боротьби, яку вели ще шістдесятники та їхні попередники — борці за незалежність України.

ative of the 'higher caste', his own nationality rather hinders this, and therefore it must be got rid of or at least ridiculed."

Colonialism. The current war between Russia and Ukraine, the author writes, is a war of civilizations. The world of freedom opposes the world of bondage, democracy, and authoritarianism. Today, Russia is waging a genocidal war, destroying the best people of the Ukrainian nation. This has been

made possible by the systematic and long-standing cultural dependence into which Ukraine has fallen. The modern empire has been preparing the ground for a long time, promoting imperial ideas. Resistance to the empire begins with the desire to speak the truth, write in its own language, and communicate with the civilized world. Now Ukrainians are experiencing the trauma of "post-colonial syndrome"

Decolonization. Decolonization did not begin in 1991 with Independence. Over the past 30 years, Russian imperial cultural expansion has manifested itself

through Russian TV series, music, books, etc. Russia continues to support the old imperial theses of "shared history," "brotherhood of peoples," and "khokhlov." Today, Ukraine is on the path to self-awareness. Russia's invasion of Ukraine in 2022 only intensified anti-Russian sentiments, forcing Ukrainians to rethink their identity, attitude toward language, history, culture, and even religion. All of this was, to a certain extent, determined by Russian-Soviet colonial policy. The Orange Revolution, the Revolution of Dignity, and all other resistance movements and pro-European steps taken by independent Ukraine were an attempt to sever ties with the empire and the former colonizer. As Mokryk writes: "It was Ukraine's modernization and its desire to become completely independent — not only formally, but also in essence and in terms of worldview — that forced the empire to intervene and start a war for its own 'colony.'" The author structures his book according to the following logic: from an analysis of imperial methods of suppression to the emergence of the free Ukrainian spirit and reflections on the present. The current Russian-Ukrainian war is not a war of the last ten years; it has been going on for centuries. Today, we are not dealing with a local conflict, but with the continuation of the struggle that was fought by the 1960s generation and their predecessors.

Об'єднання для співпраці Unite for cooperation

Від комунікації до дії
From communication to action

 Ambassador

 IDA. Organisation